ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ

ΕΘΝΟΣ ΦΥΛΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ - Α.Τ. 94 - ΔΡΧ 700

ΑΘΗΝΑ: Γ΄ ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 19 - 5ος όροφος, Τηλέφωνο 5225129 Γράμματα - Επιστολές: ΤΑΧ.ΘΥΡ. 8346 ΟΜΟΝΟΙΑ Τ.Κ. 10010, **ΠΕΙΡΑΙΑΣ**: Βασιλέως Κωνσταντίνου, (νυν Ηρώων Πoολυτεχνείου) 24-26 , 7ος όροφος. Τηλέφωνο: 4125695, Τρίτη-Παρασκευή 7-10 μ.μ., Σάββατο 10π.μ. - 1μ.μ., **ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ**: Συγγρού 25, 3ος όρ., Τηλέφωνο: 031-539604, **ΠΑΤΡΑ** Γούναρη και Ι.Βλάχου 1, 3ος όρ., **ΒΟΛΟΣ** Ιάσωνος και Κουταρέλια, **ΚΑΛΑΜΑΤΑ** Κωνσταντίνου Γεωργούλη 6, **ΛΑΜΙΑ** Υψηλάντου 10, 1ος όρ., **ΚΑΒΑΛΑ** Ιωνος Δραγούμη 5, 1ος όρ., **ΤΡΙΚΑΛΑ** Νικοτσάρα 21, **ΛΑΡΙΣΑ** Μ.Αλεξάνδρου 7, (είσοδος εντός της στοάς), **ΣΠΑΡΤΗ** Κων/νου Παλαιολόγου 57, **ΧΑΝΙΑ** Κριαρη 45, 1ος όροφος.

Αρ. Τεύχους 94 • 15 Ιουλίου 1997

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ο ΕΘΝΙΚΟΣΟΣΙΑΛΙΣΤΗΣ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΣ ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΕΘΝΙΚΟΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΩΝ ΑΡΧΩΝ

Έτος Α' – Αρ. φύλλου 6 Τιμή φύλλου Δραχ. 1	Διευθύνεται υπό Συντακτικής Επιτροπής	Γραφεία: Σωκράτους 50	ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 15 ΙΟΥΝΙΟΥ 1934

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

Η ΣΥΝΑΝΤΗΣΙΣ ΧΙΤΛΕΡ-ΜΟΥΣΣΟΛΙΝΙ

ΔΙΑΤΙ ΕΓΚΑΤΕΛΕΙΨΕΝ Η ΓΕΡΜΑΝΙΑ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΑΝ ΤΩΝ ΕΘΝΩΝ

Φασισμός - Εθνικοσοσιαλισμός - Εθνικόφρων Σοσιαλισμός

Στο εξώφυλλο φωτογραφία προτομής του Βασιλέως Πύρρου

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ "ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ"

ΕΚΔΟΤΗΣ:Ν.Γ. Μιχαλολιάκος **ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ**:Α. Ανδρουτσόπουλος

ΣΥΝΕΡΓΑΤΕΣ:Ι. Βουλδής , Μ. Γεωργιλάς, Α. Δαλιάνη, Ε. Ζαρούλια, Δ.Ζαφειρόπουλος,Χ.Κουσουμβρής,Β.Μπαρούνης, Η.Παναγιώταρος,Ε.Παππά,Χ.Παππάς,Β.Σκαρμαλιωράκης, Φ.Τζίμας, Ι.Χαραλαμπόπουλος, Κ. Χριστοφορίδης

Τ.Ο. ΞΑΝΘΗΣ: 28ης Οκτωβρίου 163-165, 2ος όροφος

ΤΟ ΦΥΛΟ ΤΗΣ ΦΥΛΗΣ ΜΑΣ

Στο παρόν τεύχος αγαπητέ αναγνώστη, και γράφω "αγαπητέ" γιατί έτσι μάλλον σε νιώθουμε ύστερα απο 15-16 έτη διαρκούς επαφής μαζί σου, υπάρχει μεταξύ άλλων και μια εμβριθής ανάλυση των επιστημονικών κριτηρίων, που τεκμηριώνουν την έννοια της φυλής.

Βιολογική οντότητα και συνάφεια που με ανεξήγητο τρόπο κατά καιρούς επικεντρώνει τη βούλησή της για επιβίωση ή επιβολή κι εξέλιξη, όχι μόνο στη γενική προδιάθεση και στα ορμέμφυτα του συνόλου της, όσο και στις χαρισματικές προσωπικότητες που αναλαμβάνουν τα ηνία της πορείας της στο χωροχρόνο. Ειδικά η στερνή περίπτωση είναι το λιγότερο συγκλονιστική, ιδιαίτερα όταν η πομπή των αρχετύπων διαβαίνει το κατώφλι της σταδιακής απώλειας ισχύος και οι δραματικές μορφές των μπροστάρηδων, όπως του κολοσσιαίου Πύρρου-που εδώ εξηγείται χαρακτηριστικά-αναλαμβάνουν τη μάχη ενάντια στη φθορά και στον αμείλικτο χρόνο.

Εύλογα δημιουργείται το ερώτημα: Δυνάμεθα να ομιλούμε τότε, όταν οι ολίγοι επιδιώκουν τη μάχη, μάχη πολέμου ή πνεύματος και οι άλλοι αδιαφορούν ή οπισθοχωρούν, περί δύο είδη φυλών εντός της καθολικώς ανεγνωρισμένης μίας;

Ή πάλι μήπως εκτός απο τις φυσικές βιολογικές φυλές μπορούμε να κάνουμε νύξη και για τις βιολογικές επίμεικτες, που ως ομοειδές χαρακτηριστικό τους έχουν τις ψυχικές απαξίες, που εκ φύσεως εχθρεύονται το σύστημα αξιών του αρχαίου ελληνικού πνεύματος; Καταγράφω εδώ την παράξενη κάποτε φράση του Στράιχερ: "Οι Εβραίοι αποτελούν μείγμα φυλών, ως επί το πλείστον εξωτικών". Κι ο Σάυλοκ του Σαίξπηρ που ακολουθεί ας τον επαληθεύσει γι'αυτό το επίμεικτο κι επικίνδυνο συναπάντημα πολιτισμών και αρχετύπων.

Σε τέτοια μάλλον φιλοσοφικά ερωτήματα που διεκδικούν γενικό προβληματισμό κι όχι απαραίτητα επιστημονική απάντηση, ας μην απαντήσουμε ευθέως ούτε κι εμείς. Το βέβαιο ωστόσο είναι ότι ενώ στην αρχαιότητα δινόταν μάχη για την επικράτηση των ειδικών "ηρώων" στην πανελλήνια θρησκεία, σήμερα δίνεται αγώνας για την εκμηδένιση τους. Τότε οι ιερείς των εκάστοτε φυλών, εντός της φυλής, απαιτούσαν να καθιερωθεί ο "δικός τους ήρωας" ως θεμελιωτής των Ολυμπιακών Αγώνων. Οι Ηλείοι προέβαλαν τον Ίφυτο, οι Δωριείς Σπαρτιάτες τον Ηρακλή, οι Ίωνες Αθηναίοι τον Θησέα. Μάχη ηρώων δηλαδή. Σήμερα μάχη εναντίον τους....

Διεκδικούμε λοιπόν μέσα απ'το διαχωρισμό των αξιών τον τίτλο του φύλου εντός της συγχρόνου φυλής. Φύλο με το δικό του κώδικα τιμής, τις αξίες του, την πνευματική του διαύγεια και την αγωνιστική του διάθεση και πράξη, όλα τούτα ξεχωριστά. Σιγά-σιγά καθώς η γλώσσα συρρικνώνεται λυμαινόμενη υπο των όρων της διεφθαρμένης ξενομανίας, θα λέγαμε και φύλο με το δικό του γλωσσικό ιδίωμα, το παλαιό (κι όχι αυτό της αργκό). Μα πάνω απ'όλα φύλο που απαιτεί τη λατρεία των Ηρώων και τη δημιουργία νέων. Μετά την ομογενοποίηση των φυλών, μετά τον κατακερματισμό τους και την ιστορική υψηλή αναγκαιότητα των εθνών, μετά την ενοποίηση της Ευρώπης που θα εξαλείψει την παράδοση των λαών γιατί θα'ναι οικονομική-κρατιστική και όχι αισθητική, στην ιστορική συνέχεια θα προβάλουμε εμείς. Εσύ αγαπητέ αναγνώστη, που μέσα στον νέο Μεσαίωνα θα διεκδικήσεις το φέουδο της δικής σου κάστας. Γιατί ο επερχόμενος απόλυτος συγκεντρωτισμός εξουσιών που με μανιχαϊστικό τρόπο ταπεινώνει την εξωστρέφεια του πατριωτισμού μας, αργά ή γρήγορα θα συγκρουστεί με την ισχύ του φύλου μας.

Ισχύ που θα τη χαρακτηρίσουν "βαρβαρότητα".

Όπως έτσι χαρακτήρισαν και τον αγώνα κάποιων Βουργουνδών που τα'βαλαν

με όλους, όπως στη συνέχεια θ'αντιληφθείς στο εν λόγω άρθρο. Αλλά αυτή η ατόφια έκφραση μαχητικότητας μόνο ως βαρβαρότητα θα επονομάζεται απο κείνους που θα προπαγανδίζουν την απραξία και τον "ωχαδερφισμό" σε μια πειθήνια αγέλη συμφεροντολόγων που θεοποιεί την καλοζωία.

Ήδη ανήκουμε σ'ένα φύλο ελληνικό εντός των Ελλήνων. Σ'ένα φύλο ίσως νέοδωρικό, που φιλοδοξεί με την ισχύ κάποτε του σιδήρου του ή της σιδηράς του αποφασιστικότητας να συντρίψει την κουλτούρα της αποχαυνωμένης ευμάρειας που ολοένα και στερεύει. Γιατί'μαστε οι Έλληνες του Αναξιμένους, του Ηρακλείτου και του Αναξίμανδρου, παιδιά του πυρός και του αέρος κι όχι νόθα τέκνα του Ανιφώντος και τον διεθνιστών. Φύλο ελληνικό σιδηρό και πύρινο, λάβα απ'τη γη των Θερμοπυλών κι όχι χολή απ'τη προδομένη γη της Κύπρου και των Λημνιών. Ελλάδα θέλετε; Ε, λοιπόν, διαλέξτε! Υπάρχουν σήμερα αρκετές.

Ας σταθούμε με περίσσιο πνεύμα όρθιοι χάριν της μοναδικότητάς μας κι ας διατρανώσουμε τη χαρά μας γι'αυτό. Καλή φυσικά κι ευλογημένη η προσπάθεια διείσδυσης στα κοινωνικά δρώμενα και πολιτικά δεδομένα. Άλλωστε γίνεται, δεν την αρνούμαστε, την επιδιώκουμε.

Όμως σημασία έχει μεγίστη και η καθαρότητά μας. Η ιδιοτυπία του φύλου μας. Έχουμε το μεγάλο πλεονέκτημα να νιώθουμε πάντα νέοι κι αποφασισμένοι. Αυτά ήταν και τα βασικά γνωρίσματα των φύλων, που ανέκαθεν επεβάλλοντο στα γηρασμένα: Ευεξία κι αισιοδοξία! Δύναμη, πλούτος κι εξουσία, ευκαιριακά στοιχεία για την ιστορία που'ναι τεράστια, καθώς συχνά κατακρημνίστηκαν στους Καιάδες της ματαιοδοξίας και της επερχόμενης μελαγχολίας. Κι η μελαγχολία, ας μην το λησμονούν οι τωρινοί δυνάστες, είναι η ασθένεια του αιώνα. Όχι όμως και η δική μας. Τα φύλα, τα φύλα τα νέα και τα δυνατά, νικούσαν γιατί αντί να σκέφτονται και μόνον να σκέφτονται, αντιθέτως προτιμούσαν να σκέφτονται και να παλεύουν. Νικούσαν γιατί δεν ισοπέδωναν τους θεσμούς όπως τα γηρασμένα, αλλά λάτρευαν την ωμή, πρωτογενή παράδοση και τις ξωθιές που τους οδηγούσαν στη μάχη. Γιατί πίστευαν, όπως και'μεις σε Δροσουλίτες, και γιατί, όπως θα οσμιστείς απ'το άρθρο του Σπέγγλερ, απέπνεαν μια ηδονική ευωδιά εφηβικής γενναιότητας απ'το ερασιθάνατο άνθος του πρωισμού.

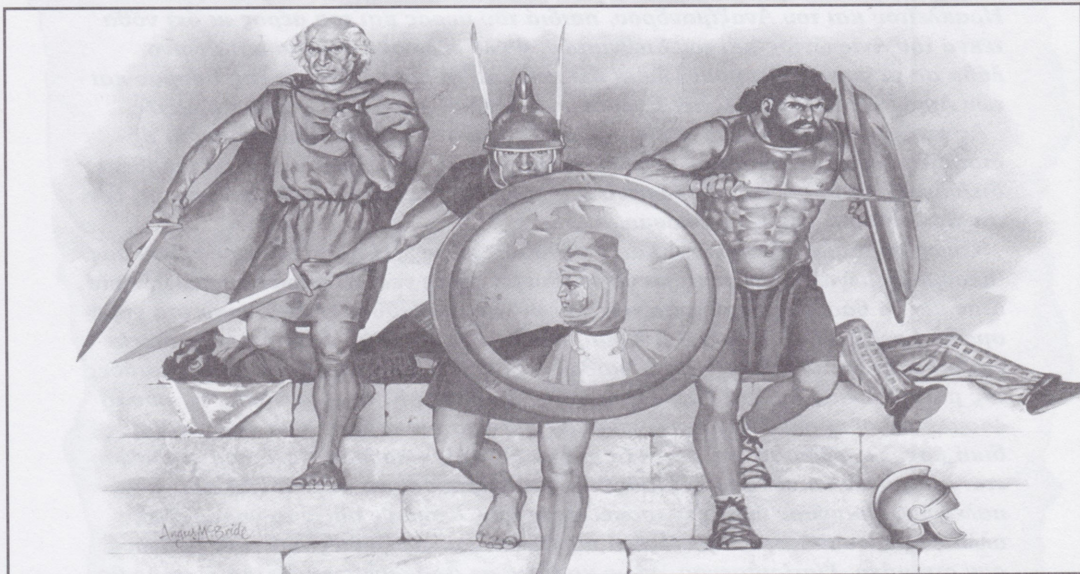
Δεν είναι κατά συνέπεια αναγκαίο να πείσουμε τα υπόλοιπα γηρασμένα φύλα των κουρασμένων Ελλήνων. Ίσως πιο σπουδαίο είναι να ενισχύσουμε το δικό μας φύλο, να πυκνώσουμε τις γραμμές του και να πληθύνουμε τις συνάξεις του. Επενδύοντας στη βιολογική συνέχεια των γηρασμένων, στα σφριγηλά όσα νιάτα ξεπηδήσουν γοητευμένα απο τούτη τη μοναδικότητα που διεκηρύξαμε, το φύλο μας θα δυναμώσει και θα νικήσει, ακριβώς γιατί θα αποδειχθεί ως το φύλο των αμετακίνητων κι αναφομοίωτων Ελλήνων. Αυτή κι η ελπίδα μας, η αμετανόητη ισχυρογνωμοσύνη μας.

Τα εθνικιστικά κινήματα του Μεσοπολέμου αργότερα κάποιοι τα 'πουν γραφικά ή αδύναμα. Απ'τις τάξεις τους όμως ξεπήδησαν πνεύματα ανήσυχα και δημιουργικά, που δίδαξαν έργω και λόγω ώστε σήμερα το κρατούν σύστημα να οχλείται μόνον απ'τους θιασώτες των ιδεών τους. Τί μας εντυπωσίασε απο αυτά; Μα η αγάπη για δράση και το πολεμικό τους πνεύμα. Κι αν ίσως καγχάσουν τα "πεφωτισμένα μυαλά" των θολοκουλτουριάρηδων, ας ελπίσουμε πως θα τους απαντήσουμε με μια φράση του Ζαρατούστρα, όταν αιφνιδιαστικά το φύλο μας, το φύλο που όνομα θα του δώσει μόνον η ιστορία, εισέλθει αξάφνα στα δώματα του αβροδίαιτου διαλογισμού τους και με χείλη'μοβόρα που θα στάζουν μέλανα ζωμό θα τους βροντοφωνάξει "Άγριους και βάρβαρους μας θέλει η σοφία, γιατί'ναι θηλυκιά και μόνο πολεμιστή θε'ν'αγαπήσει!"

ΠΕΡΙΑΝΔΡΟΣ
ΑΝΔΡΟΥΤΣΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΑΣΠΕΤΟΣ ΠΥΡΡΟΣ Ο ΑΕΤΟΣ ΤΗΣ ΗΠΕΙΡΟΥ

Του Ν. Γ. Μιχαλολιάκου

Ο Βασιλεύς της Ηπείρου Πύρρος είναι μία προσωπικότης της ιστορίας μας σχετικά άγνωστος (δυστυχώς) εις τους περισσοτέρους των σημερινών Ελλήνων. Παραγνωρισμένος και λησμονημένος από την φυλή των "εφήμερων" ανθρώπων, από τους γραικύλους της σημερινής μικρής και ασήμαντης εποχής μας. Θα μπορούσε να πει κανείς ότι ο Πύρρος ήταν ο τελευταίος των μεγάλων της αρχαίας Ελλάδος. Ο τελευταίος πολέμαρχος του Εθνους μας, που επεχείρησε να ενώσει τον λαό μας και να αποτρέψει την μοιραία επερχόμενη δουλεία από τους Ρωμαίους. Μεγάλος σε χαρίσματα, φρόνημα, πνεύμα και γενναιότητα, αλλά δυστυχώς όχι ευλογημένος από τους θεούς. Σε αντίθεση με τον Αλέξανδρο τον Μέγα, που ακόμη και οι άνεμοι έπνεαν κατά τις επιθυμίες του και τα σχέδιά του, ο Πύρρος συνάντησε σε όλες τις σκληρές και θαρραλέες προσπάθειές του δυσκολίες και εμπόδια, που ήρχοντο από το πουθενά. Στις φλέβες του κυλούσε το ατίθασο αίμα του βασιλικού γένους των Μολοσσών, το ίδιο αίμα που κυλούσε και στον Αλέξανδρο από την μητέρα του Ολυμπιάδα, που ήταν στενή συγγενής του Πύρρου.

Η εποχή που εγεννήθη, έδρασε και δημιούργησε ο Πύρρος ήταν μια εποχή δυστυχής δια το Εθνος μας. Ηταν η εποχή εκείνη όπου η ύστατη επιταγή του Μεγάλου Μακεδόνος ("τω κρατίστω") δεν είχε βρει ακόμη, όπως δεν βρήκε και ποτέ τελικά, τον ανταποκριτή της. Ηταν μία εποχή όπου οι Ελληνες κυριαρχούσαν σε ολόκληρη την Χερσόνησο του Αίμου, την Νότιο Ιταλία και Σικελία, την Μικρά Ασία, την Μέση Ανατολή και την Αίγυπτο, αλλά αλοίμονο εμάχοντο μεταξύ τους δια το σκήπτρο του θεϊκού Αλεξάνδρου κι ο διχασμός ηπλώνετο απ' άκρη σ' άκρη εις την Ελληνική Κοσμοκρατορία. Λαμπρές μορφές της εποχής εκείνης, που ο καθένας τους θα μπορούσε ίσως να γίνει ο νέος Αλέξανδρος, ο Πτολεμαίος, ο Σέλευκος, ο Κάσσανδρος, ο Λυσίμαχος, ο Αντίγονος, ο Δημήτριος ο Πολιορκητής. Και ανάμεσά τους ο γόνος του ημιθέου της Ιλιάδος Αχιλλέως, ο Πύρρος. Ολοι θα μπορούσαν να γίνουν νέοι Αλέξανδροι, όμως κανείς δεν έγινε γιατί πέρα από τα έργα και τις ικανότητες παραστέκουν τον άνθρωπο στην ιστορική του διαδρομή η μοίρα και το πεπρωμένο. Σε αυτόν τον χορό του θανάτου ας παρακολουθήσουμε τον ηρωικό βίο και την πορεία του Αετού της Ηπείρου, του Βασιλέως των Μολοσσών, Πύρρου.

Η ΑΡΧΗ ΕΝΟΣ ΛΑΜΠΡΟΥ ΒΙΟΥ

"Ι. Θεσπρωτών και Μολοσσών μετά τον κατακλυσμόν ιστορούσι Φαέθοντα βασιλεύσαι πρώτον, ένα των μετά Πελασγού παραγενομένων εις την Ηπειρον, ένιοι δε Δευκαλίωνα και Πύρραν, εισαμένους το περί Δωδώνην ιερόν, αυτόθι κατοικείν εν Μολοσσοίς. Χρόνω δ' ύστερον Νεοπτόλεμος ο Αχιλλέως, λαόν αγαγών, αυτός τε την χώραν κατέσχε, και διαδοχήν βασιλέων, αφ' αυτού κατέλιπε, Πυρρίδας επικαλουμένους. Και γαρ αυτώ Πύρρος ήν παιδικόν επώνυμον, και των γνησίων παίδων εκ Λανάσσης της Κλεοδέου του Ύλλου γενομένων ένα Πύρρον ωνόμασεν. Εκ τούτου δε και Αχιλλεύς εν Ηπείρω τιμάς ισοθέους έσχεν, Ασπετος επιχωρίω φωνή προσαγορευόμενος."

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΥ ΠΥΡΡΟΣ

Από την γεννιά του υιού του Αχιλλέως, Νεοπτολέμου κατήγετο ο βασιλεύς της Ηπείρου, Πύρρος. Γεννήθηκε το 319 π.Χ. και ήτο υιός του βασιλέως Αιακείδου. Ητο ακόμη βρέφος όταν στασίασαν οι Μολοσσοί και αναγκάσθηκε να καταφύγει στην εξορία. Μία ομάδα νεαρών πολεμιστών, πιστών στον πατέρα του κατέφυγε στον βασιλέα των Ιλλυριών, Γλαυκία και εζήτησε άσυλο. Αυτός όμως δίσταζε διότι εφοβήτο τον Κάσσανδρο και δεν έπαιρνε την απόφαση να δώσει φιλοξενία. Ενώ εσκέπτετο ποία απόφαση να πάρει ο Πύρρος, που ήταν βρέφος, τον πλησίασε έρποντας και πιάστηκε από τον χιτώνα του Γλαυκία. Ο Γλαυκίας θεώρησε αυτό σημάδι θεϊκό και αμέσως παρέδωσε τον Πύρρο στα χέρια της γυναίκας του Βασίλισσας των Ιλλυριών Ερόις με την εντολή να τον αναθρέψει μαζί με τα παιδιά του. Ο Κάσσανδρος του έταξε 200 τάλαντα για να του παραδώσει τον Πύρρο, αυτός όμως όχι μόνο δεν τον παρέδωσε αλλά λίγα χρόνια αργότερα, όταν ο Πύρρος ήταν 12 ετών, με στρατιωτική δύναμη τον εγκατέστησε και πάλι στον θρόνο των Μολοσσών. Τρία χρόνια αργότερα, ο Πύρρος, επεσκέφθη τον προστάτη και σύμμαχό του πλέον Γλαυκία. Εκμεταλλευόμενος την απουσία του ο Κάσσανδρος, υπεκίνησε επανάσταση κατά του Πύρρου, που βρέθηκε και πάλι χωρίς θρόνο.

Φεύγοντας από τον Γλαυκία ο Πύρρος, κατέφυγε στην Μικρά Ασία, στην Αυλή του Δημητρίου του Πολιορκητού που είχε νυμφεφθεί την αδελφή του Διηδάμειαν. Εκεί εδιδάχθη την πολεμική τέχνη και σε ηλικία 18 ετών συμμετείχε εις την εν Υψω μάχη, όπου διεκρίθη όχι μόνο για την γενναιότητά του αλλά και για το στρατιωτικό πνεύμα του. Στη συνέχεια βρίσκεται στην Αλεξάνδρεια των Πτολεμαίων.

Εκεί κερδίζοντας την εμπιστοσύνη του Μακεδόνος Βασιλέως της Αιγύπτου κατορθώνει με την βοήθειά του να επιστρέψει κατ' αρχάς ως συνβασιλεύς και στην συνέχεια ως μόνος βασιλεύς εις τον θρόνον της Ηπείρου. Στα έτη που ακολούθησαν, ο Πύρρος, ενεπλάκη, όχι ολίγες φορές, στην μάχη δια την κυριαρχία της Ελλάδος. Το πρότυπον του Πύρρου, όπως και όλων των πολεμάρχων της εποχής δεν ήταν άλλο από τον Κοσμοκράτορα Αλέξανδρο. Με την σκέψη στο νου του να κυριαρχήσει του κόσμου άρχισε να πολεμά πότε εκστρατεύοντας εις την Μακεδονία κατά του Αντιπάτρου, πότε εις την Ακαρνανία, την Αμφιλοχία και την Αμβρακία. Εφθασε μιαν εποχή να κερδίσει και αυτόν τον θρόνο της Μακεδονίας, παραχωρώντας όμως ένα μέρος αυτής εις τον κυρίαρχο της Θράκης, Λυσίμαχο, με τον οποίο είχε συμμαχήσει εναντίον του Δημητρίου του Πολιορκητού. Πριν την μοιραία εκστρατεία του εναντίον της Ρώμης, όλη η ζωή του ήτο γεμάτη γενναίες πράξεις, μάχες, νίκες και λαμπρά στρατηγικά επιτεύγματα. Πριν όμως αναφερθούμε στη σύγκρουση του Αετού της Ηπείρου με τους Ρωμαίους, ας πούμε δύο λόγια για την γενναιότητά του, την στρατηγική ιδιοφυϊα του και την αδάμαστη καρδιά του.

Ο ΠΟΛΕΜΙΣΤΗΣ ΠΥΡΡΟΣ

Δεν ήταν τυχαία η σχέσις συγγενείας και αίματος μεταξύ Πύρρου και Μεγάλου Αλεξάνδρου. Στις φλέβες και των δύο κυλούσε το αίμα του ημιθέου της Ιλιάδος Αχιλλέως. Και ίδια και αυτοί πίστευαν στο πρότυπο εκείνο του ηγεμόνος, που είναι ο ίδιος παράδειγμα πολεμικής αρετής, που είναι εκείνος που πρώτος θα πέσει στη φλόγα της μάχης και περισσότερο θα κινδυνεύσει από τους άνδρες του. Παράτολμος και ριψοκίνδυνος δεν εδίσταζε προ ουδενός και ήταν γι' αυτόν η χαρά της μάχης η ύψιστη στιγμή της ζωής του.

Αναφέρει ο Πλούταρχος ότι όταν ο Πύρρος οδηγούσε το στρατό του εναντίον του Στρατηγού του Δημητρίου του Πολιορκητού Πάνταυχου, τον εκάλεσε σε μονομαχία αναβιώνοντας αρκετούς αιώνες μετά τα ηρωϊκά έθη των θεογέννητων μαχητών του πολέμου της Τροίας. Ο Πάνταυχος εκτός από άριστος στρατηγός ήταν και ένας γενναίος στρατιώτης με μεγάλη σωματική δύναμη και θάρρος.

Στην μονομαχία αυτή ο Πύρρος ενίκησε και η νίκη του αυτή έκρινε το αποτέλεσμα της μάχης αφού έδωσε θάρρος στους Ηπειρώτες που έτρεψαν σε φυγή τον Μακεδονικό Στρατό. Στην πρώτη μάχη που έδωσε εναντίον των Ρωμαίων ευρίσκετο όπως πάντοτε στην πρώτη γραμμή. Τότε ένας αξιωματούχος του στρατεύματός του ο Μακεδών Λεοννάτος του είπε να προσέχει γιατί ένας Ρωμαίος συνεχώς στρέφεται εναντίον του και κάτι μεγάλο κακό έχει στο νου του. Ο Πύρρος τότε του απήντησε με τα παρακάτω περήφανα λόγια: "Λεοννάτε, είναι αδύνατον να ξεφύγω τη μοίρα μου, αλλά ούτε αυτός, ούτε κανείς από τους Ιταλούς με ικανοποίηση τους θα έρθει στα χέρια μαζί μου."Σαν στρατιώτης ήταν τολμηρός και ερασιθάνατος. Δεν δίσταζε ούτε στιγμή να δώσει μια μονομαχία επί του πεδίου της τιμής, αδιαφορώντας για τη ζωή του και τη σωματική του ακεραιότητα. Οι Μακεδόνες στρατιώτες αντικρύζοντας τον Πύρρο στη μάχη, διέκριναν έναν άλλον Αλέξανδρο και πολλές φορές προσχωρούσαν στις τάξεις του μόνο για τον λόγο αυτό.Σαν στρατηγός ήταν απαράμιλος. Ηταν εκείνος που πρώτος εδίδαξε την εκλογή και την εκμετάλλευση του εδάφους στη μάχη, την κατάλληλη διάταξη των δυνάμεων και την κατασκευή ασφαλών στρατοπέδων. Ηταν ένας άριστος θεωρητικός του πολέμου και το μόνο του ελάττωμα ήταν σύμφωνα με κάποιους ιστορικούς ότι μετά από κάθε επιτυχία του δεν φρόντιζε να την εκμεταλλευτεί πολιτικά αλλά έσπευδε να συναντήσει έναν άλλο εχθρό σε μια άλλη μάχη παρασυρόμενος από το φιλοπόλεμο πάθος του και τους δαίμονες των όπλων. Οταν ο Κραταιός Βασιλεύς της Μακεδονίας Αντίγονος ρωτήθηκε ποιός είναι ο πλέον άριστος στρατηγός απήντησε: "Πύρρος αν γηράσει". Ο Παυσανίας αναφέρει πως ο Προκλής ο Καρχηδόνιος θεωρούσε τον Αλέξανδρο τον Μεγάλο τυχερότερο, τον δε Πύρρο στρατηγικότερο, τακτικότερο και ετοιμότερο στην επινόηση στρατηγημάτων. Ο Λουκιανός θεωρεί τον Πύρρο τον δεύτερο στρατηγό της ιστορίας μετά τον Μέγα Αλέξανδρο, ενώ ο Πολύαινος έγραψε πως ήταν "ο δεινότερος των στρατηγών". Ο Ζωναράς λέγει ότι ήταν "ο επιφανέστερος εν στρατηγείς", ενώ ο Ιουστίνος έγραψε τα παρακάτω χαρακτηριστικά: "Ολοι οι ιστορικοί συμφωνούν πως δεν φάνηκε, ούτε στον παρόντα αιώνα, ούτε στους προηγουμένους, βασιλεύς παρόμοιος με τον Πύρρο και πως σπάνια συναντάει κανείς όχι μόνο ανάμεσα στους ηγεμόνες, αλλά ακόμη και ανάμεσα στους επιφανείς ανθρώπους το παράδειγμα μιας τόσο αγνής και δίκαιης ζωής".

Οταν ο Σκιπίων ο Αφρικανός ερώτησε τον περίφημο στρατηγό των Καρχηδονίων Αννίβα, τον παρ'ολίγον κατακτητή της Ρώμης ποιόν θεωρεί μεγαλύτερο στρατηγό απ' όλους απήντησε, ότι θεωρεί τον Αλέξανδρο, γιατί με την μεγαλοφυϊα του επεβλήθη στην αριθμητική υπεροχή του εχθρού. Δεύτερον τον Πύρρο, που εδίδαξε πρώτος την πολεμική τέχνη και τρίτον τον εαυτό του. Και ο Σκιπίων γελώντας, αλλά στο βάθος της ψυχής του ενοχλημένος, τον ρώτησε: "Και άν νικούσες εμένα, τι θα έπρεπε να πεις;" Τότε αυτός ατάραχος του απήντησε: "Μα τότε θα ήμουν ανώτερος και από τον Αλέξανδρο και τον Πύρρο".

Ο Πύρρος συνέγραψε έργα για την θεωρία του πολέμου, τα περίφημα "Βασιλικά Υπομνήματα" ή άλλως όπως ελέγοντο "Εργων Υπομνήματα". Το έργο του αυτό εμελετούσαν με προσοχή τόσο ο Ανίβας όσο και ο Καίσαρ και ο Κικέρων. Γενναίος και προικισμένος στρατηγός, λαμπρός πολεμιστής θα υπέθετε κανείς ότι ήταν ένας τραχύς και βίαιος άνθρωπος.

Αντίθετα, όσο σκληρός ήταν στη μάχη τόσο γαλήνιος και μειλίχιος χαρακτήρας ήταν στην κοινωνική του ζωή. Ενας πολέμαρχος με βαθύτατη φιλοσοφική σκέψη και μόρφωση, καλλιεργημένος όσο λίγοι άνθρωποι της εποχής του.

Ο ΠΥΡΡΟΣ ΚΑΙ ΟΙ ΡΩΜΑΙΟΙ

Αφορμή για την εκστρατεία του Πύρρου εις την Ιταλία και τον πόλεμο κατά των Ρωμαίων αποτέλεσε η πρόσκληση των Ελλήνων του Τάραντος που ευρίσκοντο σε πόλεμο με την Ρώμη. Η πρόσκληση αυτή συνοδεύετο και από υποσχέσεις ότι θα βοηθήσει τον Πύρρο ένας στρατός αποτελούμενος από 350.000 πεζούς και 20.000 ιππείς. Ο Αετός της Ηπείρου επίστευσε ότι θα υποτάξει με ευκολία την Ρώμη και στην συνέχεια την Σικελία και την Καρχηδόνα και ότι με αυτά τα ερίσματα, πανίσχυρος πλέον θα κατορθώσει να κατακτήση τον κόσμο ολόκληρο. Αφίχθη στην Ιταλία το 281π.Χ., όμως η κατάσταση ήτο εντελώς διαφορετική από αυτήν που του είχαν περιγράψει οι Ταραντίνοι. Βλέποντας ότι οι πολίτες του Τάραντος δεν ήσαν πρόθυμοι να πολεμήσουν στο πλευρό του αμέσως κατήργησε τα συμπόσια, τους χορούς και τις άκαιρες διασκεδάσεις και εκάλεσε όλους στα όπλα επί ποινή θανάτου. Μια λατινική πηγή διασώζει μια φράση του Πύρρου προς έναν στρατηγό του Τάραντος: “Tu grandes eligue, ego fortes ceddam”, δηλαδή “Εσύ επίλεξε τους υψηλόσωμους, εγώ θα τους κάνω δυνατούς”.

Εν τω μεταξύ ήλθε η είδησης ότι ο Υπατος τον Ρωμαίων Λαιβίνος προχωρούσε με πολύ στρατό εναντίον του και λεηλατούσε την Λευκανία. Η πρώτη μάχη του Πύρρου κατά των Ρωμαίων έγινε παρά τας όχθας του ποταμού Σίριου πλησίον της πόλεως Ηρακλείας. Κατ' αρχάς οι Ρωμαίοι με μια ορμητική επέλαση του ιππικού τους κατόρθωσαν να διασπάσουν τις γραμμές του Πύρρου, όμως η αντεπίθεση της Ηπειρωτικής φάλαγγος απώθησε τους Ρωμαίους. Επτά φορές επετέθησαν οι Ρωμαίοι και επτά φορές αναγκάσθηκαν να υποχωρήσουν.

Την κρίσιμη στιγμή της μάχης ο Πύρρος σαν άριστος στρατηγός και γνώστης των περιστάσεων διέταξε επίθεση με τους πολεμικούς ελέφαντες. Η θέα των ελεφάντων και η ταυτόχρονη επίθεση του Θεσσαλικού Ιππικού έκρινε τελικώς την μάχη υπέρ του Βασιλέως της Ηπείρου.

Η μάχη της Ηρακλείας, η πρώτη νικηφόρος μάχη του Πύρρου κατά τον Ρωμαίων, ήταν μια σύγκρουση φονική η οποία αναμφισβήτητα έφθειρε και το Ελληνικό στράτευμα.

Η πρώτη επαφή του Πύρρου με τους Ρωμαίους τον έπεισε ότι το έργον του δεν θα ήτο καθόλου εύκολο. Πριν ακόμη την έναρξη της μάχης βλέποντας την διάταξη των εχθρών

Χάλκινο τμήμα θώρακος ανωτάτου αξιωματούχου του Πύρρου,όπου εικονίζεται Έλλην πολεμιστής μαχόμενος εναντίον Αμαζόνος

του είπε στον φίλο του και συμπολεμιστή του Μεγακλή: *“Μεγακλή, αυτή η τάξη των βαρβάρων δεν είναι βαρβαρική.”* Μετά την νίκη στην Ηράκλεια, ο Πύρρος επίστεψε ότι θα μπορούσε να πετύχει μιαν ευνοϊκήν γι' αυτόν ειρήνη με τους Ρωμαίους, όμως δεν την επέτυχε παρ' όλας τας ελκυστικάς και φιλοφρονητικάς προτάσεις που έκανε εις την Ρωμαϊκή Σύγκλητο ο απεσταλμένος του Θεσσαλός στρατηγός Κινέας.

Οι Ρωμαίοι με γενναίο φρόνημα απέρριψαν τας προτάσεις του Πύρρου και απέστειλλαν Πρέσβυ εις αυτόν τον Γάιο Φαβρίκιο προκειμένου να συζητήση μαζί του δια τους αιχμαλώτους.

Ο Ρωμαίος πατρίκιος είχε την φήμη ανθρώπου αγαθού, λαμπρού πολεμιστού, αλλά πάρα πολύ φτωχού. Κατ' αρχάς ο Πύρρος του προσέφερε χρήματα σαν δείγμα φιλίας και φιλοξενίας όμως ο Φαβρίκιος αρνήθηκε. Την άλλη ημέρα ο Πύρρος θέλοντας να τον κάμει να φοβηθεί, διότι ποτέ του δεν είχε δει ελέφαντα, διέταξε κατά την διάρκεια της συζητήσεως να σηκώσουν ένα παραπέτασμα και από εκεί να παρουσιασθεί το μεγάλο θηρίο. Ετσι και έγινε.

Και όταν ο Πύρρος έκανε νεύμα ξαφνικά ο ελέφαντας σήκωσε την προβοσκίδα του και την άπλωσε πάνω από το κεφάλι του Ρωμαίου βγάζοντας μια φοβερή και άγρια φωνή.

Εκείνος όμως γυρίζοντας ατάραχος το κεφάλι είπε στον Πύρρο:

"Ούτε χθες τα χρήματα μου έκαναν εντύπωση, ούτε σήμερα το θηρίο." Ο Πύρρος είχε καταλάβει πλέον ότι η Ρώμη δεν ήταν εύκολος αντίπαλος. Ενα ακόμη επεισόδιο τον έπεισε προς τούτο.

Με διάθεση μεγαλοφροσύνης ο Πύρρος διέταξε να αφεθούν όλοι οι Ρωμαίοι αιχμάλωτοι ελεύθεροι να πάνε στα σπίτια τους να εορτάσουν τα "Σατουρνάλια" (Κρόνια) και εάν η σύγκλητος δεν ψηφίση υπέρ της ειρήνης να σταλούν πάλι πίσω.

Η σύγκλητος εψήφισε υπέρ του πολέμου και πραγματικά έστειλλαν πίσω όλους τους αιχμαλώτους και έναν που αρνήθηκε να επιστρέψει τον κατεδίκασαν σε θάνατο.

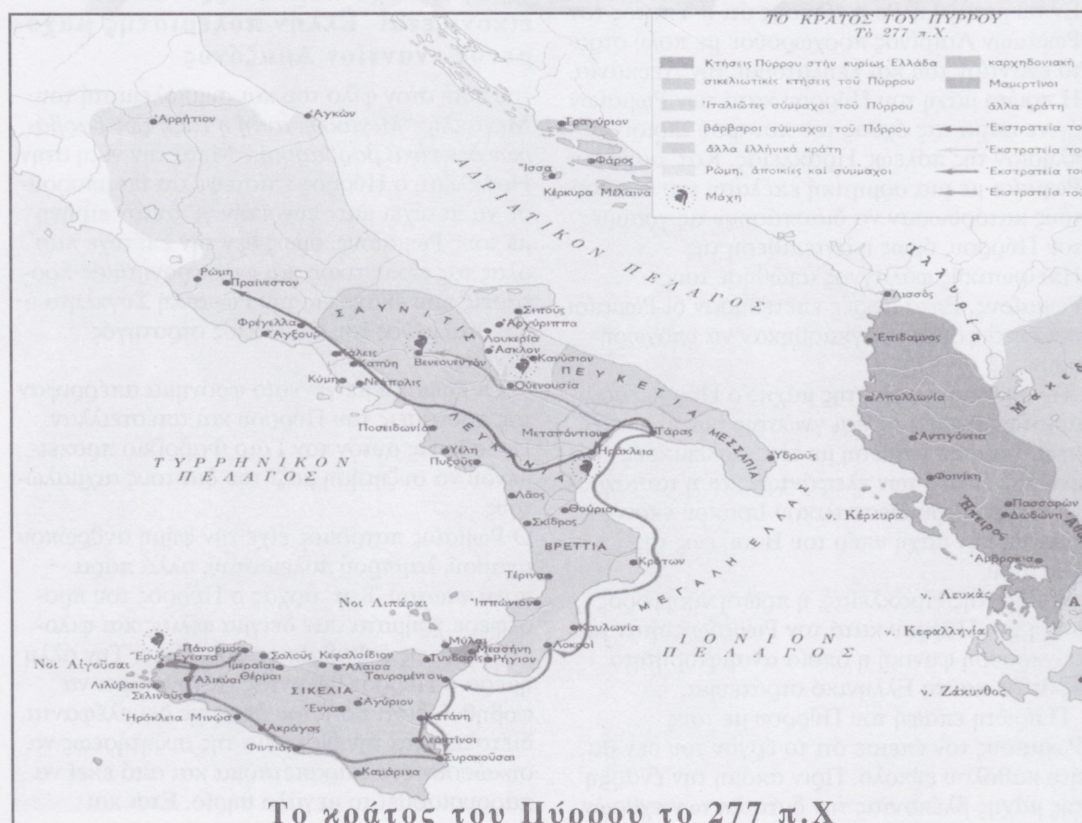
Η δεύτερη μάχη του Πύρρου κατά των Ρωμαίων έγινε την άνοιξη του 279π.Χ., εις την πόλην Ασκλον της Απουλίας.

Οι Ρωμαίοι είχαν ως επικεφαλείς των τους υπάτους των Οπλιον, Σουλπίκιον και Πόπλιον Δέκιον. Οι αντίπαλοι ήσαν σχεδόν ισοδύναμοι με μικρή μόνο αριθμητική υπεροχή των Ρωμαίων. Η σύγκρουση κράτησε δύο ημέρες. Την πρώτη ημέρα οι Ρωμαίοι επεκράτησαν, την δεύτερη όμως ημέρα, ο Αετός της Ηπείρου ανέτρεψε τα πάντα και έγινε ο τελικός νικητής επί του πεδίου της τιμής.

Η νίκη του όμως δεν ήτο χωρίς απώλειες. Στη συνέχεια ο Πύρρος παρεσύρθη εις την εκστρατεία για την κυριαρχία της Σικελίας και την εκδίωξη των σημιτών Καρχηδονίων από την νήσο. Δυστυχώς όμως η αιώνια διχόνοια μεταξύ των Ελλήνων του εστέρησε την ολοκληρωτική νίκη και έτσι αναγκάστηκε να επιστρέψει εις την Ιταλία. Η τελευταία μάχη του Πύρρου κατά των Ρωμαίων έγινε το 275π.Χ., περί την πόλην Βενεβέντο της χώρας των Σαμνιτών. Η μάχη ήτο αμφίροπος και ετελείωσε χωρίς νικητή.

Ομως ήδη ο στρατός του Πύρρου είχε υποστεί μεγάλη φθορά. Τότε ο Πύρρος εζήτησε τη συνδρομή των Ελλήνων της Μακεδονίας και της Μικράς Ασίας, αλλά αυτοί αρνήθηκαν να τον βοηθήσουν.

Ετσι μετά από έξι χρόνια νικηφόρων μαχών στην Ιταλία και Σικελία ο Πύρρος αναγκάσθηκε να γυρίσει και πάλι στην Ελλάδα.

Το κράτος του Πύρρου το 277 π.Χ

Αριστερά: Τετράδραχμο Πύρρου με παράσταση της κεφαλής του Διός της Δωδώνης που κόπηκε κατά την εκστρατεία του Πύρρου στην Ιταλία
Δεξιά: Χρυσός στατήρ Πύρρου με παράσταση Νίκης τροπαιοφόρου

ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΕΝΟΣ ΗΜΙΘΕΟΥ

Επιστρέφων εις την Ηπειρο ο βασιλεύς Πύρρος βρήκε το κράτος του ακρωτηριασμένο. Η χώρα των Ταυλαντίων είχε καταληφθεί υπό τον Δαρδάν, η Κέρκυρα είχε χαθεί καθώς και η Ακαρνανία. Αμέσως ο Πύρρος άρχισε να φροντίζει τα σύνορά του, ανακατέλαβε την Κέρκυρα και ανέλαβε νέα εκστρατεία δια την απελευθέρωση της Πελοποννήσου από την εξουσία του Αντιγόνου. Μετά από μια ανεπιτυχή εκστρατεία κατά της Σπάρτης έσπευσε να συναντήσει τον Αντίγονο εις το Αργος. Εκεί ο Πύρρος εκάλεσε εις μονομαχίαν τον Αντίγονον ό οποίος όμως αρνήθηκε. Πολεμώντας μέσα στην πόλη του Αργους, βλέποντας την προσπάθεια που γινόταν να φονευθεί έβγαλε την χρυσή στεφάνη από φύλλα δρυός που κοσμούσε την περικεφαλαία του και όρμησε κατά των επιτιθεμένων εχθρών του. Δέχεται τότε ένα κτύπημα στο θώρακα από δόρυ και αμέσως γυρίζει εναντίον εκείνου που τον είχε τραυματίσει. Βλέποντας την σκηνή η μητέρα του Αργίου πολεμιστού που παρακολουθούσε τη μάχη από την στέγη ταράχθηκε και πήρε με τα δύο της χέρια ένα κεραμίδι και το πέταξε κατά του Πύρρου. Το κεραμίδι έπεσε στο κεφάλι του Αετού της Ηπείρου και του 'σπασε τους σπονδύλους. Τότε εκείνος σκοτίστηκε και παρεσύρθηκε προς το μνημείο του Λικυμνίου και εκεί έπεσε κάτω. Τότε ένας στρατιώτης του Αντιγόνου, ο Ζόπιρος, που τον αναγνώρισε τράβηξε ένα Ιλλυρικό μαχαίρι για να του κόψει το κεφάλι. Αλλά εκείνος του 'ριξε μια φοβερή ματιά (ενέβλεψε δεινών) και ο Ζόπιρος φοβισμένος και με χέρια που έτρεμαν προσπαθούσε να τον σκοτώσει. Ακόμη και νεκρός ο πολέμαρχος Πύρρος προξενούσε μόνο με το βλέμμα του τον φόβο στους αντιπάλους του. Στη συνέχεια ο Ζόπιρος παρέδωσε την κεφαλή του Πύρρου στον Αλκιονέα τον υιό του Αντιγόνου. Ο Αλκιονεύς επήρε την κεφαλή και τρέχοντας την πέταξε μπροστά στα πόδια του βασιλέως της Μακεδονίας. Αυτός τότε εκτύπησε με το ραβδί του τον υιό του και τον απεκάλεσε ασεβή και βάρβαρο. Και σκεπάζοντας με την χλαμύδα τα μάτια του ανελήθει σε λυγμούς. Στην συνέχεια περιποιήθη με βασιλικές τιμές το νεκρό σώμα του Πύρρου και τον υιόν του Ελενο όχι μόνον δεν τον πείραξε αλλά του έδωσε πλούσια δώρα και πολεμική συνοδεία να επιστρέψει στην Ηπειρο.

Αυτοί ήταν οι Ελληνες, γενναίοι και ευγενείς που μια μοίρα κακιά τους έταξε την διχόνοια και τον αλληλοσκοτωμό, άλλως θα είχαν κυριαρχήσει επί της οικουμένης. Αυτό ήταν το τέλος του Πύρρου, του Αετού της Ηπείρου. Του Μεγάλου Στρατηλάτη, του Γενναίου Πολεμιστή.

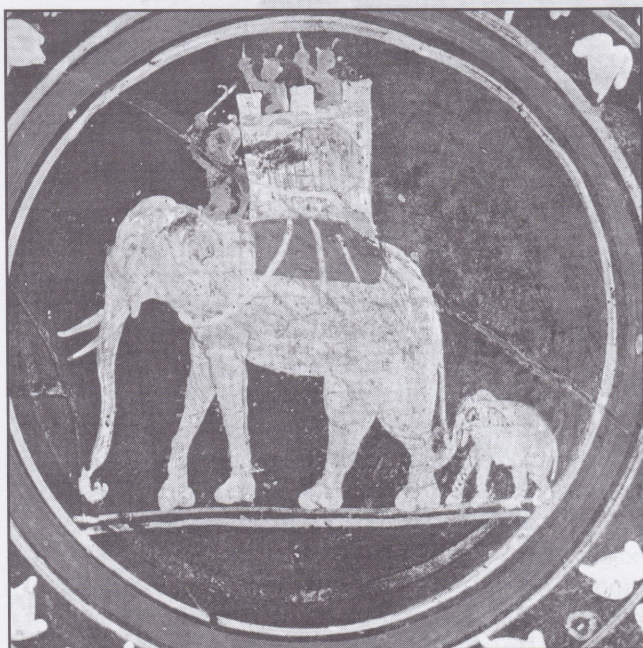
ΕΝΑΣ ΔΙΑΛΟΓΟΣ

Ο Στρατιώτης και ο Φιλόσοφος

Στο κείμενο του Πλουτάρχου δια τον βασιλέα Πύρρο υπάρχει και ο παρακάτω διάλογος, ένας διάλογος μεταξύ του Πύρρου και του συμπολεμιστού του Κινέα:

"Υπήρχε όμως κάποιος Κινέας από τη Θεσσαλία, που θεωρούνταν μεν πως είναι ικανός στην σκέψη και επειδή είχε ακούσει ομιλίες του Δημοσθένη, του ρήτορα, θεωρούνταν μοναδικός μάλιστα μέσα στους τότε ρήτορες, ότι υπενθυμίζει στους ακροατές, σαν σε εικόνα, τη δύναμη και ρητορική δεξιοτεχνία εκείνου. Και παρευρισκόμενος με τον Πύρρο και πηγαίνοντας με αποστολή στις πόλεις, επιβεβαίωνε τα λόγια του Ευριπίδη, πως ο,τιδήποτε κυριεύει η δύναμη του λόγου, "αυτός κι ο σίδηρος μπορεί να επιδράσει κατά των εχθρών" (Ευριπίδου, Φοίνισσαι 516).

Ο Πύρρος, πράγματι, έλεγε ότι προσεταιρίστηκε περισσότερες πόλεις από τον Κινέα με τα λόγια παρά από τον ίδιο με τα όπλα, κι εξακολούθησε να τιμάει τον άνδρα με τους πάρα πολύ τιμώμενους και να τον χρησιμοποιεί. Αυτός, λοιπόν, βλέποντας τον Πύρρο τότε αποφασισμένο στην εξόρμηση κατά της Ιταλίας, καθώς τον είδε ν' αναπαύεται, τον έφερε με τρόπο σε τέτοιες συζητήσεις: "Πύρρε, οι Ρωμαίοι μεν λέγονται πολεμιστές και κυρίαρχοι πολλών αξιόμαχων εθνών, αν, όμως, δώσει ο θεός και υπερισχύσουμε αυτών σε τι θα χρησιμοποιήσουμε τη νίκη; Κι ο Πύρρος είπε: "Ρωτάς, Κινέα, για κάτι πούναι φανερό, δεν υπάρχει για μας εκεί ούτε βαρβαρική, ούτε ελληνική πόλη αξιόμαχη, αν νικηθούν οι Ρωμαίοι, αλλά θα κατέχουμε αμέσως όλη την Ιταλία, που το εδαφικό μέγεθος και την αντρεία και τη δύναμη σ' έναν κάποιον άλλο ταιριάζει ν' αγνοεί, παρά σ' εσένα." Κι αφού ο Κινέας σιώπησε λίγο, είπε: "Κι αφού πάρουμε βασιλιά μου, την Ιταλία τι θα κάνουμε;" Κι ο Πύρρος, που ακόμα δεν αντιλαμβανόταν καλά το συλλογισμό του, είπε: "Κοντά η Σικελία απλώνει χέρια παρακλητικά, νησί ευτυχισμένο και πολυάνθρωπο, κι εύκολο να κυριευθή. Γιατί τώρα εκεί όλα είναι σ' επανάσταση κι αναρχία στις πόλεις κι ανταγωνισμός μεταξύ των δημαγωγών από τότε, που έχει πεθάνει ο Αγαθοκλής." -"Εύλογα τα λές, είπε ο Κινέας, αλλά νάναι για μας αυτό το τέρμα της εκστρατείας μας, το να πάρουμε τη Σικελία;" -"Ο Θεός να δώσει, είπε ο Πύρρος, να νικήσουμε και να το κατορθώσουμε. Κι αυτούς τους προκαταρκτικούς αγώνες θα χρησιμοποιήσουμε για μεγάλα πράγματα. Γιατί ποιός θα απέφευγε πια τη Λιβύη και την Καρχηδόνα, αφού θα μπορούσε να γίνη κατορθωτό, που ο Αγαθοκλής, όταν έφυγε κρυφά από τις Συρακούσες και πέρασε από

Ο Πύρρος μετέφερε στην Ιταλία 20 πολεμικούς ελέφαντες παραχωρημένους απ' τον Πτολεμαίο τον Κεραυνό. Χάρη στην επέλαση τους η πρόκληση του πανικού στους αντιπάλους ήταν δεδομένη

εκεί με λίγα πλοία παρ' ολίγο να την κυριεύσει; Το ότι πια, άμα κυριεύσουμε και αυτά, δεν θα μας αντισταθή πια κανείς από τους εχθρούς, που σήμερα φέρνονται με τόση εξευτελιστική υπερηφάνεια, τι να το λέμε;" -"Είναι περιττό, είπε ο Κινέας, γιατί είναι φανερό πως με τόση δύναμη μπορούμε και τη Μακεδονία να ξαναπάρουμε και την Ελλάδα να την εξουσιάζουμε ασφαλώς. Και αφού τα υποτάξουμε όλα, τι θα κάνουμε;". Και ο Πύρρος, αφού γέλασε μ' αυτά, είπε: "Θάχουμε πολύ ανάπαυση, και το ποτήρι μας, φίλε μου, θάναι καθημερινά γεμάτο, και θα λέμε μεταξύ μας ευχάριστες συζητήσεις". Αφού λοιπόν ο Κινέας έφερε το διάλογο σ' αυτό το σημείο, είπε: "-Και τώρα τι μας εμποδίζει, αν θέλουμε να γεμίζουμε το ποτήρι και ταυτόχρονα να κάνουμε παρέα αφού τάχουμε πια, και μάλιστα χωρίς προσπάθεια, τα ίδια εκείνα που θα φτιάσουμε με αίματα και με μεγάλους κόπους και με κινδύνους, αφού προξενήσουμε πολλά κακά στους άλλους και πάθουμε και μεις επίσης;". Αλλά με τα λόγια του αυτά ο Κινέας περισσότερο εστενοχώρησε τον Πύρρο παρά τον έκαμε ν' αλλάξει γνώμη, γιατί ένοιωσε βέβαια πόση ευδαιμονία άφηνε, δεν μπορούσε όμως ν' αφήσει και τις ελπίδες του για κείνα που επιθυμούσε."

Ασφαλώς και δεν ήταν δυνατόν να αντιληφθεί το πνεύμα ενός Πύρρου ο Κινέας.

Ασφαλώς και δεν είναι δυνατόν ένας συνηθισμένος άνθρωπος, έστω και βαθύτατα σκεπτόμενος να αντιληφθεί τη φωνή του πεπρωμένου που οδηγεί τους μεγάλους πολεμιστές και κατακτητές όπως ήταν ο Πύρρος ο Βασιλεύς της Ηπείρου.

Οπως γράφει και ο Πλούταρχος σε ένα άλλο σημείο του έργου του θεωρούσε ο Πύρρος ότι το να ζει ειρηνικά είναι μια εμμετική ανία και συχνά επαναλάμβανε τα λόγια του μακρυνού προγόνου του Αχιλλέως που δεν υπέφερε την απραξία μακριά από το πεδίο της μάχης:

"Αλλά φθινύθεσκε φίλον κηρ,
Αύθι μένων, ποθέεσκε δ' αϋτήν τε πτόλεμόν τε."
"...αλλά μαραινότανε η αγαπητή καρδιά του
μένοντας αργός εκεί και ποθούσε και μάχη και πόλεμο".

Ο Φιλόσοφος Κινέας

ΟΙ ΔΡΟΣΟΥΛΙΤΕΣ ΤΗΣ ΨΥΧΗΣ ΜΑΣ

Του Π. Ανδρουτσόπουλου

Κρήτη. Νότος του Νότου. Ακροθαλασσιά των Σφακίων. Πέλαγος Λιβυκό. Υδάτινα σύνορα μιας Ελλάδας που αγναντεύει αιώνες τώρα ξερακιανή, περήφανη με μάτια μισάνοιχτα κι ετοιμοπόλεμα την Αφρική. Είναι μέρες του Μαγιού, καμιά φορά και Ιούνης. Δεν έχει καλά-καλά ανατείλει και στην ακτογραμμή λες και στήνεται χορός νεραδιακός. Οι γέροντες που λοξοκοιτούν απ'τις σφακιανές μαδάρες δε μιλούν, αλλά το ξεύρουν. Κείθε, απο τη μονή του Αγίου Χαραλάμπους ίσαμε το Φραγκοκάστελλο ξωτικές σκιές ανακατεύονται στον ορίζοντα με ατμούς στροβιλιστούς, τόσο παράξενα ύστερα απο μια εκνευριστική ακραία νηνεμία. Όχι, δεν είναι επιδρομή κουρσάρων, Βέρβερων κι Αλτζερινών, καθώς στις Μεσαιωνικές τις βίγλες. Είναι στρατός αυτός ολάκερος. Κι αντιμάχεται οχθρούς. Το δέρμα αναρριγά, μαζί του και η ψυχή. Τ'αρχέτυπα κοχλάζουν, θεριεύει η θύμηση και το μυαλό σεργιάνι κάμει σε χρόνους μακρινούς. Οι ΔΡΟΣΟΥΛΙΤΕΣ είναι οι επισκέπτες της δροσιάς. Του Χατζημιχάλη Νταλιάνη οι ήρωες! Οι υπερασπιστές του Φραγκοκάστελλου. Ξυπνούν κάθε χρόνο και πίνουν απ'το χυμένο αίμα τους στη γη. Έτσι, για δέκα λεπτά τους αντικρύζεις να προχωρούν, να μάχονται και να κινούνται προς το θάνατο. Κι ύστερα σαν όνειρο να πέρασε, κάρβουνο σβηστό, πνοή ξεφυσά βοριά και ματαχάνονται. Μα χάνονται ξανά στα Ηλύσια Πεδία θαρώ κι όχι στη λήθη. Γιατί'ναι τούτοι, οι δροσεροί κι αμόλυντοι, οι ΔΡΟΣΟΥΛΙΤΕΣ της ΨΥΧΗΣ μας!

Ο ΧΑΤΖΗΜΙΧΑΛΗΣ ΝΤΑΛΙΑΝΗΣ

Ο ήρωας γεννήθηκε το 1775 στο Δελβινάκι της Ηπείρου. Ανήσυχη φυσικά και αυτοδημιούργητη προσωπικότητα, αν σκεφθεί κανείς ότι ταξίδεψε στην Ιταλία για σπουδές, εν συνεχεία ασχολήθηκε με το εμπόριο καπνών για να δημιουργήσει σύντομα μια αξιόλογη περιουσία, που κυριολεκτικά καταξόδευσε χάριν του Αγώνος. Υπήρξε απο τους πρώτους που μυήθηκαν στη Φιλική Εταιρία κι ελάτρευσαν τα οράματά της, γινόμενος γρήγορα εκ των πρωτοστατούντων παραγόντων της στη Βουλγαρία. ΄Εκτοτε η ζωή του διέγραψε μια σύντομη πορεία τόσο θερμή και γενναία μέσα απ'τις διαρκείς μάχες και την ανακάλυψη στόχων ακόμα κι εκεί όπου η λογική και οι επικρατούσες συνθήκες θα απέδιωχναν τον καθένα. Εισήλθε στην υπόδουλη πατρίδα με όπλα και πολεμοφόδια αποκτημένα με δικές του φυσικά δαπάνες, και αμέσως δημιούργησε το λατρεμένο του σώμα Ιππικού. Μ'αυτό το άτακτο εν αρχή Ιππικό και τη συνδρομή των Ντρέδων Αρβανιτών της Τριφυλλίας ως και άλλων Μωραϊτών, συμμετείχε σε πάμπολλες μάχες εναντίον του Ιμπραήμ κατά την εκστρατεία στο Μυστρά και στη Μεσσηνία, σημειώνοντας αξιόλογες πραγματικά νίκες.

Στην επιχείρηση επίσης εναντίον των Τούρκων της Καρύστου κατάφερε με τον αγώνα στο Λυκόρεμα, πλάι στους Κριεζώτη και Μαυρομιχάλη, να δώσει τη δυνατότητα στο Φαβέρο να μεταφέρει το στρατό στην Αττική. Στα Δόμβραινα πάλι, στην Αράχωβα της Ρούμελης επέτυχε περιφανή νίκη που σκιαγραφούσε ήδη την εικόνα του ατίθασου, ριψοκίνδυνου έως και άμυαλου πολεμιστή. Ο αρνητής της μοίρας Νταλιάνης εκνεύριζε εχθρούς και φίλους με τις παρατολμίες του. Αλλά μέχρι τότε κατείχε την εύνοια των Θεών. Στο Κερατσίνι, ίσως η νίκη του Καραϊσκάκη κατά του Κιουταχή να οφείλεται σ'αυτόν, αφού πέραν των ορίων κινδυνεύοντας παρέσυρε τους Τούρκους σε χωσιά. Σκεφθείτε ότι το 1828 όταν μετεφέρθη στην Κρήτη ήταν ήδη 53 ετών! Ηλικία τόσο μεγάλη για τα μέτρα της εποχής. Κι όμως όχι μόνο δεν αρνήθηκε, αλλά δέχθηκε ιδιαίτερα χαρούμενος να το πράξει. Άλλωστε ήταν εκείνος που συμμετείχε με απαράμιλλο ενθουσιασμό στην τυχοδιωκτική επιχείρηση των Ελλήνων στο Λίβανο για την παροχή βοήθειας στον εμίρη Μπεσήρ και τη δημιουργία αντιπερισπασμού κατά των Τούρκων στην Ανατολή, ήδη το 1824. ΄Ετσι, όταν στα τέλη του '27 αναζωπυρωνόταν η επανάσταση στην Κρήτη για να εκμεταλλευτούν οι πρόγονοι ό,τι μπορούσαν απ'τη συνθήκη του Λονδίνου του ίδιου έτους, ο Νταλιάνης ήταν πλέον έτοιμος. Οι Κρήτες δεν κατόρθωσαν να ενωθούν και κείνος εξελέχθη ως αρχηγός απ'την άλλη πλευρά της Ελλάδας, γενικώς αποδεκτός.

Στις 5 Γενάρη του 1828, επικεφαλής σώματος πεζικού και 100 ιππέων αποβιβάστηκε στη Γραμβούσα κάτω απ' τις θριαμβικές ιαχές των μαχητών της Μεγαλονήσου, πανέτοιμος για την ιερουργική ερμηνεία της στερνής δραματικής του πράξης.

ΤΑ ΠΡΟ ΤΗΣ ΜΑΧΗΣ

Το αρχικό ερώτημα για την επιλογή του ορμητηρίου των επαναστατών ήταν ως εξής: Λασήθι, Γραμβούσα ή Σφακιά; Κριτήριο εκλογής αυτού σε μεγάλο βαθμό υπήρξε η αποφυγή της προσβολής των πλοίων των εξεγερθέντων απο τους "περιβόητους" Συμμάχους, αλλά και τους κυβερνητικούς ακόμη-ακόμη, υπο την έννοια ότι τα πλοία αυτά σε κάποιο βαθμό ήσαν και πειρατικά. Ξεπερνώντας τις αντιδικίες ο Νταλιάνης προτίμησε τα Σφακιά. Επένδυσε ίσως την προτίμησή του στο αξιόμαχο πνεύμα των γνωστών Σφακιανών, αν και το μέλλον θα διέψευδε την προσδοκία του για συνεργασία την κρίσιμη στιγμή, άδικα για κείνον ή δίκαια με βάση τη γνώμη των τελευταίων.

Η κατάληψη πάντως των πλοίων δεν απεφεύχθη και οι Μεγάλες Δυνάμεις, μέσω του Μαυροκορδάτου επέβαλαν την θέλησή τους. Απ'την άλλη πλευρά, γενικός διοικητής του νησιού εκ μέρους των Τούρκων και με διαταγή του Μωχάμετ Άλι, είχε διορισθεί ο αρβανίτικης καταγωγής πασάς της Κυδωνίας, Μουσταφά. Ο ίδιος, μόλις διεπίστωσε την κινητικότητα των Ελλήνων, φρόντισε να αποστείλει παντού προειδοποιητικά μηνύματα, καθώς και να αποστείλει σώματα ελέγχου σ'επίμαχα σημεία του νησιού, ως και να στρατοπεδεύσει με το ιππικό του στη θέση Βρύσαις του Αποκόρωνα. Τα Σφακιά ένιωσαν μ'αυτό τον τρόπο στενά πολιορκημένα αδυνατώντας να θρέψουν τους 900 ένοπλούς τους και τα 80 άλογά τους. Δέχθηκαν λοιπόν με μεγάλη ανακούφιση το ιππικό του Νταλιάνη, που κατέφτασε στην περιοχή στις αρχές του Μαρτίου, προερχόμενο απ'τη Γραμβούσα, καθώς και τους ένοπλους του συνδιοικητή Ι.Χάλη.

Ο καιρός περνούσε με τις προσπάθειες των υπευθύνων για την ανεύρεση πόρων, τροφίμων και συμμάχων. Ειδικά οι τελευταίοι είχαν χαθεί απ'τον ορίζοντα εξαιτίας των απειλών του Μουσταφά και του πολυάριθμου στρατού του.

Μέσα σ'αυτό το κλίμα αγωνιώδους έντασης και προσμονής, ο Νταλιάνης δε μπορούσε να αντέξει. Το ριψοκίνδυνο πνεύμα του και ο θυελλώδης χαρακτήρας του τον καλούσαν να δράσει, αδιαφορώντας για τις στρατηγικές συνθήκες. Περίμενε μέχρι τις 8 Μαΐου, όταν ηγηθείς μικρού τμήματος πεζικού και ιππικού μαζί με τους Μανουσέλη, Μανουσογιαννάκη και Δεληγιαννάκη αποφάσισε να επιτεθεί εναντίον των Τούρκων του Ρεθύμνου, που σκόπευαν να ενωθούν με τον Μουσταφά, τον οποίον είχαν ήδη αρνηθεί να χτυπήσουν οι Ριζίτες όταν θα περνούσε απ'την περιοχή τους.

Η μάχη πραγματοποιήθηκε στον Αποκόρωνα. Το θράσος του Νταλιάνη επέφερε το θάνατο 40 Τούρκων και την αιχμαλωσία πολλών άλλων, ανάμεσά στους οποίους υπήρξε ο ίδιος ο Ικιντζής Αγάς του Ρεθύμνου! Εξοργισμένος βαθύτατα ο Μουσταφά για το γεγονός, καθώς και για τα 6.000 ζώα που αιχμαλώτισαν οι Έλληνες, απέστειλε επιστολή στο Χατζημιχάλη με την οποία του ανακοίνωσε την απόδοση διορίας 10 ημερών για την εγκατάλειψη της Κρήτης. Η απάντηση του δαιμόνιου ανδρός, καθώς μνημονεύει αυτήν ο Παπαδοπετράκης, ήταν η εξής:

"Μουσταφά! Ήρθα εις την Κρήτη να πολεμήσω Τούρκους με τα παλικάρια μου και όπου θέλει ο Θεός ας δώσει τη νίκη".

Ο Μουσταφά αμέσως συγκέντρωσε το στρατό του κι αποφάσισε να χτυπήσει τον "αποστάτη" Χατζημιχάλη και τους "ενοχλητικούς ξένους", πού'χαν καταλάβει το οχυρότατο ενετικό κάστρο Φραγκοκάστελλο κοντά στη Λάμπη. Οι Σφακιανοί κατασκεύασαν τότε τρείς λιθόχτιστους προμαχώνες έξω απο το φρούριο στις θέσεις Κουτσουναρα, Αγ.Νικήτας και στου Χαλκιά τη Βρύση, ώστε να διευρύνουν την άμυνα. Πρότειναν, λοιπόν, στον Χατζημιχάλη ν'αφήσει στο φρούριο γύρω στους 100 άνδρες με τρόφιμα και εφόδια πολλών ημερών και ο ίδιος με τους άλλους στρατιώτες του και τους Σφακιανούς να στρατοπεδεύσει στα Κολοκάσια.

Έτσι με κυκλωτικές κινήσεις θα χτυπούσαν τον Μουσταφά και όπως πίστευαν όλοι μαζί θα κέρδιζαν τη νίκη.

Η εμμονή των Σφακιανών στηριζόταν επίσης στο γεγονός ότι ο Χατζημιχάλης ακολουθούσε μια τακτική πολέμου βασισμένη στο ιππικό, τακτική άγνωστη σε αυτούς, που όπως ισχυρίζονταν θα τους παγίδευε κυριολεκτικά στη "φάκα" του Κάστρου.

Ο ισχυρογνώμων όμως και απίστευτα αποφασισμένος Νταλιάνης αρνήθηκε να συμφωνήσει. Αναζητούσε με πολεμική μανία την ευκαιρία της ξεκάθαρης αναμέτρησης κι όχι τον κλεφτοπόλεμο. Ήταν πιθανότατα μια πράξη "αυτοκτονίας" ή μια ενέργεια ταυτισμένη με το πεπρωμένο των καταβολών του; Η φιλοσοφία του Νταλιάνη ήταν πάντα τραγική.

Κλείστηκε οργισμένος στο Φραγκοκάστελλο, απευθυνόμενος περιφρονητικά στοος Σφακιανούς, με φράσεις που ακόμα και σήμερα αποτελούν το επίκεντρο της διχογνωμίας ουκ ολίγων ιστορικών.

"Λοιπόν φυλαγέτέ τους απο τα όρη σας για να μη φύγουν και άφητε ημάς εδώ κάτω και κυττάγετε να μας βλέπετε πως πολεμούμεν εμείς!"

Η ΜΑΧΗ ΚΑΙ Ο ΗΡΩΙΚΟΣ ΘΑΝΑΤΟΣ

Την 13η Μαΐου 8.000 πεζοί και 300 ιππείς μ'επικεφαλής τον Μουσταφά προχώρησαν προς το Άσκυφο.

Την επομένη διενυκτέρευσαν στον Καλλικράτη για να δεχτεί επίθεση η τουρκική οπισθοφυλακή απ'τους Καλλικρατινούς, στην οποία ευφυώς ο Μουσταφά δεν αντέδρασε προκειμέ-

νου να διατηρήσει την αδράνεια των Σφακιανών. Το πρωί της 15ης πλησίασε τις ελληνικές δυνάμεις στο Καψόδασος και ξεκίνησε τις προετοιμασίες για τη μάχη.

Δεν ήταν και ιδιαίτερα δύσκολο να συμπεράνει τι είχε συμβεί και να ζυγίσει τα δεδομένα. Αφήνοντας 3.000 Τούρκους πίσω του για να φυλούν τα νώτα του απο τους Σφακιανούς ετοιμάστηκε να οδηγήσει τους 5.000 υπόλοιπους εναντίον 666 πεζών, 70 ιππέων και 4 πυροβόλων απ'την πλευρά των αμυνομένων Ελλήνων! Χώρισε το στρατόπεδο σε τρείς φάλαγγες και τα χαράματα της 18ης Μαΐου επικεφαλής ο ίδιος της μεσαίας φάλαγγας και του ιππικού του, εφόρμησε κατά του Χατζημιχάλη. Οι Έλληνες απάντησαν λυσσαλέα, ειδικά απ'τον δυτικό προμαχώνα που δέχτηκε τον κύριο όγκο της επίθεσης. Τα πυρομαχικά όμως ήταν λιγοστά και αφού ξοδεύτηκαν, οι αμυνόμενοι ζώστηκαν τα σπαθιά κι αντιμετώπισαν το επόμενο κύμα. Η άμυνα στο δυτικό προμαχώνα ήταν σχεδόν μάταιη. Οι Έλληνες κατασφάγησαν υπο των πολυαρίθμων Τούρκων, ακόμη κι αυτός ο γενναίος υπασπιστής του Νταλιάνη, ο συμπατριώτης του Κυριακούλης Αργυροκαστρίτης.

Πιο μετά οι Τούρκοι περικύκλωσαν το φρούριο κι έτσι απομόνωσαν τους υπερασπιστές των προμαχώνων, που πάσχιζαν να επιστρέψουν και να καλυφθούν στο κάστρο. Έτσι οι θέσεις άμυνας εγκαταλείφθησαν. Μπρος ακριβώς απ'τις πύλες του Φραγκοκάστελλου έπεσαν και οι περισσότεροι σε μια εντελώς άνιση και τραγική μάχη. Τον κύριο άξονα τώρα της προσπάθειας διείσδυσης αποτελούσε το καταλαβωμένο ιππικό, που διαρκώς μειωνόταν.

Ο έφιππος αρχηγός Νταλιάνης προσέγγισε την κεντρική πύλη, μα δε μπόρεσε να την διαπεράσει, ακριβώς γιατί ο σωρός των πτωμάτων ήταν τόσο ψηλός όσο και αδιαπέραστος!

Κατευθύνθηκε απτόητος προς μια άλλη με διαρκείς ιαχές σαν να πρωτοστατούσε σε καταδίωξη των εχθρών του κι όχι σε αγώνα επιβίωσης και οπισθοχώρησης,
Βρήκε και την επόμενη κλειστή και φυλαγμένη.
Οι Τούρκοι πια ουρλιάζανε απο χαρά. Τον είχαν αναγνωρίσει και τώρα δα τον περικύκλωναν. Μα δε θα πούλαγε τόσο εύκολα όσο νόμιζαν το κουφάρι του. Απ'τις περιγραφές των τραγικών μαχητών που τον αντίκρυζαν μέσα απο το κάστρο να περιφρονεί το θάνατο, η μνήμη και η ιστορία διετήρησε τη λέξη "λέων". Ως τέτοιος αντιστάθηκε πάντοτε έφιππος.

Τον αντίκρυζαν αυτοί, τον παρατηρούσαν, καθώς είχε τάξει, οι μαραζωμένοι απ'τον πόνο Σφακιανοί, τον θωρούσαν οι Θεοί κι οι Μοίρες. Αργά μετά έσπασε το σπαθί του.
Ύστερα ακριβώς σκοτώθηκε το αγαπημένο άλογό του. Έπεσε κάτω απ' τις θυελλώδεις εκδηλώσεις αγριότητας των Τούρκων που κυριολεκτικά τον κατακρεούργησαν.
Έκοψαν το κεφάλι του και το παρέδωσαν αργότερα ως τρόπαιον στον αρχηγό τους Μουσταφά.
Πόσο ιδιόμορφα παράξενο!

Ο Αρβανίτης Μουσταφά αντί να τους επαινέσει, τους κατεδίωξε αγανακτισμένος μιας κι είχε διατάξει να τον αιχμαλωτίσουν ζωντανό.
Μουσουλμάνος αποστάτης στην καταγωγή του ο ίδιος, σε μια στιγμή τύψεων και αυτοκριτικής δε μπόρεσε να λησμονήσει, καθώς λέγουν οι ιστορικοί, πως ο ήρωας Βορειοηπειρώτης Νταλιάνης υπήρξε ένας ηρωικός συμπατριώτης του!

Το κάστρο όπου εδόθη και η περιώνυμη μάχη δεσπόζει στη Νοτιοανατολική παραλία των Σφακίων.Πίσω διακρίνονται τα βουνά της σκληροτράχηλης περιοχής. Το Φραγκοκάστελλο αποτελεί έργο - οχυρό των Ενετών.

Η ΜΟΙΡΑ ΤΩΝ ΥΠΟΛΟΙΠΩΝ

800 Τούρκοι έπεσαν στη μάχη του Φραγκοκάστελλου, ομοίως με 338 Έλληνες. Μεγάλη προσφορά στην εξόντωση των εχθρών προσέφερε ο Στρ.Δεληγιαννάκης, που κατόρθωσε μαζί μ'εξήντα μαχητές του να μπεί στο κάστρο πρίν επιτεθεί ο Μουσταφά. Η ιστορία τον χαρακτηρίζει ως άριστο και δεινό σκοπευτή. Παρά ταύτα η κατάσταση των πολιορκημένων παρ'όλο που βαστούσαν ήταν σαφώς οδυνηρή. Διαρκή σε βάρος τους πυρά, καμία ενίσχυση, εξάντληση τροφίμων και νερού. Αρνήθηκαν μεν τους βαρείς όρους συνθηκολόγησης του Μουσταφά, όμως το ηθικό τους συνεχώς μειωνόταν. Απ'την απελπιστική τούτη κατάσταση μάλλον όμως τους έσωσε ένας γενναίος και ευφυής Κρητικός, ο περίφημος Διλινδάς, απ'τους λίγους Σφακιανούς που ακολούθησαν τον Νταλιάνη, διασώζοντας πραγματικά το γόητρο των συμπατριωτών του.

Ο Διλινδάς κατ'αρχήν κατόρθωσε ν'αποδράσει απ' το κάστρο νύχτα και να κολυμβήσει εν συνεχεία φθάνοντας στο στρατόπεδο των Σφακιανών! Αμέσως μετά μετακινήθηκε προς το Λουτρό, επιβιβάστηκε σε πλοίο και έσπευσε προς το Φραγκοκάστελλο.

Πλέοντας προς την ακτή, άρχισε να φωνάζει μ'όλη τη δύναμη προς τους υπερασπιστές του κάστρου, λέγοντας πως πρέπει ν'αντέξουν όσο μπορούν διότι καταφθάνει απ'ώρα σε ώρα ισχυρός στρατός να τους ενισχύσει. Με το ελπιδοφόρο τούτο ψέμα οι αμυνόμενοι επανέκτησαν το ηθικό τους, ενώ ο Μουσταφά μη επιδιώκοντας να διακινδυνεύσει την παραμονή του, αποφάσισε ν'αφήσει ελεύθερους τους πολιορκημένους στις 24 Μαΐου και ν'αποχωρήσει ο ίδιος απ'το ηρωικό πεδίο της τραγικής αυτής σύγκρουσης.

Έκτοτε η αλμυρή τούτη ματοποτισμένη γη θα ξεπερνούσε την ιστορική της σημασία και ωθούμενη απ' τις παραδόσεις της κρητικής λαϊκής αισθητικής θα εισέδυε στον ανερμήνευτο μέχρι σήμερα χώρο της Μεταφυσικής.

ΤΟ ΦΑΙΝΟΜΕΝΟ

Τί να συμβαίνει αλήθεια κάθε Μάη στο Φραγκοκάστελλο; Πώς και παρελαύνουν μαχόμενα αυτά τα θαυμάσια πνεύματα των ηρωικών συντρόφων καθώς και του ιδίου του Νταλιάνη; Τί ζητούν; Μια ενδεχόμενη μήπως επιβεβαίωση της αθάνατης πράξης τους, μια διαρκή ίσως υπενθύμιση της αδικίας σε όσους δεν τους βοήθησαν ή εν τέλει το γδικιωμό τους;

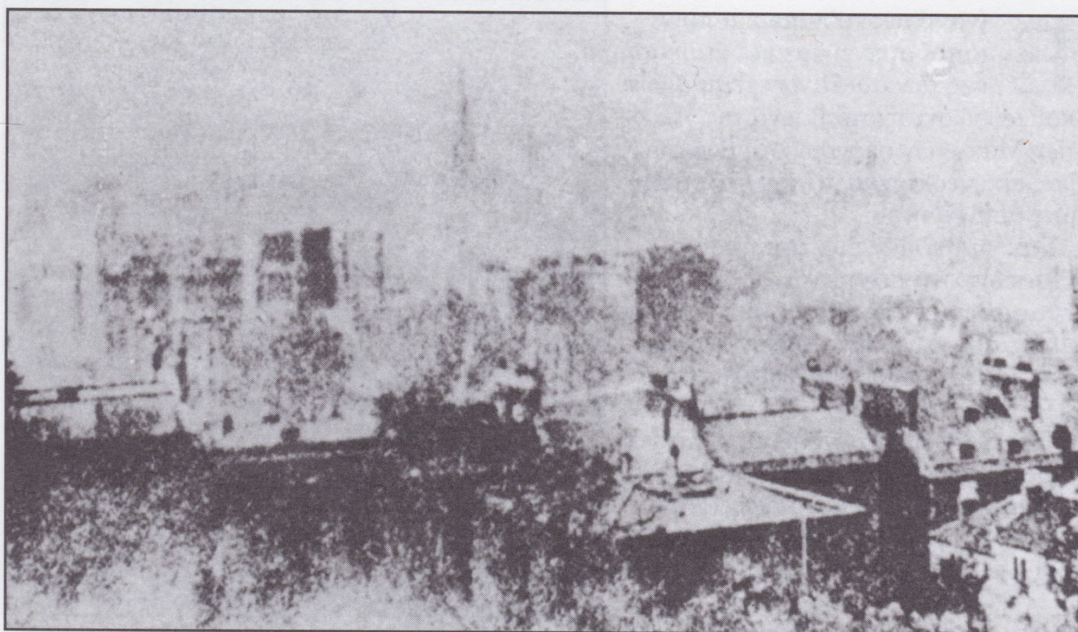
Το τελευταίο ίσως οι τραγικά αισθανόμενοι πλέον Σφακιανοί να το επετέλεσαν αφού στις επόμενες μάχες έπνιξαν κυριολεκτικά το στρατό του Μουσταφά και τον ανάγκασαν να εγκαταλείψει την Κρήτη. Ωστόσο το ερώτημα παραμένει.

Οι μανιακοί πολέμιοι των θρύλων και των παραδόσεων προσπαθούν εδώ και χρόνια να μας πείσουν πως το φαινόμενο των Δροσουλιτών, δηλαδή των πνευμάτων της δροσιάς, οφείλεται σε μια οφθαλμαπάτη, λόγω των σκιών που εμφανίζονται το πρωί όταν ο ήλιος εξατμίζει την πρωινή δροσιά.

Αδύνατον ωστόσο να μας εξηγήσουν το λόγο για τον οποίο οι σκιές αυτές έχουν τόσο ξεκάθαρα ανθρώπινα χαρακτηριστικά στο βαθμό που να φαίνονται οι στολές, τα όπλα τους, καθώς και οι κινήσεις τους, κινήσεις καθαρά πολεμικού χαρακτήρα. Αδύνατον επίσης να μας εξηγήσουν γιατί το φαινόμενο αυτό διατηρεί σταθερή την παρουσία κάθε Μάιο, όπου

Στη μάχη του Μαραθώνος εμφανίστηκε ένας χωρικός που σκότωσε πάμπολλους Πέρσες με το άροτρό του. Μετά τη μάχη εξαφανίστηκε. Αργότερα το Μαντείο διέταξε τους Αθηναίους να τιμήσουν τον ήρωα Έχετλο. Επίσης, οι ίδιοι πρίν τη ναυμαχία της Σαλαμίνας έστειλαν ένα πλοίο στην Αίγινα για να φέρει στη ναυμαχία τις Αιακίδες, τον Τελαμώνα και τον Αίαντα για να πολεμήσουν στο πλευρό τους.

Πόσο παράλογο θα'ταν για τους αποχαυνωμένους αστούς της εποχής μας να επικαλεστούμε τη μνήμη των Δροσουλιτών για μια νέα μάχη που θ'αποκαθιστούσε την τιμή μας και την εθνική μας υπερηφάνεια!

Σχεδόν 10.000 χιλιόμετρα μακρυά απο την πόλη Μπρίστολ της Βρεττανίας, στον ουρανό της Αλάσκας εμφανίζεται συχνά η εικόνα της πόλεως όπως δεικνύει και η φωτογραφία κατόπιν καθολικής αποδοχής.

τα καιρικά δεδομένα πραγματικά ομοιάζουν και μ'αυτά άλλων εποχών ή κοντινών μηνών ή γιατί-μ'εξαίρεση τον τελευταίο καιρό-πρατηρείται αδιάλλειπτη εμφάνιση των Δροσουλιτών ειδικά απ'τη μάχη του Φραγκοκάστελλου και ύστερα κι όχι πιο πρίν, με βάση τις μαρτυρίες των ντόπιων κατοίκων εδώ και πολλά χρόνια.

Κάποιοι άλλοι πάλι τεχνο-βλάκες υποστηρίζουν πως πρόκειται για αντανάκλαση εικόνας στρατιωτικών γυμνασίων λόγω των εναλλαγών ψυχρού και θερμού αέρος.

Κανείς δε μπορεί βέβαια να αρνηθεί την αιτία του φαινομένου του αντικατοπτρισμού, ωστόσο αυτό κυριαρχεί στις περιπτώσεις όπου τα είδωλα είναι ασαφή κι όταν τις λίγες φορές είναι σαφή, έχοντας τα ευδιάκριτα χαρακτηριστικά της αρχικής τους προέλευσης. Εδώ όμως έχουμε να κάνουμε με μαχητές του προηγούμενου αιώνος (171 χρόνια πριν) κι όχι συγχρόνου.

Ως επίσης με σκιές κινούμενες, κάτι απο σπάνιο έως αδύνατο στον αντικατοπτρισμό όπου οι καμπύλες ακτίνες-φακοί ουράνιας διάθλασης συγκρατούν είδωλα στατικά κι όχι δρώμενα, όπως έχει άλλωστε καταγραφεί για τα βουνά στην έρημο της Αλγερίας, το "ανάποδο" Παρίσι στον ουρανό της πόλης τον 19ο αιώνα ή το Μπρίστολ στον ουρανό της Αλάσκας απ'το 1887 και ύστερα.

Όμως για τις λεπτομερείς αναπαραστάσεις μαχών όπως του Εμφυλίου Πολέμου της Αγγλίας το 1642 ή την επέλαση ιππικού στο Μπρούντεριχ του Ντύσσελντροφ όπου καταγράφησαν όλες οι λεπτομέρειες των στολών και των όπλων, η επιστήμη απλά, όπως άλλωστε οφείλει, σηκώνει τα χέρια....

Να διατυπώσουμε ακόμη ένα επιχείρημα το οποίο καλό θα ήταν να μην διαθέταμε καν στο οπλοστάσιο της μετα λατρείας πίστης μας στη Μεταφυσική της Παράδοσής μας;

Δυστυχώς, είναι αλήθεια πως οι Δροσουλίτες, τα λίγα τελευταία χρόνια δεν είναι το ίδιο συχνοί όπως παλιά και κατά το πλέον φυσικό είναι ορατοί πια μόνον απο λίγους.

Τα αίτια πιθανότατα κρύβονται στην εξαθλιωτική αδιαφορία προς έναν χώρο-ιστορικό μνημείο, καθώς πλάι στην τεχνοκρατική ειρωνεία της εμφάνισης του ήρωος Νταλιάνη, κάθε χρόνο στην περιοχή, προσετέθη πλέον η αισχροκέρδεια και η Ύβρις προς την ένδοξη ηρωική γη: Ντισκοτέκ κτισμένη δίπλα απ'το φρούριο όπου τα καλοκαίρια οι τουρίστες μεθυσμένοι καταφεύγουν για ν'αφοδεύσουν τον οχετό του υπάνθρωπου ξεπεσμού τους.

Ναι, το πεδίο μ'όλα αυτά αποφορτίζεται. Αλλά ας μην υποχωρούμε εμείς, κι ούτε να πτοούμεθα. Διότι οι Δροσουλίτες για μας δε χάνονται.

Είναι όπως το'παμε και πριν, αυτοί οι πνευματικοί βαρκάρηδες των αιμάτινων χειμάρρων, που αφρίζοντας στα βουνά της γης των Μακάρων σέρνουν στη θύμισή μας εικόνες-αρχέτυπα του φυλετικού μας ασυνειδήτου:

Σαν τη θεοφάνεια του ηρώος Θησέως στη μάχη του Μαραθώνος, που μαζί με τα πνεύματα των τοπικών ηρώων Βούτη και Μαραθώνος οδήγησαν τους Έλληνες στη νίκη.

Ναι, ποτέ δε χάνονται απο μας οι Δροσουλίτες, γιατί είναι και θα είναι για μας η ίδια η εφηβική Δροσιά της ελληνικής ψυχής μας, οδηγοί μαζί κι εκδικητές τρανοί.

Το φαινόμενο του αντικατοπτρισμού ή της εμφάνισης ανεξήγητων πόλεων στον Ουρανό κάτω απο οιεσδήποτε καιρικές συνθήκες ονομάζεται Φάτα Μοργκάνα, όνομα παρμένο απ'τη γνωστή μάγισσα-ηρωίδα των κελτικών μύθων Μόργκαν λε Φέυ, αδερφή του θρυλικού βασιλιά της Βρεττανίας Αρθούρου.
Στην εικόνα δεξιά γαλλική γκραβούρα του 16ου αιώνα που αναφέρεται στην παρέλαση στρατού μαχητών στον ουρανό, ύστερα από κάποιο σπουδαίο πολεμικό γεγονός.

Στην αρχαιότητα η στάχτη του Σόλωνος σκορπίστηκε πάνω απ'τη Σαλαμίνα ώστε τα λείψανά του να μείνουν για πάντα στο νησί και να το φυλάνε για λογαριασμό της πατρίδας του των Αθηνών. Αλλά και οι Σπαρτιάτες με προτροπή του Μαντείου των Δελφών έπρεπε να ανακαλύψουν τα οστά του Ορέστη στην Τεγέα προτού επιχειρήσουν την κατάληψη της Αρκαδίας. Για τον ίδιο λόγο μετεφέρθησαν και τα οστά του Θησέως απ'τη Σκύρο στην Αθήνα, ώστε να ιδρυθεί μια λαμπρή λατρεία προς τιμήν του ήρωος.

Πώς θα αναγεννηθεί η νέα μας ηρωολατρεία και στην εποχή μας; Ο στρατηγός Χατζημιχάλης ίσως έκανε την αρχή. Απόγονος του Χατζημιχάλη Νταλιάνη ο ίδιος, αξιωματικός του Μηχανικού που είχε πολεμήσει ήδη το '97, αλλά και το '12-'13, 100 χρόνια μετά τον Μάη του 1826, απέδωσε τις πρέπουσες τιμές στον ήρωα του Φρακοκάστελλου, τότε το 1926 στις ακτές του Λιβυκού πελάγους στα πεδινά Σφακιά. Μάλλον όμως δεν πρέπει να κατόρθωσε να θάψει τα οστά των ηρώων, αφού σύμφωνα με τοπικές μαρτυρίες αποθανόντων ήδη κατοίκων που μεταπήδησαν στην παράδοση, αυτά σήπονται εντός θαλασσίου σπηλαίου...

Σαίξπηρ και Εβραίοι

ΜΙΑ ΑΝΑΛΥΣΗ ΤΟΥ "ΕΜΠΟΡΟΥ ΤΗΣ ΒΕΝΕΤΙΑΣ"

Του Β. Μπαρούνη

Το ότι ο Ουίλιαμ Σαίξπηρ είναι ο σπουδαιότερος μη-Ελλην συγγραφέας των τελευταίων αιώνων, είναι κάτι που ακόμη και ο πλέον μισαλλόδοξος ή αδαής κριτής παραδέχεται.

Η πεποίθηση αυτή, βεβαίως, δεν αποτελεί ανερμάτιστο ισχυρισμό ή αυθαίρετη προτίμηση, αλλά στοιχειοθετείται από μια πλειάδα επιχειρημάτων που έχουν να κάνουν με το έργο του, τόσο ως σύνολο όσο και ως ποιότητα αλλά, ακόμη, και ως θεματολογική πολυδιαστατικότητα. Τριάντα επτά θεατρικά του έργα, και δεκάδες τα ποιήματα και τα σονέτα του.

Ολα αυτά, μέσα στο σαφώς μικρό χρονικό πλαίσιο, ανάμεσα στα 1590 και στα 1613, δικαίως δύνανται να θεωρηθούν ως εκπληκτική απόδοση.

Μέσα σε αυτά τα 23 χρόνια, δημιουργήθηκαν έργα που συντροφεύουν την ανθρωπότητα ακατάπαυστα και θα εξακολουθήσουν να αποτελούν πνευματικό θησαυρό και απόδειξη της Αρείας υπεροχής για όσο διάστημα θα υπάρχουν άνθρωποι στον πλανήτη.

Δράματα αβάσταχτης συγκλονιστικότητας όπως ο "Μάκβεθ" και ο "Βασιλιάς Λήρ". Κωμωδίες που επισύρουν τον γέλωτα οσεσδήποτε φορές κι' αν διαβασθούν, όπως η "Δωδεκάτη νύχτα" και ο "Εμπορος της Βενετίας"

Το τελευταίο έργο, "Ο Εμπορος της Βενετίας" θα απασχολήσει το παρόν πόνημα για έναν ειδικό λόγο, τον οποίον κάποιοι, είτε προσποιούνται πως δεν τον βλέπουν, είτε τον μεταμφιέζουν. Υπάρχει ωστόσο και μια άλλη μερίδα, η οποία είναι τόσο μισαλλόδοξη και μανιασμένη, ώστε γι αυτόν και μόνο τον εξαιρετικό λόγο, να απορρίπτει και να βδελύτεται το σύνολο του έργου του, αλλά και τον ίδιο τον Σαίξπηρ, συλλήβδην και ανερυθρίαστα. Λίγο παρακάτω θα αποκτήστε πλήρη γνώση των υπονοουμένων.

Πρώτα όμως, η εξοικίωση με την υπόθεση και τα πρόσωπα του έργου:

Στην Βενετία του 16ου αιώνος, ο Αντόνιο, ευπρεπής και γενναιόδωρος έμπορος, δανείζεται για λογαριασμό του φίλου του Μπασάνιο, ένα σημαντικό ποσόν από τον Εβραίο τοκογλύφο Σάυλοκ, ο οποίος, αντί για τόκο, θέτει τον όρο πως η εκπρόθεσμη καταβολή του ποσού θα συνεπαχθεί ένα φρικτό τίμημα για τον Αντόνιο: Τον τεμαχισμό από το στήθος του μιας λίβρας σάρκας!

Δυστυχώς, λόγω αιφνιδίας καταπόντησης των πόρων του Αντόνιο, ο καιρός περνάει και ο Εβραίος αξιώνει στο δικαστήριο το προσυμφωνημένο τίμημα.

Ως τότε όμως έχουν προηγηθεί διάφορα ιλαρά και ρομαντικά. Ο Μπασάνιο με τον κοινό φίλο Γκρατιάνο, πολιορκούν ερωτικά σε μια άλλη πόλη την αρχόντισσα Πόρσια και την βάγια της Νερίσσα, αντιστοίχως. Παράλληλα, η κόρη του Εβραίου, Τζέσικα απάγεται εθελοντικώς από τον εραστή της Λορέντσο και καταφεύγουν στης Πόρσιας.Εκεί, καταφεύγει και ο Λάνσελοτ Γκόμπο, ο γελωτοποιός υπηρέτης του Σάυλοκ, μην υποφέροντας πλέον έναν τέτοιον αφέντη.

Αργότερα, μόλις μαθαίνουν όλοι τους για την κρίσιμη δίκη, τα ζευγάρια δίνουν λόγο γάμου και οι μεν Τζέσικα και Λορέντσο παραμένουν να επιστατούν τον οίκο της Πόρσια, οι δε Μπασάνιο και Γκρατιάνο σπεύδουν στο δικαστήριο όπου διεξάγεται η δίκη του Αντόνιο. Ωστόσο, ως από μηχανής Θεοί, η Πόρσια με την Νερίσσα, καταφθάνουν, εν αγνοία των μελλοντικών τους συζύγων, μεταμφιεσμένες σε δικηγόρους και με διάφορα νομικίστικα τεχνάσματα σώζουν την κατάσταση.

ΤΟ ΑΝΤΙΣΗΜΙΤΙΚΟ ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΥΠΟΒΑΘΡΟ ΤΟΥ ΕΡΓΟΥ

Το συνολικό ύφος του έργου, είναι αλήθεια πως δεν είναι ατόφια κωμωδία, αφού περιέχει πολλά δραματικά και τραγικά στοιχεία, πράγμα που δέχονται όλοι σχεδόν οι μελετητές. Ομως, η λεπτομέρεια που καθιστά τον "Εμπορο της Βενετίας" έργο ακόμη σπουδαιότερο είναι άλλη. Είναι ο διάχυτος αντισημιτισμός του, τον οποίο, όπως προαναφέραμε, οι μελετητές είτε κάνουν πως είναι ανύπαρκτος, είτε δικαιολογούν τα αδικαιολόγητα, είτε, πολύ απλά, τον δέχονται και συνεπώς απορρίπτουν τον Σαίξπηρ.
Στους τελευταίους, έχουμε να ευχηθούμε "περαστικά". Στους άλλους, θα παραθέσουμε μια σειρά χειροπιαστών επιχειρημάτων ώστε να αντιληφθούν την - όχι βαθύτερη - αλλά κραυγαλέα σημασία, το οφθαλμοφανέστατο μήνυμα του έργου. Σκοπός μας δεν είναι επαγωγές τύπου "αφού ο Σαίξπηρ ήταν αντισημίτης άρα είναι απαράδεκτος". Σκοπός μας είναι η αλήθεια και η αντικειμενικότητα, και η εξής επαγωγή: "Αφού ο Σαίξπηρ, όντας εμπεριστατωμένα άριστος, ήταν αντισημίτης, άρα, ο αντισιωνισμός είναι κάτι το υγιές και έγκριτο".

Κατ' αρχήν, τεράστια έμφαση θα πρέπει να δοθεί στο υπόβαθρο του έργου, είτε αυτό αφορά τις επιρροές από προηγούμενα λογοτεχνικά έργα, είτε αφορά τρέχοντα περιστατικά της εποχής τα οποία δικαιολογούσαν κάποιον αντισημιτισμό στην τότε κοινωνία.
Το πιο γνωστό έργο είναι "Ο Εβραίος της Μάλτας", του Κρίστοφερ Μάρλοου, που γράφτηκε μόλις δύο χρόνια πριν τον "Εμπορο της Βενετίας" στα 1594. Και σε εκείνο το έργο, πρωταγωνιστούσε ένας απαίσιος Εβραίος, ο οποίος είχε και αυτός μια κόρη που προέβη σε παρόμοιες αποστασίες με την Τζέσικα του Σάυλοκ. Ενώ όμως το ύφος του Μάρλοου ήταν εντελώς υπερφίαλο και κατηφές, ο Σαίξπηρ έδωσε μια καθημερινότητα και αμεσότητα στο έργο του, πράγμα που το καθιστούσε ακόμη πιο πειστικό και αληθινό.

Πιο πριν, στα 1558, ο Τζιοβάνι Φιορεντίνο, είχε συγγράψει το "Il Pecorone". Εκεί, τα στοιχεία που αξιοποίησε με τον δικό του τρόπο ο Σαίξπηρ αργότερα, ήταν πάμπολλα. Φυσικά, υπήρχε ο Εβραίος τοκογλύφος και η υπόθεση με την αποκοπή της μιας λίβρας σάρκας. Εκτός αυτών των βασικών, υπήρχε και το στοιχείο των μνηστήρων που περνούσαν από δοκιμασίες, όπως πέρασαν και στην Πόρσια, πριν αυτή καταλήξει στον Μπασάνιο. Ακόμη, υπήρχε και η μεταμφίεση της γυναίκας σε δικηγόρο, όπως και η πλοκή με το δαχτυλίδι, το οποίο χαρίζουν η Πόρσια με την Νερίσσα στους μέλλοντες συζύγους τους, οι οποίοι όμως το χαρίζουν ως ένδειξη ευγνωμοσύνης στους "δικηγόρους", για να υποστούν τελικά μια επίπληξη από τις παμπόνηρες γυναίκες τους που προσποιούντο της απατημένες.

Ομοιότητες, σε μικρότερη κλίμακα όμως, υπήρχαν και με άλλα προγενέστερα έργα, όπως το "Γκέστα Ρομανόρουμ", την μπαλάντα του "Γκερνούτου" και το "Ζελάουτο" του Αντονυ Μάντεϋ.Ολα αυτά, δεν θα πρέπει να μειώσουν την αξία και την ποιοτική αυτοτέλεια και αυτάρκεια του έργου του Σαίξπηρ. Αντιθέτως, θα πρέπει να ληφθούν υπ' όψιν στην σφαιρική αντίληψη του ιδεολογικού κλίματος της εποχής, η οποία ήταν προφανώς δυσμενής απέναντι στην σιωνιστική μάστιγα που κατέτρωγε την Ευρώπη.Ως επιστέγασμα του διάχυτου αντισημιτισμού και των στοιχείων που τον τροφοδοτούσαν, σημειώστε και το εξής πραγματικό περιστατικό που αναφέρει ο Κάμντεν στα "Χρονικά", στην σελίδα 431, που εκδόθηκαν στα 1635.

Ακριβώς την χρονιά που γράφτηκε ο "Εβραίος της Μάλτας", του Μάρλοου, και δύο χρόνια πριν την συγγραφή του "Εμπόρου της Βενετίας", ένα σοβαρότατο περιστατικό αναστάτωσε την Βασιλική Αυλή της Αγγλίας αλλά και ολόκληρο τον κοινωνικό περίγυρο: Ο Δρ. Ροντερίγκο Λοπέζ, εκχριστιανισμένος Πορτογάλλος Εβραίος, βασιλικός γιατρός, αποπειράθηκε να δηλητηριάσει την βασίλισσα Ελισάβετ. Φυσικά καταδικάσθηκε και απαγχονίσθηκε όπως του άξιζε. Ωστόσο, καθώς ήταν στο ικρίωμα, είχε το θράσος και την υποκρισία να αναφωνήσει "αγαπούσα την βασίλισσα, όπως αγαπούσα τον Ιησού Χριστό!" Οπως ήταν αναμενόμενο, το πλήθος έμεινε με ανοιχτό το στόμα και, σύμφωνα με τον Κάμντεν, "...το οποίον, από το στόμα ανθρώπου της εβραϊκής πάστας, ακούστηκε όχι

δίχως γέλωτες".

Τεκμαίρεται αβίαστα λοιπόν, πως ο Σαίξπηρ δεν αποτελούσε ούτε άνθρωπο εθελοτυφλούντα στα δρώμενα της εποχής, ούτε κάποιον μισαλλόδοξο και κακιασμένο αντισημίτη που αναφανδόν δημοσιοποιούσε τις προκαταλήψεις του μέσα από το έργο του. Οχι! Απλώς συμβάδιζε με το κλίμα της εποχής, όπως ακριβώς αυτό διαμορφωνόταν τόσο μέσω φιλολογικών αναζητήσεων όσο και συγκεκριμένων συμβάντων.

ΟΛΟΙ ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΕΝΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΕΒΡΑΙΟΥ

Καιρός όμως να αναδιφήσουμε στο έργο καθαυτό, ενισχύοντας κάθε χαρακτηρισμό και συμπέρασμα με αυθεντικά αποσπάσματα. Και επειδή οι κακόπιστοι δεν θα αποδέχονταν μια απευθείας, δική μας, μετάφραση από το αγγλικό κείμενο, βρεθήκαμε στην δυσάρεστη θέση να χρησιμοποιήσουμε ως πειστήριο, την μοναδική Ελληνική μετάφραση που γνωρίζουμε, η οποία όμως τυχαίνει να είναι και απαράδεκτη. Αυτό, όχι τόσο εξαιτίας συγκεκριμένων λαθών και παραλείψεων, όσο εξαιτίας του ύφους που επέλεξαν οι μεταφραστές, και το οποίο θα ταίριαζε σε έργα Ρώσων μαρξιστών συγγραφέων ή αποσαθρωμένων Αμερικανών της μεταπολεμικής περιόδου.

Ενα έργο όμως, με ασύλληπτη τέχνη στην χρήση της γλώσσας η οποία, αντιστοιχώντας στον 16ο αίωνα της Αγγλίας, είναι παράλληλη με την δική μας Βυζαντινή Αρχαϊζουσα, άξιζε κάτι οπωσδήποτε λιγότερο βλαχομαρξιστικό από αυτό που μας "χάρισαν" οι εκδόσεις "ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΤΑ" και οι μεταφραστές Βασίλης Ρώτας και Βούλα Δαμιανάκου.

Καθώς διεξάγονται οι διαπραγματεύσεις για το δάνειο που θα χρεωθεί ο Αντόνιο για χάρη του φίλου του Μπασάνιο, από τον Σάυλοκ, ο οποίος επικαλείται την Βίβλο για να φανεί θεοσεβούμενος, σχολιάζει ο Αντόνιο:

"*Πρόσεξε αυτό, Βασάνιε, ο διάβολος μπορεί*
να επικαλιέται τη Γραφή για το σκοπό του.
Κακιά ψυχή που παρουσιάζει άγιες μαρτυρίες,
μοιάζει αχρείον με μούτρο γελαστό, ωραίο μήλο
και μέσα σάπιο. Ω, πόσο απ' όξω είν' όμορφη
η ψευτιά!" (Πρ.Α', Σκ.3).

Ηδη, από αυτά τα λόγια, διαφαίνεται τόσο η ύπουλη φύση του Εβραίου Σάυλοκ όσο και η γνώμη που έχουν σχηματίσει οι υπόλοιποι άνθρωποι για το ποιόν του. Ωστόσο, λίγο πιο κάτω καθώς υπογράφουν την συμφωνία με τη ρήτρα περί λίβρας σάρκας, ο Αντόνιο όντας αισιόδοξος αλλά και καλόπιστος ταυτοχρόνως, σπεύδει να αναφωνήσει:

"*Βιάσου καλέ μου Εβραίε.*
Ο Εβραίος θα Χριστιανέψει: γίνεται καλός".

Τον διορθώνει όμως ο πιο ορθολογιστής Μπασάνιο ως εξής:

"*Δεν μου αρέσουν λόγια ωραία και νους αισχρός*".

Στην Β' Πράξη τώρα, καθώς ανοίγει η 2η Σκηνή, εμφανίζεται ο γελωτοποιός υπηρέτης του Σάυλοκ, Λάνσελοτ Γκόμπο, ο οποίος ταλαντεύεται για το αν είναι φρόνιμο να εγκαταλείψει τον αφέντη του:

Ο Εβραίος Σάυλωκ την ώρα που απαιτεί το σάρκινο τίμημα της τοκογλυφίας του

"Αν κυβερνηθώ απ' τη συνείδησή μου θα πρέπει να μείνω με τον Εβραίο, τον αφέντη μου, που ο Θεός, να φυλάει, είν' ένα είδος σατανά, κι αν το σκάσω απ' τον Εβραίο, θα πρέπει να κυβερνιέμαι απ' τον πειρασμό, που με το συμπάθιο της αφεντιάς σου είναι ο σατανάς ο ίδιος. Σίγουρα ο Εβραίος είναι η ενσάρκωση του ίδιου του σατανά".

Εδώ αποκτά νέα βαρύτητα η πάνσοφη παροιμία "από μικρό κι από τρελλό μαθαίνεις την αλήθεια".

Πιο κάτω, η ίδια η κόρη του Εβραίου, η Τζέσικα, σχολιάζει για το σπιτικό της στον Λανσελότο:

"Κόλαση είναι το σπίτι μας κι εσύ, εύθυμος διάβολος".

Λίγο μετά όμως γίνεται σαφέστερη:

*"Αχ, τι απαίσιο κρίμα έχω μέσα μου να ντρέπομαι που είμαι του πατέρα μου παιδί!
Ομως κι αν είμαι κόρη του από αίμα,
δεν είμαι κι απ' τον τρόπο του".*

Ακόμη και οι δευτερεύοντες χαρακτήρες του έργου, όπως ο Σολάνιο, φίλος του Μπασάνιο, μονάχα άσχημα λόγια έχουν να πουν για τον Σάυλοκ:

"Ο παλιοεβραίος, με τις φωνές του ξεσήκωσε τον δόγη". (Πρ.Β', Σκ.8).

Ο ίδιος χαρακτήρας λίγο μετά, γίνεται σκληρότερος στις εκφράσεις του:

"Ποτέ δεν έχω ακούσει πάθος τόσο συγχυσμένο, τόσο αλλοπρόσαλλο, τόσο έξαλλο κι αλλόκοτο όπως ο σκυλοβριός το λάλαγε στους δρόμους".

Δεν σταματάει εδώ η αντιπάθεια του Σολάνιο, του καλόκαρδου και πιστού φίλου των Μπασάνιο και Αντόνιο, καθώς στην Γ' Πράξη, στην 1η Σκηνή αναφωνεί καθώς βλέπει τον Σάυλοκ:

"Ας πω "αμήν" έγκαιρα, μην ο διάβολος μου σταυρώσει την ευκή γιατί νάτος, έρχεται με τη μορφή Εβραίου".

Ξανά ο ίδιος συμπαθής δευτεραγωνιστής, λίγο πιο κάτω, σχολιάζει την άφιξη ενός Εβραίου, του Τουμπάλ, φίλου του Σάυλοκ:

Δεικνύοντας το στήθος -το σημείο δηλαδή απ' όπου και απαιτεί κατά τα τεχνηέντως "συμφωνηθέντα" ν' αφαιρεθεί η σάρκα που θα ικανοποιήσει τα αιμοβόρα του ένστικτα

"Να, έρχεται κι άλλος από τη φάρα: Τρίτος δε μπορεί να σμίξει μαζί τους, έξω κι αν ο ίδιος ο διάβολος γίνει Εβραίος".

Στην Γ' Πράξη, στην 2η Σκηνή, από το στόμα του Σολάνιο και πάλι, συνάγουμε μια βαρυσήμαντη πτυχή για την ισχύ που είχαν οι Εβραίοι πάνω στους φορείς εξουσίας:

"Ποτέ δεν γνώρισα πλάσμα μ' ανθρώπινη μορφή
τόσο σκληρό και λιμασμένο για να φάει άνθρωπο.
Φορτώνεται τον δόγη απ' το πρωί ως τη νύχτα και προκαλεί το λεύτερο πολίτευμα αν του αρνηθούν
δικαιοσύνη".

Παρ' όλη την κατάφορη αδικία - να μην δέχεται χρήματα αλλά να αξιώνει την σάρκα του Αντόνιο - κατορθώνει ο Εβραίος να φτάσει στο δικαστήριο, όπου θα κέρδιζε την υπόθεση εάν δεν επενέβαιναν η Πόρσια με την Νερίσσα.
Στην 3η Σκηνή, το λόγια του απελπισμένου πια Αντόνιο καταυγάζουν περισσότερο των άνωθι υπαινιγμό:

"Δεν μπορεί ο δόγης ν' αρνηθεί τη λειτουργία του νόμου, τι αν τις ευκολίες που 'χουν οι ξένοι στη Βενετιά τις κόψει, αυτό πολύ θα βλάψει του κράτους τη δικαιοσύνη. Εφόσον το εμπόριο
και τ' όφελος του κράτους βγαίνει απ' όλα τα έθνη".

Οπωσδήποτε εύγλωττη είναι η πικρία του Σαίξπηρ για την κατάντια της τότε Ευρώπης - η οποία, προς χάριν μιας ελευθεριότητας στο εμπόριο, εσκεμμένα επέτρεπε σε αλλοεθνείς και αλλοθρήσκους να υποσκάπτουν τόσο την οικονομική όσο και την νομική τους οντότητα.
Ευτυχώς, όμως, που υπάρχουν άνθρωποι σαν τον Σαλαρίνο, έναν ακόμη δευτεραγωνιστή, φίλο των Μπασάνιο και Αντόνιο, ο οποίος, στην ίδια σκηνή, έχει να σχολιάσει για τον Σάυλοκ:

"Είναι το πιο ασυγκίνητο κοπρόσκυλο
που έζησε ποτέ μ' ανθρώπους".

ΤΟ ΑΙΜΑ ΝΕΡΟ ΔΕΝ ΓΙΝΕΤΑΙ

Σε αυτό το σημείο, κάποιοι θα απορούν για το θετικό του χαρακτήρα της Τζέσικα, της κόρης του Σάυλοκ, η οποία κλέφτηκε με τον Λορέντσο και κατέφυγαν στης Πόρσια.
Στην 5η Σκηνή της Γ' Πράξης, ο σοφός τελικά Λάνσελοτ Γκόμπο της λέει: *"Αλήθεια, το πιστεύω πως είσαι κολασμένη.*
Μόνο μια ελπίδα είναι που μπορεί να σε ωφελήσει,
μα ούτ' αυτή, γιατί κι αυτή είναι
ένα είδος μπάσταρδη ελπίδα".
Εν ολίγοις, όντας κόρη του Εβραίου Σάυλοκ, όσο καλή κι αν είναι, ή, έστω, θέλει να είναι, δεν μπορεί να αποτινάξει την καταγωγή από πάνω της. Και όταν τον ρωτάει τι ακριβώς εννοεί, της απαντάει: *"Να, μπορεί ένα μέρος να ελπίζεις ότι δε σ' έσπειρε ο πατέρας σου, πως δεν είσαι κόρη του Εβραίου".*

Στη συνέχεια, επεκτείνεται, απελπίζοντάς την ακόμη περισσότερο:

"Αλήθεια, τότε φοβάμαι πως είσαι κολασμένη
κι απ' τους δυο, από πατέρα κι από μάνα:
έτσι, όταν φυλάγομαι από τη Σκύλλα τον πατέρα σου, πέφτω στη Χάρυβδη τη μάνα σου:
ωραία, πας χαμένη κι απ' τους δυο".

Η απάντηση της πραγματικά φιλότιμης Τζέσικα είναι: *"Θα σωθώ απ' τον άντρα μου, μ' έκανε Χριστιανή".*

Αυτό όμως ο Λάνσελοτ δεν το συμμερίζεται, γι αυτό και της απαντάει με τον δικό του, πάντα εύθυμο και σιβυλλικό, τρόπο:

"Η αλήθεια, τόσο πιο ειν' αξιοκατάκριτος:
ήμαστε Χριστιανοί αρκετοί πριν, τόσοι όσο
να μπορούμε να ζούμε ο ένας απ' τον άλλον.
Αμα κάνουμε έτσι Χριστιανούς, θ' ακριβήνουν
τα γουρνόπουλα: αν γίνουμε όλοι γουρνοφάγοι,
σε λίγο δε θα μπορούμε να 'χουμε κάνα κοψίδι
χοιρομέρι στα κάρβουνα με τα λεφτά μας".

Αργότερα, ο Σαίξπηρ θα επαυξήσει την νύξη του με τα λόγια του Λορέντσο στην Τζέσικα, όταν αυτή του εξομολογείται πως: "Ακούοντας μουσική γλυκιά ποτέ δεν ευθυμώ". (Πρ.Ε', Σκ.1).

Εδώ, καταφαίνεται σαφώς αυτό που καθιστά αδύνατο σε κάποιους να νιώσουν ευγενή αισθήματα:

"Ο άνθρωπος που μέσα του δεν έχει μουσική,
ούτε συγκινιέται από γλυκόηχων τόνων συμφωνία,

είναι άξιος για προδοσίες, ρεμούλες και κατεργαριές, μαύρη σαν νύχτα είναι η κίνηση του νου του, και τα αισθήματά του σκοτεινά σαν Ερεβος: τέτοιον να μην τον εμπιστεύεσαι. Πρόσεξ' τη μουσική".

Κλείνουμε όμως με τα σχόλια γύρω από τον Εβραίο, με την Δ' Πράξη, την 1η Σκηνή, την σκηνή δηλαδή, της δίκης.

Ο δόγης σχολιάζει για τον αντίδικο του Αντόνιο:

"Σε λυπάμαι: έχεις ν' αντικρίσεις έναν πέτρινο αντίδικο, ένα υποκείμενο απάνθρωπο, ανίκανο για έλεος, άδειον, που δεν έχει ούτ' ένα δράμι σπλάχνος".

Εν κατακλείδι, θα πρέπει να δοθεί έμφαση στο εξής γεγονός: Κανένας εντελώς από τους χαρακτήρες του έργου δεν έχει να πει κάτι καλό για τον Εβραίο. Αντίθετα, αντί να τηρήσουν στάση ουδέτερη, εκφράζονται με τα υποτιμητικώτερα και υβριστικώτερα λόγια για το άτομο και την φυλή του. Και προσοχή, τα περισσότερα από αυτά, προτού καν προκύψει το χρέος και η δίκη - ώστε να έχουν κατά κάποιον τρόπο άλλοθι για την απέχθειά τους - πράγμα που προσδίδει άλλες διαστάσεις στον αντισημιτισμό που διακατέχει όλα τα πρόσωπα του έργου.

Ενα ακόμη δείγμα "συμπάθειας" από τον Γκρατιάνο, τον δευτεραγωνιστή φίλο των Μπασάνιο και Αντόνιο:

"Ω, κολασμένε συ, καταραμένε σκύλε!
Και που είσαι ζωντανός ας όψεται η δικαιοσύνη.
Σχεδόν με κάνεις ν' αμφιβάλλω για την πίστη μου
και να ταχτώ με την ιδέα του Πυθαγόρα,
πως από ζώα ψυχές παν και καταβιβάζονται
σ' ανθρώπινα κορμιά: η σκυλίσια σου ψυχή
κυβέρναε λύκο, που κρεμάστη γι' ανθρωποφαγία..."

ΚΑΝΕΝΑ ΕΛΕΟΣ ΤΟ ΣΚΟΙΝΙ ΚΑΙ ΤΙΠΟΤΕ ΑΛΛΟ

Κάποιοι όμως, πιθανόν να διατηρούν επιφυλάξεις για τα προαναφερθέντα, με την λαβή πως τα λόγια του Σάυλοκ θα μπορούσαν να τον κρίνουν καλύτερα, διαλύοντας τις όποιες προκαταλήψεις. Δυστυχώς, όμως γι' αυτούς, τα λόγια του μονάχα να τις ενισχύσουν θα μπορέσουν:

Ο Αλέξης Μινωτής στο ρόλο του εβραίου Σάϋλωκ. Η σκηνή είναι απο το πρώτο ανέβασμα του Εμπόρου της Βενετίας στο Εθνικό Θέατρο σε σκηνοθεσία Δημήτρη Ροντήρη το 1940

"Τρεις χιλιάδες δουκάτα, μάλιστα."
Αυτά είναι ακριβώς τα πρώτα λόγια που εκστομίζει ο Εβραίος Σάυλοκ με την εμφάνισή του - την πρώτη του εμφάνιση στο έργο - στην Α' Πράξη, στην 3η Σκηνή.
Κι επειδή ο Σαίξπηρ είχε ανεπτυγμένη την αίσθηση της συμβολικότητας, με αυτά τα λόγια κατέδειξε την εβραϊκή υφή εν γένει: το χρήμα.
Λίγο πιο κάτω ένα άλλο χαρακτηριστικό κάνει την εμφάνισή του μέσω μιας "αθώας" ιστοριούλας της Παλαιάς Διαθήκης που διηγείται στον Αντόνιο.
Πρόκειται για την ιστορία του Ιακώβ ο οποίος, έχοντας αναλάβει βοηθός βοσκός για τον θείο του Λάβαν και έχοντας συμφωνήσει πως η αμοιβή του θα είναι τα ριγωτά πρόβατα, την στιγμή της αναπαραγωγικής διαδικασίας έβαλε μπροστά στις προβατίνες κάθετες ξεφλουδισμένες βέργες με αποτέλεσμα αυτές να γεννήσουν σωρηδόν ριγέ πρόβατα, τα οποία βεβαίως εκαρπώθη ο πανούργος Ιακώβ.
Και καταλήγει την διήγησή του ο Σάυλοκ:

"Μ' αυτόν τον τρόπο πρόκοψε κι ήταν ευλογημένος:
κι είν' ευλογία η προκοπή, φτάνει να μην την κλέψεις".

Εδω, τα σχόλια περί φυλετικής και προπατορικής υποκρισίας των Εβραίων περιττεύουν αφού η Παλαιά Διαθήκη μιλάει ξεκάθαρα.
Ωστόσο, υπάρχουν και περιπτώσεις που η εσωστρεφής ειλικρίνεια τους, τους προδίδει.
Κάτι τέτοιο όμως συμβαίνει μόνο στον γραπτό, θεατρικό λόγο, όπου ο Εβραίος έχει την ευχέρεια να μονολογεί αλλά την ίδια ευχέρεια έχει και το κοινό ή ο αναγνώστης για να βγάλει τα δικά του, ασφαλή, συμπεράσματα:

"Τόνε μισώ γιατί 'ναι Χριστιανός,
μα πιο πολύ γιατί με ταπεινήν ανεμελιά δανείζει
χρήματα δωρεάν και ρίχνει τα τοκομερίδια
σε μας εδώ στη Βενετία. Μ' αν μια φορά μπορέσω
να τόνε βάλω εγώ στο χέρι, θα καλοχορτάσω
το άχτι το παλιό που τού 'χω. Δεν χωνεύει
το άγιο έθνος μας, και βρίζει, εκεί ίσα ίσα
που πιο πολύ μαζεύονται οι εμπόροι, εμένα,
τα παζαρέματά μου και την καλοκερδισμένη
προκοπή μου που τηνε λέει τοκογλυφία.
Κατάρα στη φυλή μου, αν του το συχωρέσω!"

Ιδού λοιπόν τα πραγματικά κίνητρα του Εβραίου Σάυλοκ. Η μνησικακία, η υπουλότητα, η μισσαλοδοξία και η χαμέρπεια. Δεν αντέχει να έχει τίμιους ανταγωνιστές. Δεν αντέχει να τον κατηγορούν γι αυτό που είναι, δηλαδή αισχροκερδής.
Δεν αντέχει να βρίζουν την περιούσια (;!)φυλή του. Η διαφορά θρησκείας έρχεται σε δεύτερη μοίρα.
Κακά τα ψέμματα λοιπόν.
Ο Σαίξπηρ, με το να δώσει στον Σάυλοκ ένα επιχείρημα, αυτό του κακού παραδειγματισμού από τους Χριστιανούς με τις κακές τους συνήθειες, όχι μόνο στιγμάτισε τα κακώς κείμενα του Χριστιανισμού αλλά και μείωσε την ατομική και φυλετική αξία του Σάυλοκ, ο οποίος, έστω και υποθετικά "παρεσύρθη στον κακό δρόμο".
Τα λόγια του όμως παραμένουν για να θυμίζουν πως δεν έχουμε να κάνουμε με άνθρωπο, αλλά με "αντιάνθρωπο" όπως είχε πει κάποιος μεγάλος άνδρας πριν μισό αιώνα.
Και για έναν αντιάνθρωπο, είναι εύλογο να κόπτεται περισσότερο για την περιουσία του παρά για το αίμα του, την κόρη του η οποία έφυγε με τον αγαπημένο της.
Ιδού τα λόγια του, στην Γ' Πράξη, στην 1η Σκηνή:
"Ω, που να 'ταν η κόρη μου νεκρή στα πόδια μου,
και τα πετράδια στ' αυτιά της! Ω, που να 'ταν λείψανο στα πόδια μου και δουκάτα στην κάσα της!"

Η κατακλείδα όμως αυτής της μελέτης, βρίσκεται στα λόγια του Γκρατιάνο, ο οποίος, στο τέλος της δίκης κι ενώ όλοι οι φιλεύσπλαχνοι Χριστιανοί δείχνουν έλεος - έστω και σχετικό - στον Εβραίο, εκείνος επίμονος στην εσχάτη των ποινών αναφωνεί:
"Χάρισμα το σκοινί, για τον Θεό, και τίποτ' άλλο".

ΕΡΕΥΝΑ

ΤΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΕΘΝΙΚΙΣΤΙΚΑ ΚΙΝΗΜΑΤΑ ΤΗΝ ΕΠΟΧΗ ΤΟΥ ΜΕΣΟΠΟΛΕΜΟΥ

Απο τον Χρήστο Παππά

Στο πρώτο ήμισυ του αιώνα που φεύγει, και στην ταραγμένη για τα πολιτικά πράγματα της Ελλάδος εποχή του Μεσοπολέμου, δημιουργήθηκαν και έδρασαν εθνικιστικά κόμματα και οργανώσεις με πατριωτικά και φιλολαϊκά κίνητρα αλλά και συγκεχυμένο, πολλές φορές,ιδεολογικό υπόβαθρο.

Στο άρθρο αυτό θα παραθέσουμε στοιχεία και πληροφορίες κατατοπιστικές γι' αυτές τις οργανώσεις που, ενώ η δράση και το έργο τους πέρασαν στην ιστορική αφάνεια, οι επιδιώξεις τους ευοδώθηκαν, ως ένα βαθμό, με την επιβολή του καθεστώτος της 4ης Αυγούστου από τον Στρατηγό Μεταξά.

Η πρώτη μαζική οργάνωση στα χρόνια της κορύφωσης του Εθνικού Διχασμού, όταν η Ελλάς είχε δύο κυβερνήσεις και δύο τακτικές στην εξωτερική της πολιτική, ήταν αυτή των λεγομένων Επιστράτων. Οι Επίστρατοι ήσαν οι έφεδροι αξιωματικοί και οπλίτες των δύο νικηφόρων πολέμων 1912-1913.

Πρόδρομος και πυρήνας του Πανελληνίου Συνδέσμου Εφέδρων, όπως ήταν επισήμως το όνομα της οργανώσεως των Επιστράτων, υπήρξε ο Σύνδεσμος Εφέδρων Υπαξιωματικών που είχε ιδρυθεί τον Νοέμβριο του 1913. Ο Γεώργιος Καμαρινός, έμπορος και έφεδρος λοχίας, καθώς και ο δημοσιογράφος Παύλος Γιάνναρος που ήσαν δύο από τους ιδρυτές του Συνδέσμου Εφέδρων, ήσαν και οι πρωτεργάτες της δημιουργίας των Επιστράτων. Πραγματικός όμως αρχηγός των Επιστράτων ήταν ο Ιωάννης Μεταξάς ο οποίος με το οργανωτικό μυαλό του και τα ευφυή σχέδιά του συνετέλεσε στο να δημιουργηθούν Σύνδεσμοι και στο μικρότερο χωριό της λεγομένης Παλαιάς Ελλάδος. Εκτιμήσεις υπολογίζουν τον ακριβή αριθμό των οργανωμένων μελών μεταξύ 120.000 και 200.000 ανδρών. Οι αριθμοί αυτοί δεικνύουν ότι το κίνημα των Επιστράτων ήταν ένα πρωτοφανές σε όγκο και μαζικότητα κίνημα, ακόμη και για τα σημερινά δεδομένα.

Ο Γιώργος Μαυροκορδάτος στο βιβλίο του

"Εθνικός Διχασμός και μαζική οργάνωση - Οι Επίστρατοι του 1916", αναφέρει: "Οι Επίστρατοι του 1916 υπήρξαν η πρώτη μαζική οργάνωση στη νεώτερη Πολιτική μας Ιστορία. Μόνο ιδεολογικές προκαταλήψεις εξηγούν την έλλειψη οποιασδήποτε προγενέστερης σχετικής μελέτης, παρά τη σημασία και την πρωτοτυπία του φαινομένου. Η εκλεκτική τους συγγένεια με φασιστικά και ιδίως με πρωτοφασιστικά κινήματα σε άλλες χώρες είναι προφανής.

Υπάρχουν όμως και κρίσιμες διαφορές που εξηγούν γιατί οι Επίστρατοι δεν μετεξελίχθηκαν σε γνήσιο φασιστικό κίνημα (όπως οι Ιταλοί ομόλογοί τους). Στόχος τους δεν ήταν η εργατική τάξη, αλλά η αστική, που τότε ταυτιζόταν με το Κόμμα Φιλελευθέρων. Δεν εμφορούνταν από έναν εθνικισμό επιθετικό, αλυτρωτικό ή και ιμπεριαλιστικό. Τέλος, παρά τις όποιες συγκυριακές συμπτώσεις και συγκλίσεις, σε τελευταία ανάλυση, μοναρχισμός και φασισμός αποτελούν ριζικά ασύμβατα συστήματα. Ετσι, ο "μοναρχοφασισμός" που πρώτοι ενσάρκωσαν οι Επίστρατοι είναι εξαρχής καταδικασμένος να μείνει ατελής και ανολοκλήρωτος φασισμός.
Αν οι Επίστρατοι υπήρξαν η πρώτη μαζική οργάνωση στην Ελλάδα, αξίζει ν' αναρωτηθεί κανείς αν αυτό είναι τυχαίο. Η Ελληνική περίπτωση, καθώς και άλλες, υποβάλλουν τη σκέψη ότι ο στρατός δεν αποτελεί πρότυπο ειδικά και μόνο για τον φασιστικό τύπο οργάνωσης, αλλά γενικά για το μαζικό κόμμα.Οι Σύλλογοι των Επιστράτων έδρασαν από το 1916 έως το 1920. Κορυφαία όμως έκφραση του αγώνα τους ήταν η συμμετοχή τους στα "Νοεμβριανά" (18-19 Νοεμβρίου 1916), όταν συγκρούσθηκαν με τα αγήματα των Συμμάχων που αποβιβάσθηκαν σε Πειραιά και Αθήνα αντιδρώντας στην πολιτική του Βασιλέως Κωνσταντίνου που ζητούσε εγγυήσεις πριν συνταχθεί με το μέρος τους.

Οι Επίστρατοι ετάχθησαν στο πλευρό του Βασιλέως και έπαιξαν ρόλο τουλάχιστον ισότιμο με αυτόν του τακτικού στρατού, αν όχι υπέρτερο.
Μετά τη Μικρασιατική καταστροφή (1922) και μέχρι το 1936 ακολούθησαν ταραγμένα χρόνια με συνεχή στρατιωτικά κινήματα και ανάμειξη, όπως πάντα, του ξένου παράγοντα, στα εσωτερικά της Ελλάδος.

Στην Ευρώπη γιγαντώνονται τα Εθνικιστικά κινήματα και κυρίως ο Ιταλικός Φασισμός και ο Γερμανικός Ναζισμός που η αίγλη τους και

Πρωτομαγιά 1931.
Εκδρομή των κυανοχιτώνων, μελών της Σιδηράς Ειρήνης στην Καισαριανή

τα επιτεύγματά τους επηρρεάζουν πολλούς Ελληνες. Παρατηρούνται, βέβαια, και σχήματα οξύμωρα, αφού Βασιλόφρονες υποστηρικτές του Βασιλέως Κωνσταντίνου χαρακτηρισμένοι ως Γερμανόφιλοι υποστηρίζουν τώρα πια τον αγγλόφιλο γυιό του, Γεώργιο, αλλά συγχρόνως επηρεάζονται και από το γερμανικό πρότυπο.

Μια από τις σημαντικότερες εθνικιστικές οργανώσεις που δραστηριοποιήθηκαν στις αρχές της δεκαετίας του '30 ήταν ο Εθνικός Παμφοιτητικός Σύλλογος. Τον πλαισίωναν πολλοί φοιτητές, θαυμαστές του Χίτλερ και ορκισμένοι Εθνικιστές που προπαγάνδιζαν τον αγώνα υπέρ της απελευθερώσεως των αλυτρώτων Πατρίδων. Ο Σύλλογος λειτούργησε επίσης και ως αντίβαρο στην εξαπλούμενη δράση των κομμουνιστών στα Πανεπιστήμια.

Το 1934, πρόεδρος του Συλλόγου ήταν ο αργότερα έφεδρος αξιωματικός Ιππικού, Γεώργιος Οικονόμου, και αντιπρόεδρος ο - αμφιλεγόμενος - μετέπειτα Κυβερνητικός Επίτροπος της Εθνικής Οργανώσεως Νεολαίας, Αλέξανδρος Κανελλόπουλος.

Στη Βόρειο Ελλάδα δραστηριοποιείται το Εθνικοσοσιαλιστικό Κόμμα του οποίου η δράση εντοπίζεται σε καθαρά τοπικό επίπεδο, στη Μακεδονία και τη Θράκη. Εχει φιλοχιτλερικό προσανατολισμό και αντιεβραϊκές απόψεις.

Την ίδια περίοδο, αρχές της δεκαετίας του '30 είναι ενεργός και η εθνική οργάνωση του απόστρατου Συνταγματάρχη Νικολάου Νικλάμπα, "Σιδηρά Ειρήνη". Τα μέλη της μάλιστα φορούσαν μπλέ πουκάμισα, κατά τα πρότυπα των Ιταλών μελανοχιτώνων. Ο Νικλάμπας παρητήθη το 1936 από την ηγεσία της οργανώσεως για να πολιτευθεί ως υποψήφιος βουλευτής του Νομού Πρεβέζης με το συνδυασμό του Ιωάννου Μεταξά.

Στέλεχός της ήταν επίσης ο Χαρίλαος Παπαγεωργίου, φανατικός αντισιωνιστής που εδραστηριοποιείτο, αταλάντευτος στις αρχές του, αν και μεγάλης πια ηλικίας, μέχρι τα τέλη

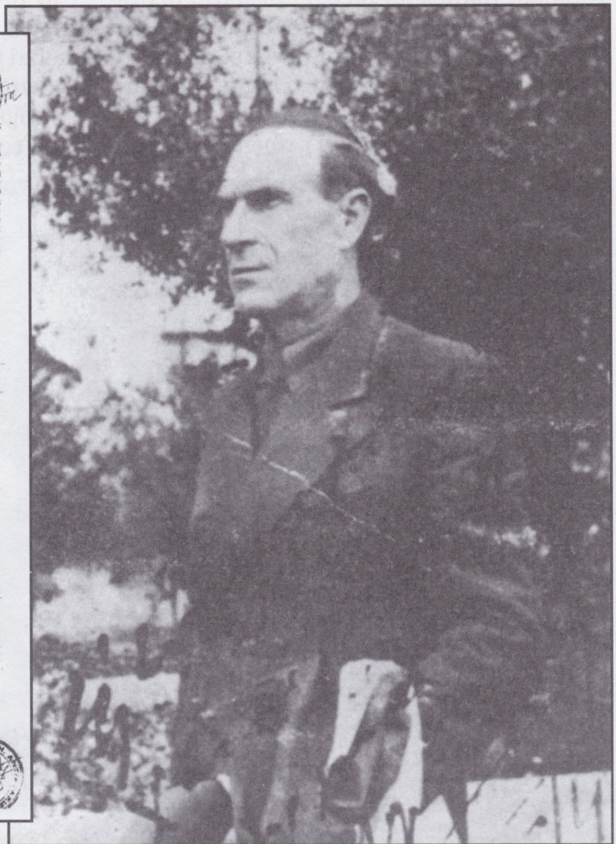
...ΜΕΡΙΔΟΣ 'ΕΓΕΡΣΙΣ

Η ΣΙΔΗΡΑ ΕΙΡΗΝΗ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΛΑΟΝ

'Εν Ἀθήναις τῇ 14 Σεπτεμβρίου 1935

Ο ΑΡΧΗΓΟΣ ΤΗΣ ΣΙΔΗΡΑΣ ΕΙΡΗΝΗΣ: Ν. ΝΙΚΛΑΜΠΑΣ

Σεπτέμβριος 1935
Προκήρυξη της "Σ.Ε" δημοσιευμένη στην εφημερίδα "Εγερσις"

Ο Συνταγματάρχης Νικόλαος Νικλάμπας αρχηγός της "Σιδηράς Ειρήνης"

ΠΑΝΩ: ***Ο Χαρίλαος Παπαγεωργίου στέλεχος της "Σ.Ε".***
ΔΕΞΙΑ: ***Απο ομιλία του σε συγκέντρωση κυανοχιτώνων***

της δεκαετίας του '70.

Μια μεγάλη οργάνωση με έδρα τη Θεσσαλονίκη, η Εθνική Ενωσις Ελλάδος, με εθνικιστικό χαρακτήρα αλλά χωρίς ξεκάθαρο πολιτικό προσανατολισμό, ήταν μια οργάνωση μαζική, αντικομμουνιστική, με αντικοινοβουλευτικές ιδέες.Σήμα της οργανώσεως ήταν ο δικέφαλος αετός, και τα μέλη της φορούσαν κίτρινο πουκάμισο, ως υπόμνηση του εθνικού οράματος για ανασύσταση της Βυζαντινής Αυτοκρατορίας.

Η Ε.Ε.Ε. δεν είχε μόνο αντικομμουνιστικό χαρακτήρα, αλλά και αντισημιτικό, και υποκίνησε βίαιες εκδηλώσεις κατά των Εβραίων της Θεσσαλονίκης, το 1931 και 1932.

Το 1933, προσπαθώντας να μετατραπεί σε πολιτικό κόμμα, κατακερματίστηκε, με αποτέλεσμα να μειωθεί σημαντικά η δύναμή της.

Πολλά μέλη της Εθνικής Ενώσεως προσεχώρησαν στην Οργάνωση των Εθνικοφρόνων Σοσιαλιστών του Ιάκωβου Διαμαντόπουλου, το 1934. Η Οργάνωσις των Εθνικοφρόνων Σοσιαλιστών ήταν πολιτικό κόμμα με ακραιφνείς Εθνικοσοσιαλιστικές αρχές, που είχε μεγάλη απήχηση στη Νεολαία.

Η δεκαπενθήμερη εφημερίδα της "Ο Εθνικοσοσιαλιστής" διενέμετο ευρύτατα στα Σχολεία.

Με την οργάνωση αυτή συνεργαζόταν και ο δραστήριος εθνικιστής Υφηγητής τότε, της Γενικής Πολιτειολογίας στο Πανεπιστήμιο Αθηνών, Δημήτριος Βεζανής.

Για να κατανοήσουμε τον σαφή εθνικοσοσιαλιστικό λόγο που όρθωνε τότε η Ο.Ε.Σ., μεταφέρουμε τις απόψεις του Ιακώβου Διαμαντοπούλου από το 6ο φύλλο της εφημερίδος "Ο Εθνικοσοσιαλιστής", της 15/6/1934, που παραμένουν επίκαιρες και σήμερα όσο και τότε:

"*-Δια τα κόμματα ποίαν αντίληψιν έχετε, κ. αρχηγέ;*

-Πιστεύω ότι τα κόμματα προ παντός, όπως εξηλήχθησαν σήμερον δεν έχουν ουδένα ηθικόν προορισμόν.

Δεν στηρίζονται εις ουδεμίαν ανάγκην. Βεβαίως, εις την σημερινήν κοινωνίαν, έχουν τον προορισμόν των. Ανευ των κομμάτων δεν θα ήτο δυνατόν παρά να έχη κατεβή ο λαός εις το πεζοδρόμιον, δια να αντιμετωπίση με τα στήθη του την σκληράν και απάνθρωπον εκμετάλλευσιν του μεγάλου κεφαλαίου το οποίον υπό τας μάσκας των προσωπικών κομμάτων δρα και ενεργεί κατά τον μάλλον σατανικόν τρόπον. Τα αστικά κόμματα δεν είναι παρά μια σκηνή η οποία κρύβει πίσω της τους πιο εκφυλισμένους χρηματιστικούς και εκμεταλλευτικούς τύπους, οι οποίοι απομυζούν κατά τον πλέον ζωώδη τρόπον το αίμα του εργαζομένου λαού"

Αλλο κόμμα ιδίων αντιλήψεων, ήτο το

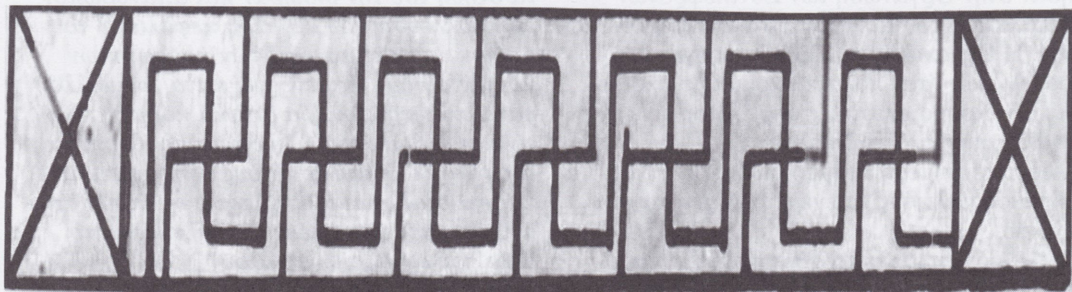

Ο συγγραφεύς Αριστείδης Ανδρόνικος

Ελληνικό Εθνικοσοσιαλιστικό Κόμμα του Γεωργίου Μερκούρη, το οποίο ιδρύθηκε το 1934 και υποστηρίχθηκε από πολλούς βασιλόφρονες αποστράτους αξιωματικούς. Ο Μερκούρης γυιός του Δημάρχου Αθηναίων, Σπύρου Μερκούρη, ήταν στέλεχος του Λαϊκού Κόμματος, από το οποίο απεχώρησε το 1932.

Δημοσιογραφικό όργανο του κόμματος ήταν η ημερήσια εφημερίδα “Εθνική Σημαία”. Στο κόμμα αυτό προσχώρησε μετά τη διάλυσή της και η οργάνωση Μελανοχιτώνων την οποία είχε σχηματίσει ο Αλέξανδρος Γιάνναρος. Ο Αλέξανδρος Γιάνναρος μαζί με τον πατέρα του εξέδιδαν την “Πρωϊνή” και την “Εσπερινή”, δύο σημαντικές εφημερίδες της εποχής. Οπως γίνεται αντιληπτό και από το όνομά τους οι Μελανοχίτωνες φορούσαν μαύρα πουκάμισα κατά το φασιστικό πρότυπο. Τα γραφεία της οργανώσεως ευρίσκοντο στο κτίριο Γιάνναρου, επί των οδών Φιλελλήνων και Οθωνος στην Αθήνα. Με όμοιες εθνικιστικές αντιλήψεις εκινούντο και οι παλαιοί πολεμιστές του Α’ Παγκοσμίου Πολέμου, με την Ενωση Παλαιών Πολεμιστών, χωρίς πολιτική δράση, αλλά με διεθνείς επαφές. Είναι χαρακτηριστικό ότι τον Φεβρουάριο του 1937 οι αντιπρόσωποι της Ελληνικής Ενώσεως Παλαιών Πολεμιστών έγιναν δεκτοί από τον ίδιο τον Χίτλερ, κατά τη διάρκεια Συνεδρίου Παλαιών Πολεμιστών από 14 κράτη.

Ομως, όπως προαναφέραμε, τα

Η λογοτέχνις Σίτσα Καραϊσκάκη

Ελληνικά πολιτικά πράγματα ήσαν πολύ διάφορα των Ευρωπαϊκών. Η σαρωτική άνοδος του Εθνικοσοσιαλισμού και του Φασισμού οδήγησε πολλούς βασιλόφρονες στην υιοθέτηση φιλοεθνικοσιαλιστικών και φιλοχιτλερικών θέσεων. Από την εφημερίδα "Ο Τύπος" της 26/1/1936 πληροφορούμεθα μάλιστα ότι στις εκλογές συμμετείχε και η Γενική Λαϊκή Ριζοσπαστική Ενωσις του Γεωργίου Στελιόπουλου με την επωνυμία "Αγκυλοσταυρίται" και με έμβλημα το Στέμμα και κάτωθεν αυτού κύκλο με αγκυλωτό σταυρό.

Βέβαια, η οικειοποίηση εθνικοσοσιαλιστικών και φασιστικών απόψεων δεν ήτο προνόμιο μόνον των βασιλοφρόνων. Και από την αντίθετη πλευρά, στους Φιλελευθέρους, υπήρξε σχετική επιρροή.

Χαρακτηριστικότερη όλων είναι η περίπτωση του Ελευθερίου Βενιζέλου ο οποίος στα τέλη του βίου του είχε γοητευθεί από το φασιστικό καθεστώς και από αυτόν τον ίδιο τον Μπενίτο Μουσολίνι.

Οι Εθνικιστικές απόψεις δεν ευδοκίμησαν μόνον σε οργανωμένες κινήσεις και κόμματα, αλλά εξεφράσθησαν και σε εκδοτικό επίπεδο με πληθώρα εκδόσεων βιβλίων και περιοδικών. Χαρακτηριστικό παράδειγμα είναι το περιοδικό "Νέα Πολιτική" του Ιωάννου Τουρνάκη, που δημιούργησε έναν ευρύ κύκλο διανοουμένων οι οποίοι ασχολήθηκαν με τα πολιτικά και οικονομικά προβλήματα της εποχής. Μέχρι το 1940 οι σελίδες της "Νέας Πολιτικής" ήσαν ένα βήμα των συμπαθούντων τα καθεστώτα του Φασισμού και του Εθνικοσοσιαλισμού.

Τακτική συνεργάτις της "Νέας Πολιτικής" ήταν και η λογοτέχνις Σίτσα Καραϊσκάκη η οποία δημοσίευσε, ιδιαίτερα στα πρώτα τεύχη του περιοδικού, άρθρα που αφορούσαν στην Εθνικοσοσιαλιστική λογοτεχνία, τέχνη και θέατρο.

Επικεφαλής του εκδοτικού αυτού οίκου ήταν ο δημοσιογράφος Ευάγγελος Κυριάκης. Το 1933 ο Κυριάκης επεχείρησε να σχηματίσει την οργάνωση Εθνικών και Κοινωνικών κατευθύνσεων, που όμως ήταν βραχύβια και δραστηριοποιήθηκε τελικά σε πνευματικό μόνον επίπεδο.

Η Σίτσα Καραϊσκάκη, ήταν καταξιωμένη λογοτέχνις, είχε τιμηθεί με το Βραβείο Γκαίτε από την ομώνυμη Εταιρεία με έδρα το Ιλμενάου, και είχε γίνει δεκτή από τον ίδιο τον Χίτλερ. Συνέχισε δε τις δραστηριότητές της και κατά τη διάρκεια της 4ης Αυγούστου με πλούσια δράση και αρθρογραφία. Ηταν μάλιστα τακτική συνεργάτις της δεκαπενθήμερης εκδόσεως "Νεολαία", επισήμου οργάνου της Ε.Ο.Ν. Η Σίτσα Καραϊσκάκη ασχολήθηκε επίσης με τον Εκδοτικό οίκο "Νέα Γενεά" ο οποίος εξέδωσε στα Ελληνικά, το 1935, το βιβλίο

Ε. Ε. Ε.
ΕΘΝΙΚΗ ΕΝΩΣΙΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΕΕΕ

ΕΛΛΑΣ—ΞΥΠΝΑ

ΕΛΛΗΝΕΣ ΕΝΩΘΗΤΕ ΥΠΟ ΤΟΝ ΔΙΚΕΦΑΛΟΝ ΑΕΤΟΝ !

Κάτω ἡ Ἐθνοκτόνος Διαίρεσις
Κάτω τὰ Χρεωκοπημένα Κόμματα.
Κάτω ὁ Κομμουνιστὴς Ἀνεμόμυλος Πατρίκιος
Κάτω ὁ Ὑπόδικος Μάνος.
Κάτω οἱ καθαιρεθέντες καταχρασταὶ Δήμαρχοι

ΖΗΤΩ Η ΗΘΙΚΗ, Η ΤΙΜΗ, Η ΘΡΗΣΚΕΙΑ, Η ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ, ΤΟ ΕΘΝΟΣ
ΚΑΤΩ ΟΙ ΑΝΗΘΙΚΟΙ
ΖΗΤΩ Ο ΕΘΝΙΚΙΣΤΗΣ ΔΗΜΑΡΧΟΣ ΤΗΣ Ε.Ε.Ε.
Κ. ΒΟΡΤΣΕΛΑΣ

Ὁ Δῆμος σπῆτι τοῦ πτωχοῦ Χριστιανικοῦ λαοῦ.
Συσσίτια διὰ τοὺς Ἀπόρους καὶ Ἀνέργους.
Ἐλάττωσις τῆς Δημοτικῆς φορολογίας τῶν τροφίμων.
Δρόμους γιὰ τὲς φτωχὲς συνοικίες.
Φωτισμὸ καὶ Νερὸ ΦΤΗΝΟ.

ΚΑΤΩ ΟΙ ΕΚΜΕΤΑΛΛΕΥΤΙΚΕΣ ΕΤΑΙΡΙΕΣ ΥΔΑΤΩΝ ΚΑΙ ΗΛΕΚΤΡΙΚΗ

Τὸ Δημοτικὸν Νοσοκομεῖον μόνον διὰ πτωχούς.
Καθαριότης καὶ ὑγεία καὶ γιὰ τὲς πτωχὲς συνοικίες
Γενικὸς ἔλεγχος εἰς τὸν Δῆμον καὶ τιμωρία
ΤΩΝ ΛΩΒΙΤΟΥΡΑΤΖΗΔΩΝ.

Δημοτικὰ ἔργα γιὰ δουλειὰ στοὺς ἀνέργους. Τὰ παράσιτα καὶ οἱ ἀργόμισθοι μακριὰ ἀπὸ τὸ Δῆμο.
Ἐνίσχυσις τῶν Χριστιανικῶν Φιλανθρωπικῶν ἱδρυμάτων

ΗΘΙΚΗ -- ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ

Ο ΕΘΝΙΚΟΣΟΣΙΑΛΙΣΤΗΣ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΣ ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΕΘΝΙΚΟΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΩΝ ΑΡΧΩΝ

Έτος Α΄—Άρ. φύλλου 6 Τιμή φύλλου Δραχ. 1	Διευθύνεται ύπό Συντακτικής Επιτροπής	Γραφεία: Σωκράτους 50	ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 15 ΙΟΥΝΙΟΥ 1934

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

Η ΣΥΝΑΝΤΗΣΙΣ ΧΙΤΛΕΡ-ΜΟΥΣΣΟΛΙΝΙ

ΔΙΑΤΙ Ε ΓΚΑΤΕΛΕΙΨΕΝ Η ΓΕΡΜΑΝΙΑ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΑΝ ΤΩΝ ΕΘΝΩΝ

Φασισμός - Έθνικοσοσιαλισμός - Έθνικόφρων Σοσιαλισμός

Η δεκαπενθήμερη εφημερίδα της Εθνικής Ενωσεως Ελλάδος“Ο Εθνικοσοσιαλιστής”

του Δρ. Γκαίμπελς “Από το Κάιζερχοφ εις την Καγγελαρία του Ράιχ”.Πολλοί ακόμη συγγραφείς διαπνέονταν από ακραιφνείς εθνικιστικές ιδέες έχοντας ταυτόχρονα επίγνωση και του κοινωνικού περιεχομένου του Εθνικισμού. Ενας εξ αυτών, ο Γεώργιος Ροδόπουλος, στο έργο του “Κεφαλαιοκρατία και Κομμουνισμός” καταγγέλει και τα δύο φαινομενικά αντίθετα αλλά συγκλίνοντα στην πράξη συστήματα. Στο πνεύμα του αντιεβραϊσμού κινήθηκε ο Δρ. Αριστείδης Ανδρόνικος ο οποίος διετέλεσε Πρόξενος στη Ρωσία και την Κίνα, και ήδη από το 1928 ξεσκέπασε τους αφανείς εχθρούς της ανθρωπότητας, εβραίους σιωνιστές. Επίσης, από τις εκδόσεις Πυρσός κυκλοφορούσαν το 1936 οι βιογραφίες των Χίτλερ και Μουσολίνι, με μεγάλη εκδοτική επιτυχία.

Δεν θα πρέπει να παραλείψουμε τον καθηγητή Νικόλαο Λούβαρι που από το 1928 παρουσίαζε έργα του Νίτσε στο ελληνικό κοινό, καθώς και τον οικονομολόγο Δημοσθένη Στεφανίδη ο οποίος με την αρθρογραφία του έκανε γνωστά στο ελληνικό κοινό τα κοινωνικά και οικονομικά επιτεύγματα του γερμανικού Εθνικοσοσιαλισμού.

Από την πληθώρα των εθνικιστικών εκδόσεων οι οποίες, δυστυχώς, είναι πλέον δυσεύρετες, θα πρέπει να ξεχωρίσουμε το βιβλίο του Κ. Κωνσταντίνου “Διατί πρέπει να αγωνισθώμεν” (1935), στο οποίο ο συγγραφεύς ευαγγελίζεται έναν ελληνικό εθνικοσοσιαλισμό στον οποίο δίνει την προσωνυμία “δικτατορία”. Οι αρχές του άρχισαν να εφαρμόζονται έναν χρόνο αργότερα, με την επιβολή του εθνικού καθεστώτος της 4ης Αυγούστου.Στο καθεστώς της 4ης Αυγούστου, οι Ελληνες Εθνικιστές του Μεσοπολέμου πίστεψαν ότι βρήκαν την ανταπόκριση που επιζητούσαν στις ελπίδες και τα οράματά τους, γι’ αυτό και στην πλειοψηφία τους στήριξαν το νέο καθεστώς.

Στις μεγάλες μορφές του Ελληνικού Εθνικισμού που ως τηλαυγέστατοι φάροι θα καθοδηγούν πάντοτε τους Ελληνες Εθνικιστές κατατάσσονται ο εθνικός μας ποιητής Κωστής Παλαμάς, ο πλατωνιστής Πανεπιστημιακός δάσκαλος Ιωάννης Συκουτρής και ο εθνικός αγωνιστής, διπλωμάτης και μάρτυρας των Ιδεών του Ιων Δραγούμης, που δολοφονήθηκε στα 1920 από τα Δημοκρατικά Τάγματα των οπαδών του Βενιζέλου. Και πρώτα και πριν απ’ όλους ο αγνός ιδεολόγος, ο προφήτης του Νέου Ελληνισμού, Περικλής Γιαννόπουλος.Οι κολοσσοί αυτοί του πνεύματος, προσεπάθησαν να αφυπνήσουν τους Ελληνες, έχοντας βαθιά πίστη στο μεγαλείο και στις δυνατότητες του Ελληνισμού. Ειδικά για τον Δραγούμη αξίζει να αναφερθούμε στον αντισημιτισμό του που εξεφράσθη πολύ πριν εμφανισθούνοι αντιεβραϊκές δυνάμεις του Εθνικοσοσιαλισμού στη Γερμανία.

Παρά όμως την ευρεία στήριξη τόσον των Εθνικιστικών οργανώσεων όσον και της συντριπτικής πλειοψηφίας του Ελληνικού

“ΑΓΚΥΛΟΣΤΑΥΡΙΤΑΙ„

ΨΗΦΙΣΑΤΕ

ΜΕ ΦΑΝΑΤΙΣΜΟΝ ΤΟΝ ΣΥΝΔΥΑΣΜΟΝ

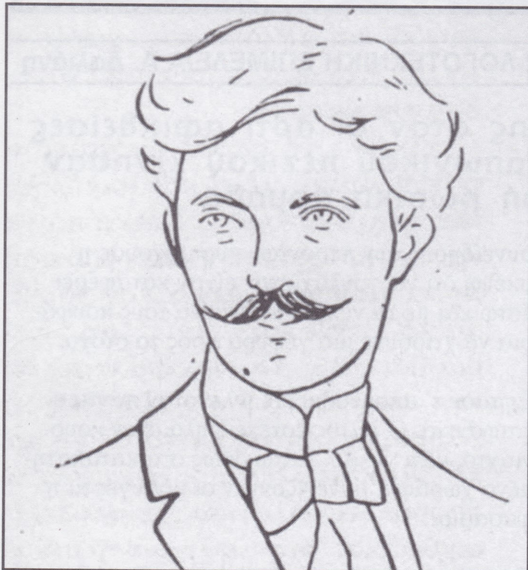
ΤΗΣ ΓΕΝΙΚΗΣ ΛΑΪΚΗΣ ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΙΚΗΣ ΕΝΩΣΕΩΣ

Ο ΥΠΑΣΠΙΣΤΗΣ
ΤΑΣΟΣ ΣΓΑΝΤΣΟΣ

Ο ΑΡΧΗΓΟΣ
ΓΕΩΡ ΣΤΕΛΙΟΠΟΥΛΟΣ

Προκήρυξη που κυκλοφόρησε για τις εκλογές της 26/1/36

λαού, ανασταλτικός παράγων για την ευόδωση των προσπαθειών όσων πίστεψαν στο καθεστώς της 4ης Αυγούστου στάθηκε η διεθνής συγκυρία του Παγκοσμίου Πολέμου, οι ραδιουργίες των Αγγλων και του Παλατιού και τελικά η δολοφονία του Ιωάννου Μεταξά, τον Ιανουάριο του 1941.

Ο προφήτης του Νέου Ελληνισμού, Περικλής Γιαννόπουλος.

Στη μεταπολεμική Ελλάδα, λίγοι ήσαν αυτοί που παρέμειναν αμετακίνητοι στις ιδέες τους, και αυτοί προτίμησαν την αφάνεια.
Οι περισσότεροι προσεδέθησαν στο άρμα της φιλοβασιλικής αστικής δεξιάς με μοναδικό ιδεολογικό προκάλυμα μιαν αόριστη φιλοπατρία συνυφασμένη με έναν στείρο αντικομμουνισμό.
Τα οράματα όμως και οι ιδέες των Εθνικιστών του Μεσοπολέμου παραμένουν ζωντανά και επίκαιρα και σήμερα, ανεξαρτήτως του αν το διεθνές και τοπικό πολιτικό σκηνικό είναι διάφορο.
Οι Εθνικιστές του σήμερα κρατούμε γερά, σταθερά και αταλάντευτα την πνευματική σκυτάλη που μας παρέδωσαν οι νέοι του Μεσοπολέμου.

Το πρότυπο του αγωνιστή νέου που δημιούργησαν οι Αρχαίοι Ελληνες πρόγονοί μας και προέβαλαν οι οργανώσεις νεολαίας της εποχής, θεωρείται από το σύγχρονο πολιτικό κατεστημένο ως πρότυπο-πρόκληση ενάντια στα δημοκρατικά αισθήματα.

Για τους Πιστούς όμως του Ελληνικού Εθνικισμού παραμένει πρότυπο-πρόκληση προς μίμησιν. Πιστεύουμε ότι οι Εθνικισταί του Σήμερα και του Αύριο θα σταθούν αντάξιοί του.

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ-ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΗ ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ:Α. Δαλιάνη

Ηταν η στερνή μέρα της μάχης όταν οι άρτι αφιχθείσες απο την πατρίδα ορδές του ιαπωνικού πεζικού κίνησαν ενάντια στην τρομερή ρωσική αρμάδα

Φλεγόταν η κιτρινωπή επιφάνεια της γης. Ηδη απ' το ανταριασμένο πρωινό καταμεσίς στην πύρινη μέρα του κατακαλόκαιρου, η μάχη μαινόταν διαρκώς.

Διαρκώς προχωρούσαν κι οι σειρές των γενναίων πλασμάτων, ορμώμενες λες από μια σκληρή θέληση για τη νίκη, που κόντευαν δα να κατακτήσουν εναντιωμένες στο στόλο που 'χε συσσωρευτεί η ρώσικη οργή.

Στην γη λόφοι ακίνητων κορμιών σπαρμένοι από 'να χέρι τυφλό. Κι ακόμα κι όταν έτρεμε το ματωμένο έδαφος, και οι κραυγές διέσχιζαν τον αγέρα, ακόμα και τότε οι τεράστιοι τάφοι γιομίζαν. Ισα που στο τελευταίο χνάρι της συνείδησης των πεσόντων κυριαρχούσε η σκέψη ότι να, τουλάχιστον είχαν καταφέρει έστω και με τα νεκρά, ματωμένα τους κουφάρια να χτίσουνε μια γέφυρα προς το στόχο.

Εφτασε τ' απομεσήμερο. Φλεγόταν πάντα η επιφάνεια. Ο Ηλιος έστεκε ψηλά στον κουρνιαχτό, μάτι νεκρό. Κάτω όμως στα καταπατημένα χωράφια συνεχίζονταν οι κραυγές κι η φασαρία.

Οι μικροί πολεμιστές είχαν λιγοστέψει. Οι ρωσικές μάζες προχώρησαν τότε για άλλη μια φορά. Ενας ψηλός αξιωματικός με την αυστηρή μορφή της ανελέητης σοβαρότητος σε κάθε κίνηση του χεριού του ή έκφραση του προσώ-

που του, αντίκρυσε, στο σημείο όπου οι πεσόντες ήταν σωριασμένοι, έναν μικρό στρατιώτη. Σκονισμένος δαύτος μέχρι το καπέλο του και ιδρωμένος, έτρεχε δίχως ανάσα μπρος απ' όλους τους άλλους.

Δεν ήταν ισχυρός. Και τ' όπλο του έτρεμε στ' αδύναμό του χέρι. Ομως κάτι στα μάτια του έλαμπε, κάτι τ' αναίτιο, το τρομακτικό.

Μια έκφραση απελπισμένου πόνου έσκισε το πρόσωπό του σαν έπρεπε να επιστρέψει, κι ο στόλος του εχθρού χανόταν στον ορίζοντα. Μόλις που 'χε αντικρύσει τον ψηλό αξιωματικό των αντιπάλων του. Κι αμέσως του φάνηκε σαν όλοι οι εχθροί, όλη η Ρωσία, όλο το υπόλοιπο μισό του κόσμου να 'χε συρρικνωθεί στο πρόσωπο κεινού τ' ανθρώπου.

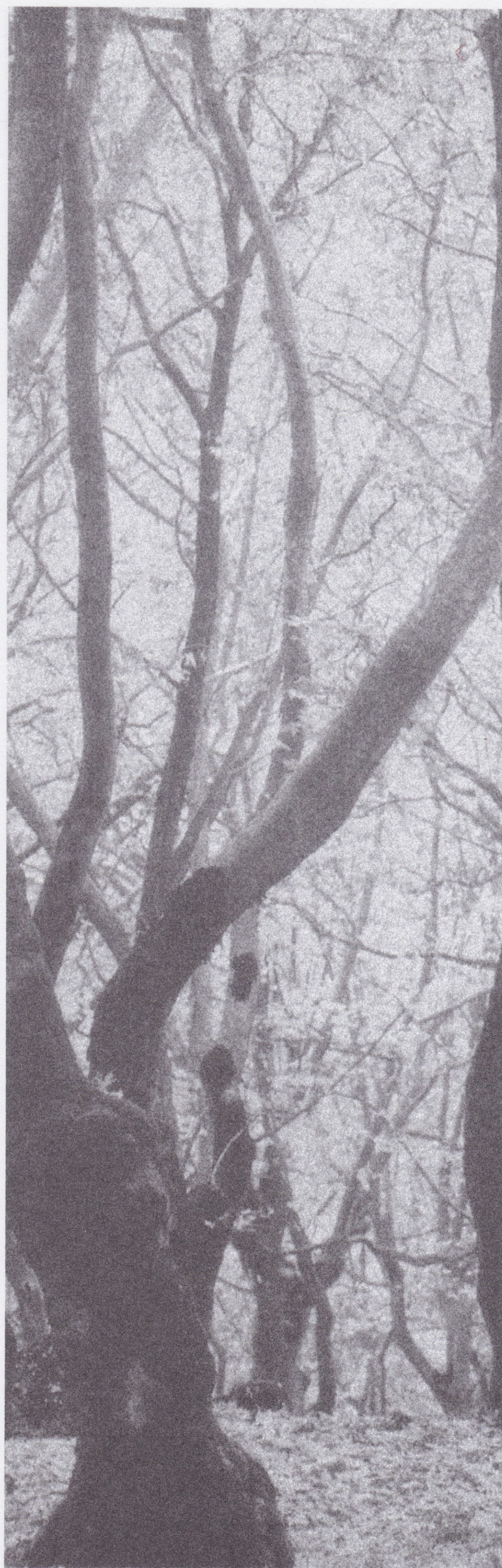
Τούτο το αντίκρυσμα εξελίχτηκε σε μια μονομαχία εξ' αποστάσεως για τους δύο, σπαθί προς ξιφολόγχη, όσο ο ορίζοντας κάτω απ' το βαθυγάλανο χρώμα τ' ουρανού έπαιζε το ρόλο του απλού παρατηρητή.

Κι όλο και φούντωνε η αίσθηση στη συνείδηση του καθενός πως ο κόσμος ολάκερος περικλειόταν στη μορφή του αντιπάλου. Ο ψηλός Ρώσος αιμοραγούσε. Μα προχωρούσε σιγά προς τα μπρος τραβώντας ολοένα ξοπίσω του πυκνοσκότεινες ορδές. Εφταναν ήδη στους πρώτους τάφους που 'χανε γιομίσει με τα κουφάρια τους όποιοι απ' τους κοντούς Ιάπωνες. Και τότε, τον μικρό εξαντλημένο στρατιώτη τον κατέλαβε κάτι σαν φόβος, φόβος για όλα όσα βρίσκονταν βαθιά στην ψυχή του θαμμένα, φόβος για όλα όσα συνέβαιναν σιμά του.

Με άγριες κραυγές απότομα συσπείρωσε γύρω του τους υπόλοιπους συμπολεμιστές που 'χαν χάσει πια τους αξιωματικούς τους. Τους αφύπνισε, τους ταρακούνησε γερά και η επίθεσή του έγινε τόσο άγρια τώρα ώστε η γραμμή των απέναντι διαλύθηκε και για λίγο οπισθοχώρησε. Ο κοντός στρατιώτης εξακολουθούσε να ηγείται δίχως κανείς ν' απορεί, περήφανος ο ίδιος πια που κάθε βλέμμα ακολουθούσε πιστά τα βήματά του.

...Καταγόταν από 'να σπίτι κοντά στην Οσάκα. Ο κήπος του την άνοιξη πνιγόταν σ' ένα όνειρο από άνθη κερασιάς. Κείθε, αποκομμένος από τον κόσμο και σιωπηλός, είχε ζωγραφίσει μικρές ασήμαντες ίσως εικόνες που περιέκλειαν ωστόσο όλη την έννοια της υπαρξής του.

Πρίν λίγες εβδομάδες εκλήθη να καταταγεί. Κι αφού τον έντυσαν, τον έστειλαν με άπειρους άλλους εδώ.

Ψες το βράδυ ήταν που προέλασε σ' αυτήν την τεράστια επιφάνεια γης ξετυλιγμένη μπρος τους ύστερα από αμέτρητες μάχες, εξαπλωμένη και η ίδια κάτω από μια μεγαλύτερη ακόμα επιφάνεια ξηράς. Ενιωθε ακόμη ναρκωμένος απ' αυτόν τον καινούργιο κόσμο που τόσο ξαφνικά εισέβαλε πάνω του, μια φτωχή τρομαγμένη ψυχή ο ίδιος, χαμένη στο πλήθος. Τα απαίδευτα χέρια του είχαν γεμίσει πληγές. Κι οι υπόλοιποι, οι τραυματιοφορείς και οι εργάτες του ρυζιού τον περιπαίζανε. Τώρα, το σπίτι το καταχωνιασμένο στ' άνθη της κερασιάς, όλη η παλαιότερη ζωή του με τα μικρής σημασίας γεγονότα της, γλυκιά κι απαλή λες κι εξατμιζόταν χλωμή σαν να μην είχε υπάρξει ποτέ.

Το φεγγάρι είχε ανατείλει στην παγωνιά. Μια νύχτα αστραφτερή ξεδιπλωνόταν πίσω από την ταλαίπωρη γη που με χιλιάδες φωτιές, κραυγές, πυροβολισμούς και βηματισμούς φαλαγγών εξοπλιζόταν για τη βαριά της μοίρα. Σ' αυτήν την επιφάνεια της γης καθόταν ο σιωπηλός καχεκτικός άνδρας τον οποίον κανείς δεν πρόσεχε μέχρι τώρα κι άκουγε για πρώτη φορά θαρείς μέσα απ' την συνείδηση των άλλων. Γνώμες για ένα έθνος μεγάλο, για το θάνατο, για την αχόρταγη γιομάτη με νεκρούς γη κάτω από τα πόδια του, και πέρα, να, εκεί μακρυά ο στόχος ύστερα από μια ένδοξη πορεία. Σιωπούσε.
Αυτή η θέληση πίεζε όλο του το είναι μέσα από τα μέλη του καθώς ένας άνεμος σχεδόν ανεπαίσθητος έπνεε γύρω απ' τους κροτάφους του.

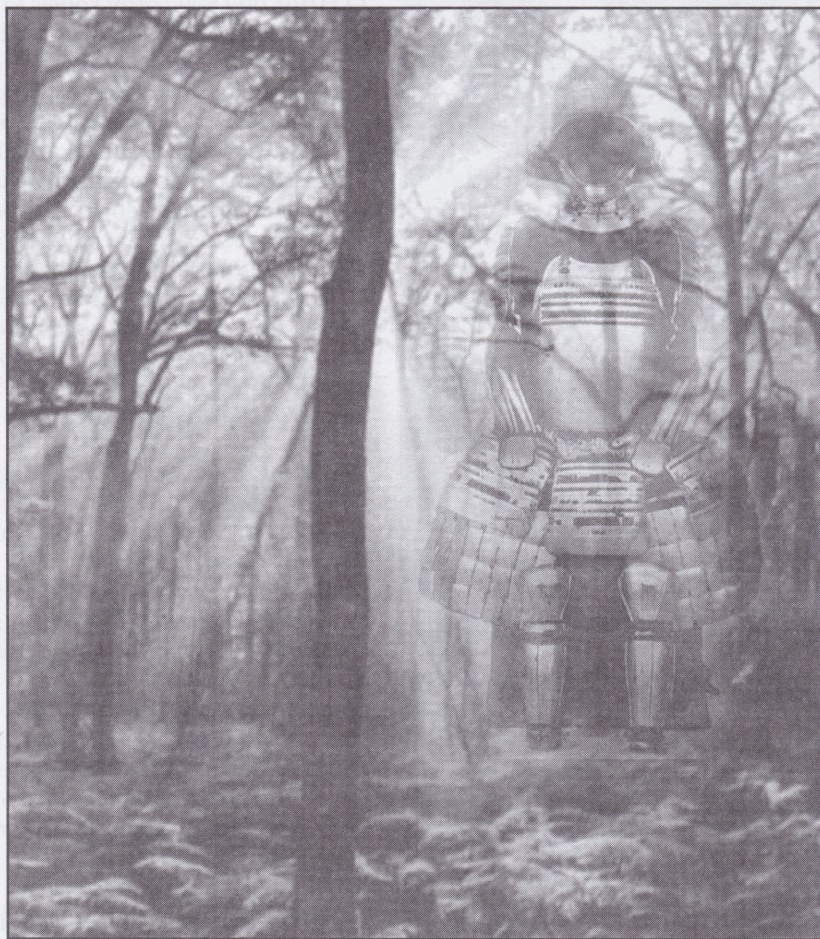
Και ξαφνικά μέσα του ξύπνησε μια καυτή επιθυμία να 'ναι κι αυτός έτσι, κι αυτή τον αιχμαλώτισε κάτω από γλυκά χωρίς ανάσα ρίγη έτσι όπως καθόταν κάτω απ' το αχνό φεγγαρόφωτο, μικροσκοπικός, μοναχικός στο αιώνιο διάστημα, δίχως κανείς ν' αντιληφθεί την τεράστια αλλαγή που συνέβαινε μέσα του.

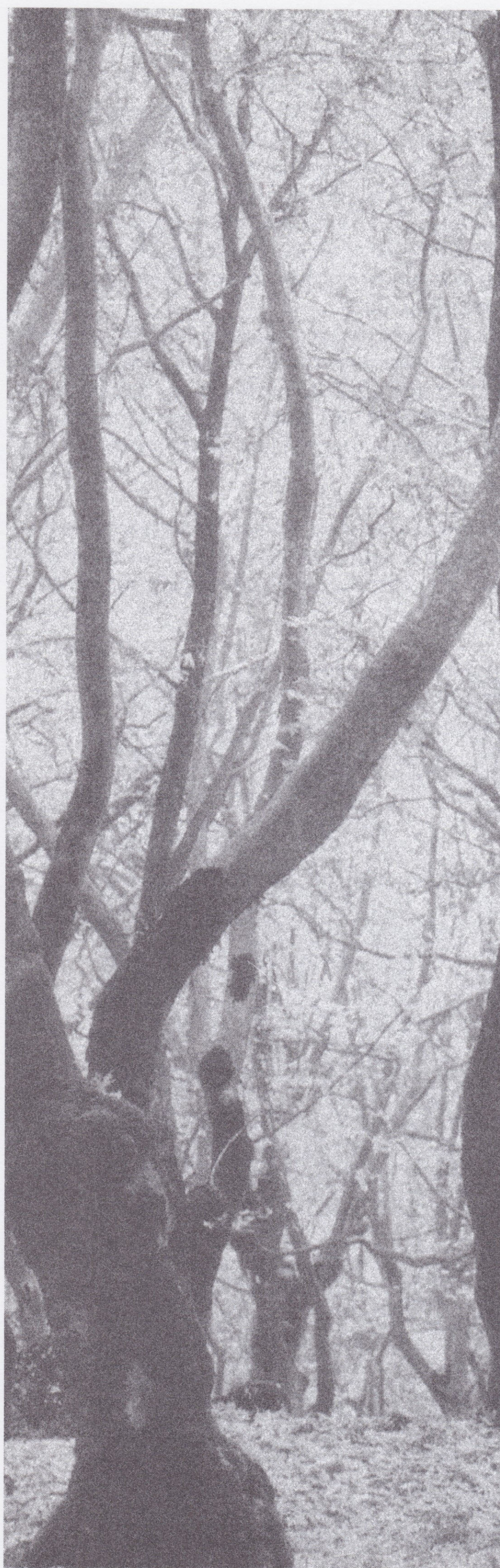
Η μέχρι τώρα ζωή του χανόταν μακριά. Σχεδόν απίθανη να είχε υπάρξει ποτέ έτσι όπως έβλεπε με τη φαντασία του εικόνες και χρώματα όσων είχε αγαπήσει. Παρατηρούσε μ' απορία τη φωτιά και τα πυρωμένα πρόσωπα γύρω του κάτω απ' την ασημένια άκρη ενός σύγνεφου που γυάλιζε παράξενα σαν προσπερνούσε το φεγγάρι.

Από κάπου ακούγονταν φασαρία και γέλια. Κάποιος πιο δίπλα τραγουδούσε και το τραγούδι του έσβηνε στη νυχτιά. Κανείς δεν τον πρόσεχε. Μια καυτή ακτίνα με τη θέληση εκατομμυρίων ανδρών είχε μέσα του βυθιστεί.
Τον γέμιζε το συναίσθημα μιας αποστολής τόσο που εξαφάνιζε όλες τις άλλες μικρές επιθυμίες που μπορεί κάποτε να είχε.
Οι ώμοι του ανασηκώθηκαν, το στήθος του εισέπνεε βαθιά, το μάτι γυάλιζε, όμως αυτός ένιωθε να μεγαλώνει, να ψηλώνει και κανένα άλλο μάτι δεν θα 'βλεπε τι άλλαζε εσώτερά του.

Ετσι ξεχύθηκε την άλλη μέρα εμπρός, στον πρώτο κίνδυνο της ζωής του, πάνω απ' το καταπατημένο χορτάρι, πάνω από χωράφια, κι οι πάντες ένιωθαν ξανά και ξανά πως τούτο τ' αδύναμο κορμί τους τραβούσε στην τροχιά του ενώ έτρεχε καταπάνω στον ψηλό Ρώσο αξιωματικό.
Κάτι εξώκοσμο τον σήκωνε και τον ωθούσε προς τα μπρος δίχως αντίσταση.
Δίπλα του αστράφταν ξιφολόγχες και πέφτανε κορμιά. Πάνω του ξετυλιγόταν ο καπνός της μάχης και μπρος του ολοένα κι εμφανιζόταν το πρόσωπο του Ρώσου, πικρόχολο, αυστηρό και σοβαρό. Το ένιωθε, μπορούσε και το ξεχώριζε μέσα απ' όλα τ' άλλα, όπως το πρόσωπο της βασανισμένης γης που κείτονταν στη σκιά του απομεσήμερου.
Χωρίς ίχνος αγάπης, σπρωγμένος απ' την ανάγκη να σκοτώσει και να σκοτωθεί, προσπαθούσε ν' αντισταθεί στο αίσθημα της υποχρέωσης του, κάπου σε μια ξένη χώρα, για κάτι που μισούσε, που ίσως να μην κατανοούσε καν.

Και πίσω από τους Ρώσους εμφανίστηκε πάλι ο ψηλός μ' όπλα που άστραφταν και κροτούσαν, τα μόνα που κείνος αντίκρυζε μπροστά

του. Ολος ο κόσμος περιοριζόταν γι' αυτόν σ' αυτήν την καυτή περιοχή ανάμεσα σε μια χούφτα άγριων ξένων πλασμάτων.
Δίπλα του έσκαγαν χειροβομβίδες, άνθρωποι τρέχαν και σωριάζονταν.

Σκοντάφτοντας πορεύοταν προς τα μπρος, καταπονημένος και ταλαίπωρος πάνω από πτώματα και σκαμμένα τμήματα γης.
Ενα σκοτεινό συναίσθημα πλάκωνε την ψυχή του μα δεν ήξερε αν ήταν κάποιος βαθύς, απόκρυφος φόβος ή το γεγονός ότι πλησίαζε τον ιερό του στόχο. Τούτος ερχόταν κοντά, όλο και πιο κοντά.
Αναγνώριζε τους τροχούς, τις στολές, τις λερωμένες και ματωμένες μπότες, τα χέρια των τραυματισμένων που χτυπούσαν γύρω τους σαν τρελλά. Ενα κύμα θριαμβικής υπερηφάνειας ξεσηκώθηκε μέσα του.
Ο ορισμός των χιλιετηρίδων εκπληρωνόταν.
Κι η γη ακόμα ανασηκωνόταν για να τον ωθήσει εμπρός.
Γύρω του στρεφόταν ο ορίζοντας.
Ο Ηλιος σαν βυθιζόταν έριχνε κι αυτός πάνω του τη ματιά του. Ακόμα κι οι σκιές γλιστρούσαν πλάι του και του 'δειχναν το δρόμο. Δεν άκουγε πλεόν τη μανιασμένη μάχη.
Δεν θωρούσε τους σωρούς που πολεμούσαν.
Η αιωνιότητα ήταν δεμένη σε τούτη τη στιγμή.
Εφτασε στους στερνούς καταχωμένους τάφους. Σήκωσε το χέρι κι έγνεψε στους πίσω.
Ενοιωθε πως τώρα όλοι τριγύρω στο μεγάλο κόσμο όφειλαν να τον βλέπουν.
Τότε άξαφνα κάτι πλησίασε συρίζοντας όλο και πιο κοντά. Η γη απότομα σκίστηκε κάτω από τα πόδια του και μέσα σε εκκωφαντικό θόρυβο ο ίδιος έπεσε πάνω από συντρόφους που σωριάστηκαν μαζί του.

Κείτονταν κάτω από τον σωρό της ορμώμενης οργής με άγριους πόνους αλλά με φριχτή, ξεκάθαρη συνείδηση. Ο δικός του δρόμος τουλάχιστον είχε τελειώσει.
Μπροστά του αντίκρυζε θολά τα κανόνια που στρέφονταν μανιασμένα προς τα πάνω τους. Περίμεναν για λίγο και κείνα ξανάκρουσαν δυνατά.

Μαινόταν η μάχη δεξιά κι αριστερά του κι απ' ό,τι πια μπορούσε με το φτωχό μυαλό του ν' αντιληφθεί, η ζωή του έκλεινε σ' αυτόν τον τόπο, που 'ταν και ο τελευταίος της, τον πιο άκαρδο στενό της κύκλο.
Προσπάθησε μάταια να σηκώσει τους ώμους. Αλλά το κουφάρι του δεν του ανήκε πια κι

αρνιόταν να υπακούσει.
Ηταν πλέον αργά. Φάνηκε να περνά έτσι δα, μια μονάχα στιγμή.

Τότε τον διαπέρασε μια ιερή λάμψη. Ενα χαμόγελο που έσπασε τον τρελλό του πόνο. Εσυρε το γυλιό του με αβέβαια ψαχουλευτά χέρια προς το μέρος του κι έσκισε ένα κομμάτι από τις λευκές ματοσταλιασμένες του γκέτες, ό,τι πια είχε απομείνει από τα πόδια του.
Η πλάτη του στηριζόταν στο νεκρό κορμί καποιανού συντρόφου.
Τράβηξε μέσα από το ταγάρι ένα κομμάτι χαρτί κι άρχισε έτσι τόσο αναίτια για την περίσταση να ζωγραφίζει με μανία.
Με χοντρές γραμμές από το αίμα του σιγά-σιγά απεικονίστηκε το όπλο πάνω στο λόφο κι αυτός να στέκεται πιο δίπλα, μόνον αυτός βάζοντας το χέρι πάνω του.

Ετσι τον αντίκρυσε ο Ρώσος αξιωματικός όταν μέσα στην ανταριασμένη μάχη ήρθε πάλι προς το μέρος του.
Τον βρήκε κουλουριασμένο, κούφιο, σχεδόν ακίνητο μέσα στο χλωμό βραδυνό φεγγοβόλισμα. Ναι, ακίνητος έτσι τον κοιτούσε κι ο μικρός στρατιώτης. Του ήταν πλέον αδύνατον να μιλήσει, όμως τόσο παράξενα το χέρι του συνέχιζε να ζωγραφίζει ματωμένες γραμμές.

Ο Ρώσος κατάλαβε. Ενα πονεμένο χαμόγελο διαπέρασε το πρόσωπό του. Αμέσως έδωσε στον καλλιτέχνη να πιεί μια γουλιά.
Κείνος άνοιξε τα χείλη του μεμιάς, κούνησε αχνά το κεφάλι του και συνέχισε.
Η εικόνα της νίκης είχε ολοκληρωθεί όταν κι οι τελευταίοι εχθροί είχαν τραπεί σε φυγή και πίσω από τα όπλα ανέτειλε περήφανο το ιαπωνικό λάβαρο.Και ο μεγάλος Ρώσος έπεσε κι αυτός.
Η ψυχή του ξεπήδησε απ' αυτό το έντονο με γωνίες σχηματισμένο πρόσωπο για να πετάξει ανώνυμη κι απαρηγόρητη πέρα προς το λόφο που τον συγκροτούσαν χιλιάδες άλλοι, επίσης ανώνυμοι.

Και η μάχη τραβήχτηκε μακρυά.
Εσβηνε το φως της ημέρας ενώ κυμάτιζε μέσα του μοναχική η σημαία. Στον ορίζοντα μαζεύτηκε μια γραμμή σκοτεινού κόκκινου φωτός.
Απέραντη σιγή απλωμένη παντού.
Φύσηξε ψυχρός άνεμος στην επιφάνεια της γης ρίχνοντας κατάχαμα το πηλίκιο του μικρού νεκρού στρατιώτη.
Ομως αυτός έστεκε ακόμα εκεί, κίτρινος και παγωμένος μ' ένα αστραφτερό θριαμβευτικό χαμόγελο στα μάτια, μάτια καρφωμένα πάνω στην τρομαχτική ζωγραφιά του, ζωγραφιά ποθεινά κρατημένη στα κομματιασμένα του γόνατα πάνω.

Η ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΙΝΩΝ ΦΥΛΩΝ

Του Φίλιππου Κ. Τζίμα

Η ανθρώπινη ποικιλομορφία είναι προφανής στον κάθε υγιή άνθρωπο που μπορεί να ξεχωρίσει τρεις Σουηδούς από τρεις Κινέζους, από τρεις Ζουλού, για παράδειγμα, και να τους ομαδοποιήσει ανάλογα με τα μορφολογικά τους χαρακτηριστικά. Εύκολα, θα τους κατέτασσε κανείς ως ανήκοντες στην Λευκή, την Κίτρινη και την Μαύρη Φυλή, συνεκτιμώντας τις διαφορές στο χρώμα, στα χαρακτηριστικά και τις αναλογίες των οργάνων του προσώπου και του κορμού, τουλάχιστον.

Αν βέβαια, αντί να τους βλέπει, είχε ως στοιχεία του μόνο τις ομάδες αίματος των ατόμων αυτών, θα τους κατέτασσε ανάλογα σε 3-4 ομάδες, π.χ.: Ομάδος αίματος Α, (με 4 ίσως άτομα), ομάδος αίματος 0, (με 3 ίσως άτομα), ομάδος Β (με 1-2 άτομα) και ομάδος αίματος ΑΒ (με ένα ή πιθανότερα κανένα άτομο, λόγω σπανιότητος).

Σε σχέση με την προηγούμενη ομαδοποίηση, η σύνθεση θα ήταν μικτή για τις ομάδες Α και 0, με αυξημένη πιθανότητα να είναι Κινέζος και λιγότερο Λευκός, ο ανήκων στην ομάδα Β (ή και ΑΒ).

Μια άλλη ταξινόμηση, με βάση κληρονομικά χαρακτηριστικά θα έδινε μια ενδεχομένως διαφορετική μικτή φυλετικά σύνθεση.

Ας μην παρασύρεται όμως ο αναγνώστης.

Γιατί αυτό που φαίνεται προφανές και εύκολο, στην πρώτη περίπτωση, στον καθένα που εμπιστεύεται τα αισθητήρια όργανά του, την διανοητική του ικανότητα και το ένστικτό του, είναι απατηλό, επιστημονικά αστήρικτο, ηθικά μεμπτό και φυσικά πολιτικά απαράδεκτο, για την σημερινή επιστημονική κοινότητα και την κατευθυνόμενη από τα μέσα μαζικής ενημέρωσης, κοινή γνώμη.

Δεν υπάρχουν φυλές στο είδος ΗΟΜΟ, διατείνονται με αγανάκτηση και ως εκ τούτου δεν υπάρχουν φυλετικές διαφορές, διαφοροποιήσεις και κατατάξεις. Η λογική πίσω από την προσπάθεια αυτή της αρνήσεως της πραγματικότητος ή της σημασίας της έννοιας φυλή στο είδος μας, είναι απλή. Αν εξαφανιστεί η έννοια φυλή (ιταλ. razza, αγγλ. race)ίσως έτσι εξαφανιστεί κι ο φυλετισμός (ή ρατσισμός).

ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΑΝΑΔΡΟΜΗ

Η διάκριση και η μελέτη των ανθρωπίνων φυλών, είναι τόσο παλαιά όσο και η ύπαρξη γραπτών μνημείων, τουλάχιστον. Είναι χαρακτηριστική η απεικόνιση των τεσσάρων φυλετικών μορφών, του Λευκού, του Μαύρου Αφρικανού, του κιτρίνου Σημίτη και του ερυθρού Αιγυπτίου, η οποία βρέθηκε σε ζωγραφιά στον τάφο του φαραώ Σέτι 1, στην Αίγυπτο (Σχήμα Ι).

Δικαίως, ως πατέρας της Ανθρωπολογίας πρέπει να θεωρείται ο Ηρόδοτος ο Αλικαρνασσεύς (484-425 π.Χ.), ο οποίος κατέχει ως γνωστόν, και τον τίτλο του πατέρα της Ιστορίας.

Στα κείμενά του μεταφέρει πολλές πληροφορίες για τα ονόματα, τα φυσικά χαρακτηριστικά και την γεωγραφική εντόπιση ενός μεγάλου αριθμού ανθρώπων γύρω από την Μεσόγειο Θάλασσα. Μεταφέρει όμως και πληροφορίες για απομακρυσμένους λαούς, όπως π.χ. σαν αυτούς που συνάντησε ο περιηγητής Αριστέας στις στέππες της Κεντρικής Ασίας, όπου αναγνωρίζονται πρωτομογγολικές νομαδικές ομάδες. Φαίνεται δε ότι ήξερε μάλιστα και τους Πυγμαίους της Αφρικής. Στον Ηρόδοτο συναντάται και η χρήση του όρου, έθνος. (Πελασγικό έθνος, Ελληνικό έθνος, βάρβαρα έθνη κλπ).

Οι φυσικές διαφορές των ανθρώπων περιγράφονται επίσης λεπτομερώς στα κείμενα του Ιπποκράτους "περί ανέμων, υδάτων, τόπων", αλλά και του Αριστοτέλη.

Από τους Λατίνους, αξιομνημόνευτοι είναι οι

Λουκρήτιος, Πλίνειος και κυρίως ο Τάκιτος. Ο τελευταίος στο έργο του "GERMANIA" γράφει: "Οι άνθρωποι της Γερμανίας, μου φαίνεται ότι είναι γηγενείς και χωρίς καμμία ανάμιξη με ξένους, είτε πρόκειται για αποίκους ή περιστασιακούς επισκέπτες", δίδοντας έτσι την εξήγηση για την ομοιομορφία τόσο την σωματική (γαλανά μάτια, κόκκινα μαλλιά, ύψος) και ψυχική (εργατικότητα, αντοχή στο κρύο και την πείνα), που παρατηρούσε.

Μια ιστορική περιγραφή των Μογγόλων δίνεται, από τον Βυζαντινό διπλωμάτη Πρίσκο, στις αναφορές του για τους Ούνους.

Κατά τον Μεσαίωνα, δεν εμφανίζονται καταγραφές ή ταξινομήσεις φυλών.

Ανθρωπολογικές διαφορές διαφαίνονται στους πίνακες των Αναγεννησιακών ζωγράφων Michelangelo, Raphael, Leonardo da Vinci και Duhrer.

Ο πατέρας της σύγχρονης Ανατομικής, ο Βέλγος ανατόμος Andreas Besalius (1518-64) καθηγητής στο Πανεπιστήμιο της Padua, είναι ο πρώτος μελετητής των ανθρωπολογικών διαφορών. Παρατηρώντας το διαφορετικό σχήμα των κρανίων σε μερικούς λαούς, σημειώνει την σφαιρικότητα της μορφής των κρανίων των Γενοβέζων, των Ελλήνων και των Τούρκων!

Ο Ολλανδός ανατόμος A.v.d. Spiegel, εισήγαγε την ίδια εποχή 4 κεφαλομετρικές γραμμές, προς μελέτη των κρανιακών αναλογιών.

Τον 17ο αιώνα ο Αγγλος Ιατρός Edward Tyson, πιστοποίησε την ανατομική ομοιότητα των πιθήκων με τους ανθρώπους, ενώ ένας συμπατριώτης του ο John Ray, έδωσε για πρώτη φορά τον ορισμό του βιολογικού "είδους" που ισχύει και σήμερα.

Ο όρος φυλή (race) αποδίδεται στον Γάλλο Francois Bernier (1620-1688) ο οποίος διαχώρισε κατ' αυτόν τον τρόπο τους Ευρωπίδες από τους Μογγόλους και τους Νέγρους. Γνώριζε δε για τους Ινδιάνους της Αμερικής, για τους Βουσμάνους της Νοτίου Αφρικής και για τους Λάπωνες του Βορρά.

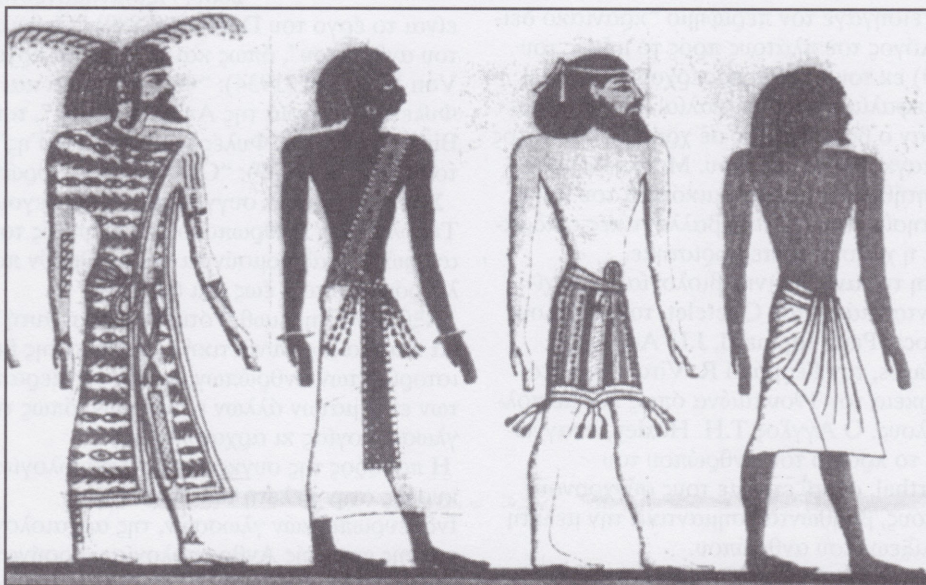
Ο Carol Linnaeus, τον 18ο αιώνα, τοποθετεί τον άνθρωπο στο ζωϊκό βασίλειο. Τόσο ο ίδιος όσο και ο Kant, κάνουν τις πρώτες υποθέσεις για την προέλευση των φυλών.

Πατέρας της Φυσικής Ανθρωπολογίας είναι αναμφισβήτητα ο J.F. Blumenbach (1752-1840) από το Gottingen.

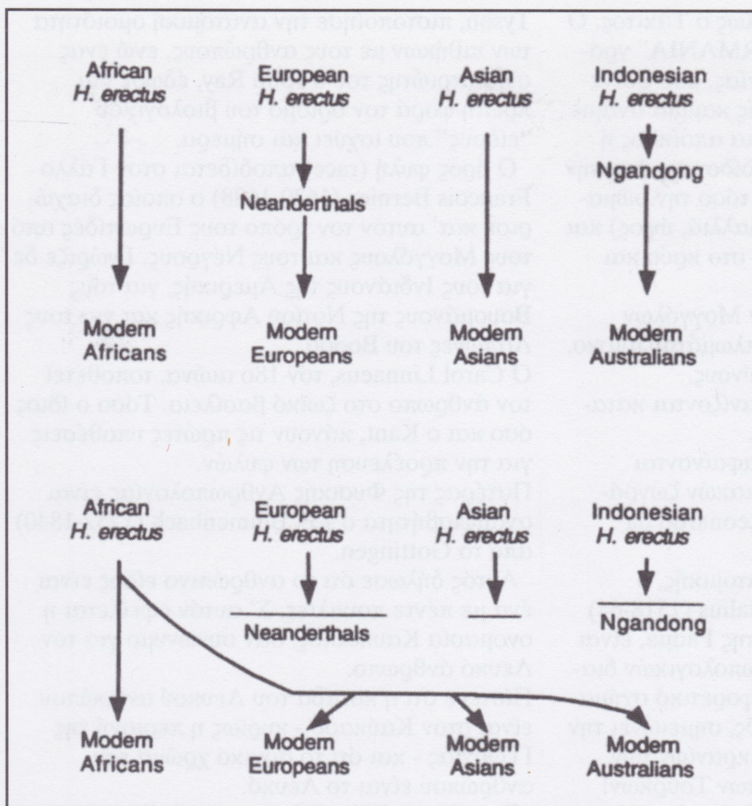
Αυτός δήλωσε ότι το ανθρώπινο είδος είναι ένα με πέντε ποικιλίες. Σ' αυτόν οφείλεται η ονομασία Καυκάσιος, σαν συνώνυμο για τον Λευκό άνθρωπο.

Πίστευε ότι η κοιτίδα του Λευκού ανθρώπου είναι στον Καύκασο - κυρίως η περιοχή της Γεωργίας - και ότι το αρχικό χρώμα του ανθρώπου είναι το Λευκό.

Στα 1791 ο Ολλανδός ερευνητής Pieter Camper, εισήγαγε τον όρο της "προσωπικής γωνίας" και παρουσίασε τις διαφορές στις διάφορες φυλές. Στα 1840 ο Σουηδός Anders

ΟΙ τέσσερις φυλετικές μορφές, του Λευκού, του Μαύρου Αφρικανού, του κιτρίνου Σημίτη και του ερυθρού Αιγυπτίου, απο τοιχογραφία στον τάφο του φαραώ Σέτι , στην Αίγυπτο

Η πολυπεριοχική (Α) και η θεωρία της αμεριανικής εξόδου (Β) διαγραμματικά (Stringer 1984).

συνθηκών διαβιώσεως. Οι διαφορές μεταξύ των φυλών του ανθρώπου, όπως στο χρώμα, την τριχοφυία, το σχήμα των χαρακτηριστικών κλπ., είναι ενός είδους που θα πρέπει να οφείλεται στην επίδραση της επιλογής συντρόφου..."

Σημειώνουμε ότι η ιδέα αυτή του Δαρβίνου, ακόμη δεν έχει αξιοποιηθεί ερευνητικά.

Η επιλογή συντρόφου είναι η βασική παράμετρος με την οποία το γενετικό υλικό περνά από την μιά γεννιά στην άλλη. Γιατί "όμοιος ομοίω αεί πελάζει". Οι άνθρωποι βλέπουν χαρακτηριστικά, φαινότυπους, και ομαδοποιούν, περιγράφουν ή διαλέγουν, κι όχι ομάδες αίματος ή πολυμορφισμούς του DNA.

Οι φυλές του ανθρώπου, μελετώνται συστηματικά από πολυάριθμους επιστήμονες στα τέλη του 19ου αιώνα και τις αρχές του 20ου. Αξιομνημόνευτο

Retzius εισήγαγε τον περίφημο "κρανιακό δείκτη". (Λόγος του πλάτους προς το μήκος του κρανίου) εκ του οποίου προέρχονται οι όροι δολιχοκεφαλία - βραχυκεφαλία. Αυτός ο δείκτης, ήταν ο βασικότερος σε χρήση ως το τέλος του Β' παγκοσμίου πολέμου. Μεταπολεμικά, αμφισβητήθηκε η κληρονομικότητά του και η ανεξαρτησία του στις περιβαλλοντικές επιδράσεις και η χρήση του περιορίστηκε.

Η μελέτη της ανθρώπινης βιολογίας συνεχίστηκε εντατικά με τον Quetelet, τους Γάλλους Paul Broca, Paul Topinard, J.L. Ade Quatrefages, τον Γερμανό R. Virchow, κατά την διάρκεια του 19ου αιώνα όπως και με πολλούς άλλους. Ο Αγγλος T.H. Huxley, αναγνώρισε ότι το κρανίο του ανθρώπου του Neanderthal, σχετίζεται με τους σύγχρονους ανθρώπους, βοηθώντας σημαντικά την μελέτη της εξελίξεως του ανθρώπου.

Δεν μπορεί παρά να σταθεί κανείς στον πολύ Charles Darwin, (Δαρβίνο), ο οποίος προσπάθησε να εξηγήσει την καταγωγή των διαφορών των ανθρωπίνων φυλών σημειώνοντας ότι "δεν οφείλεται τόσο στην άμεση επενέργεια των

είναι το έργο του Deniker (1889) "Οι φυλές του ανθρώπου", όπως και τα εξαίσια έργα των Von Eickstedt (1934): "Φυλογνωσσία και Φυλετική Ιστορία της Ανθρωπότητος", του Biassuti (1941): "Φυλές και Λαοί της Γης" και του C. Coon (1939): "Οι Φυλές της Ευρώπης".

Στα πολυάριθμα συγγράμματα της λεγομένης Τυπολογικής Ανθρωπολογίας οι φυλές του ανθρώπου ταξινομούνται και αριθμούν ποικιλοτρόπως από 3 έως και 62!!!

Αξίζει να σημειωθεί ότι την εποχή αυτή ξεκινά και μια πιο συνθετική διεργασία της βιοιστορίας των ανθρώπων, με τον συγκερασμό των ευρημάτων άλλων επιστημών, όπως της γλωσσολογίας κι αρχαιολογίας.

Η πρόοδος της συγκριτικής γλωσσολογίας κυρίως στην μελέτη των Αρίων ή Ινδοευρωπαϊκών γλωσσών, της αρχαιολογίας, και της φυσικής Ανθρωπολογίας, προήγαγε την μελέτη της σύνθετης βιολογικής Ιστορίας των Λαών της Ευρώπης.

Η άνοδος και η πτώση του Γ' Ράϊχ, είχαν σαν αποτέλεσμα την άνοδο και την πτώση όχι μόνο της Γερμανικής σχολής της Ανθρωπολογίας, η

οποία έδινε ιδιαίτερη αξία και βάρος στον εκπολιτιστικό ρόλο του "βόρειου τύπου" της Λευκής Φυλής, (ή και "Βόρειας (Νορδικής) Φυλής" ή και καταχρηστικά "Αρίας Φυλής"), αλλά και την πτώση της Φυσικής Ανθρωπολογίας γενικότερα. Ο δε κλάδος της Φυλετικής Βιολογίας που εμφανίσθηκε στον Μεσοπόλεμο, εξαφανίστηκε ολοκληρωτικά.

Μεταπολεμικά, για καθαρά πολιτικούς λόγους, περιορίστηκε στο έπαρκο η μελέτη των διαφορών των ανθρωπίνων φυλών.
Επισημάνθηκαν και τεχνητά υπερτονίστηκαν οι αδυναμίες της τυπολογικής ανθρωπολογίας ενώ από την άλλη η καλπάζουσα ανάπτυξη της Γενετικής, διαμόρφωσε νέα ρεύματα μελέτης της ανθρώπινης εξελίξεως και ποικιλομορφίας.

Η ανακάλυψη του D.N.A. (1953), και η ραγδαία τεχνολογική πρόοδος στην δυνατότητα μελέτης κατευθείαν του γενετικού υλικού προώθησαν νέες και ενδιαφέρουσες διαπληθυσμιακές συγκρίσεις.
Η γενετική μελέτη της ανθρώπινης συμπεριφοράς, η ανάπτυξη της ηθολογίας και της κοινωνιοβιολογίας, η μελέτη και παρουσίαση των διανοητικών διαφορών στις ανθρώπινες φυλές, δημιούργησαν νέες αναταράξεις στον μεταπολεμικό επιστημονικό και πολιτικό κόσμο, με αποτέλεσμα την διαμάχη που συνεχίζεται ως σήμερα, πάνω στο ίδιο θέμα: "Φυλή".

Η ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΔΙΑΜΑΧΗ

Ανοίγοντας ένα οποιοδήποτε σύγχρονο Πανεπιστημιακό σύγγραμμα, βιολογίας του Ανθρώπου ή εξελικτικής Βιολογίας, θα συναντήσουμε τον εξής, πάνω-κάτω ορισμό για την Φυλή. Φυλή: Με όρους βιολογικής ποικιλότητος, ένα σύνολο πληθυσμών που μοιράζονται ορισμένα χαρακτηριστικά, τα οποία τους καθιστούν διαφορετικούς από άλλα σύνολα πληθυσμών. Στην πράξη, η έννοια της Φυλής είναι πολύ δύσκολο να εφαρμοστεί στις καθιερωμένες ομαδοποιήσεις ή πρότυπα της ανθρώπινης γενετικής ποικιλότητας.
Η πρώτη πρόταση είναι σωστή. Η δεύτερη όμως χρειάζεται συζήτηση, αφού υπονοεί ότι το μεγαλύτερο μέρος της ανθρώπινης γενετικής ποικιλότητας δεν παρακολουθεί την διαίρεση σε φυλές. Πραγματικά, το μεγαλύτερο μέρος της ποικιλότητος στο είδος μας, και σε άλλα είδη, βρίσκεται εντός και μεταξύ των ατόμων.

Περίπου 85% της γενετικής ποικιλότητας είναι ενδοπληθυσμιακή και σχετίζεται με τις διαφορές των ατόμων του ίδιου πληθυσμού, περίπου 7-8% είναι ενδοφυλετική και σχετίζεται με τις παρατηρούμενες διαφορές μεταξύ των ατόμων της ίδιας φυλής, το δε υπόλοιπο 7%-9% είναι ενδοειδική και σχετίζεται με τις διαφορές μεταξύ φυλών. (Lewontin 1972, Nei & Roychoudhury 1982).
Γενετική ποικιλότητα σημαίνει παρουσία αλληλομόρφων ενός γόνου, σ' ένα γενετικό τύπο στο D.N.A. των κυττάρων.
(Δηλαδή διαφορετική γενετική εντολή για το ίδιο χαρακτηριστικό, π.χ. ομάδα αίματος).
Ομως εδώ βρίσκεται η παρανόηση. Ουδείς ισχυρίστηκε, άλλωστε, ότι τα άτομα του είδους μας διαφέρουν γενετικά μεταξύ τους, μόνο ως προς την παράμετρο φυλή.
Αυτό που μας ενδιαφέρει, είναι να γίνει κατανοητό ότι υπάρχει μιά στοιχειώδης ποσότητα γενετικής ποικιλότητας, η οποία είναι ξεκάθαρα φυλετικά κατανεμημένη και στην οποία οφείλονται οι παρατηρούμενες φυλετικές διαφορές. (V. Savich, 1945).
Σε μορφολογικό επίπεδο, οι ανθρώπινες φυλές είναι διαφοροποιημένες μεταξύ τους σε πολύ μεγαλύτερο βαθμό, εν συγκρίσει, μ' ότι συμβαίνει σε άλλα είδη θηλαστικών.

Ο καθηγητής της ανθρωπολογίας στο Πανεπιστήμιο του Berkeley, της California, Vincent Sarich παρατηρεί: (1).

"Οι ανατομικές διαφορές μεταξύ μερικών συγχρόνων φυλών, για παράδειγμα Ανατολικοαφρικανών και κατοίκων της Κεντρικής Σιβηρίας, είναι πολύ μεγαλύτερος συγκριτικά με τις διαφορές μεταξύ των ανθρώπων του Νεάντερνταλ και των σύγχρονων ανθρώπινων πληθυσμών που έχουν κάποια ομοιότητα μαζί τους. (2).

Οι φυλετικές μορφολογικές αποστάσεις εντός του είδους μας, είναι κατά μέσο όρο, περίπου ίσες, με τις μορφολογικές αποστάσεις μεταξύ ειδών που ανήκουν σε άλλο γένος θηλαστικών, όπως για παράδειγμα μεταξύ των Πυγμαίων και του κοινού χιμπατζή.
Δεν έχω υπόψη μου κανένα άλλο είδος θηλαστικών όπου οι ενυπάρχουσες φυλές είναι τόσο έντονα διακριτές όσο στο είδος μας." (1995).

Οι γενετικές αποστάσεις, είναι από την άλλη, μικρές, και πάνω σ' αυτό το γεγονός βασίζονται πολλοί λαμπροί θιασώτες του συνθήματος: "Δεν υπάρχουν φυλές στο είδος μας". Ενας πρωταθλητής του είδους αυτού είναι ο κατά τ' άλλα διαπρεπής καθηγητής της Ανθρώπινης γενετικής L. Cavalli Sforza.
Αφιερώνει μάλιστα ένα κεφάλαιο με τίτλο "Επιστημονική αποτυχία της έννοιας των "ανθρωπίνων φυλών" στο σημαντικό σύγγραμ-

μά του "Η ιστορία και η γεωγραφία των ανθρωπίνων γονιδίων" (1994).

Η όλη τακτική του, είναι να παραθέτει τις γενετικές αποστάσεις μεταξύ πληθυσμών που κατοικούν στις Ηπείρους του πλανήτη μας, αποφεύγοντας τις διαφυλετικές συσχετίσεις. Μολοταύτα, πρέπει να ερμηνεύει κανείς τα πράγματα με μια εξελικτική σκοπιά. Το πρόβλημα έγκειται στο γεγονός ότι η μορφολογική εξέλιξη του είδους μας είναι ταχύρυθμη.
Οι άνθρωποι και οι δυό πλησιέστεροι συγγενείς, οι γορίλλες και οι χιμπατζήδες διαφέρουν ίσες γενετικές αποστάσεις στην μεταξύ τους σύγκριση.

Παρ' όλα αυτά οι γορίλλες και οι χιμπατζήδες μοιάζουν μεταξύ τους πολύ περισσότερο απ' ότι μοιάζουν μ' εμάς. Αυτό σημαίνει ότι υπάρχει μεγαλύτερη μορφολογική αλλαγή κατά μήκος της δικής μας εξελικτικής γραμμής, εν συγκρίσει με τους Αφρικανικούς Πιθήκους, από την εποχή που τα τρία βιολογικά γένη μοιράζονταν ένα κοινό πρόγονο 4.500.000 χρόνια πριν. (Αυτό δεδομένου ότι η μοριακή απόκλιση συμβαίνει με σταθερό ρυθμό και στα τρία γένη, κατά τον V. Savich).
Ετσι με λίγα λόγια, αυτό που ισχύει εξελικτικά, είναι: Μεγάλη μορφολογική ποικιλότητα και αλλαγή, με μικρή γενετική ποικιλότητα και αλλαγή.

Βεβαίως δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι η γενετική απόσταση μεταξύ χιμπατζή και ανθρώπου είναι πολύ μικρότερη απ' ότι η γενετική απόσταση δύο πολύ συγγενών ειδών Drosophila (η μύγα των βιολογικών πειραμάτων) ή τρωκτικών . (Futuyma 1986).
Η γενετική διαφορά, θα μπορούσε να είναι ενός διαφορετικού τύπου από αυτήν που μετρούν οι γενετιστές. (Π.χ. ένα ραδιόφωνο και μια συσκευή τηλεοράσεως, διαφέρουν όχι προς τον αριθμό και το είδος των εξαρτημάτων μόνο, αλλά ως προς τον σχεδιασμό των κυκλωμάτων). Προς το παρόν βέβαια δεν υπάρχει επιστημονική τεκμηρίωση του ισχυρισμού αυτού.
Η μέση γενετική απόσταση μεταξύ των τριών κυρίων φυλετικών ομάδων βασισμένη στην μελέτη 186 πολυμορφικών γενετικών τύπων (πρωτεϊνών-ενζύμων - ομάδων αίματος - αντιγενών ιστοσυμβατότητος - ανοσφαιρινών και τμημάτων πυρηνικού ή μιτοχονδριακού DNA) , βρέθηκε να είναι ως εξής:

(Nei & Livshits, 1989).
Ανάλογης ποιότητας ευρήματα παρουσιάζονται και στο προαναφερθέν σύγγραμμα του L. Cavalli Sforza (1994).

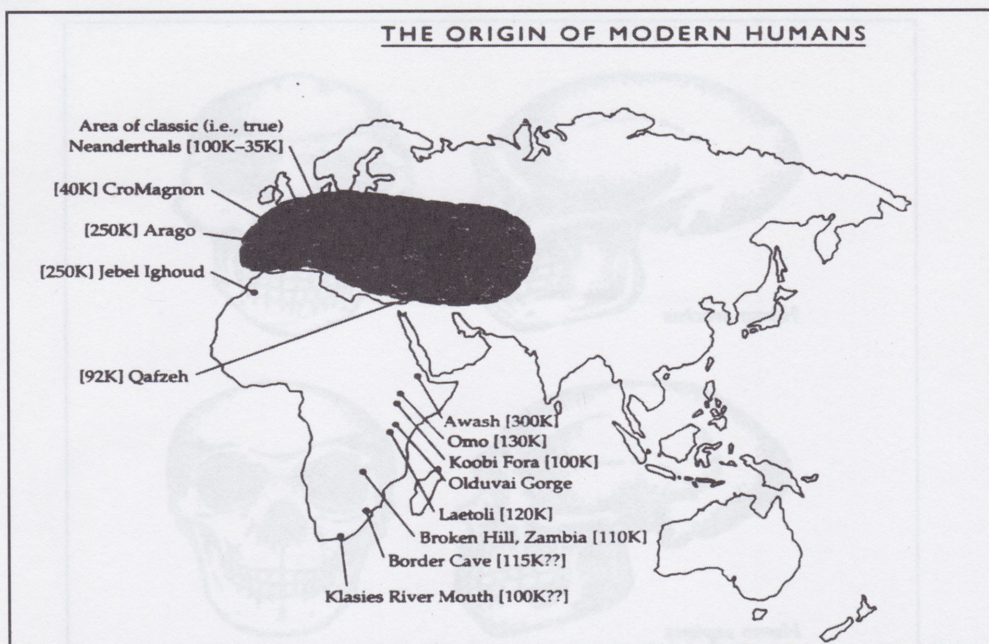
Οι αποστάσεις αυτές, είναι ανάλογες μεταξύ υπο-ειδών άλλων ζωϊκών ειδών, και γι' αυτά δεν είναι υπερβολή να συζητούμε για υπο-είδη του είδους HOMO, όταν αναφερόμαστε στις κύριες ανθρώπινες φυλές. Εξάλλου ο σύγχρονος ορισμός του υπο-είδους στην βιολογία είναι ταυτόσημος με αυτόν της "γεωγραφικής φυλής".

ΟΡΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΕΝΝΟΙΑΣ ΦΥΛΗ

Δίνοντας ξανά έναν ορισμό της έννοιας της φυλής θα λέγαμε ότι: Οι Φυλές είναι πληθυσμοί ή ομάδες πληθυσμών ενός είδους, οι οποίες είναι γεωγραφικά διαχωρισμένες από άλλους ανάλογους πληθυσμούς ή ομάδες πληθυσμών και διακρίνονται μεταξύ τους επί τη βάσει κληρονομικών χαρακτηριστικών"
Υπάρχει βεβαίως, ένα πρόβλημα ταξινομικής όταν προσπαθούμε να απαντήσουμε στο ερώτημα, πόσες φυλές υπάρχουν.
Γνωρίζουμε ότι διάφοροι ανθρωπολόγοι περιγράφουν από 3 έως 63 φυλές.
Στην πραγματικότητα είναι αδύνατο να δώσουμε ένα αριθμό, γιατί οι φυλές εμπεριέχουν επιπλέον μορφολογική ποικιλότητα, η οποία μεταπίπτει ασταθώς από πληθυσμό σε πληθυσμό με αποτέλεσμα τα όρια να είναι ασαφή.Ανάλογα με τα κριτήρια του κάθε ερευνητή και τον αριθμό των μορφολογικών χαρακτήρων που μελετούνται (ανάστημα, χρώμα μαλλιών, σχήμα μαλλιών, σχήμα κοπτήρων, δερματογλυφικά, σχήμα μύτης κλπ) προκύπτει κάθε φορά διαφορετικός αριθμός φυλών.

Ευρωπαίοι - Ασιάτες:	0,04.
Ευρωπαίοι - Αφρικανοί:	0,063.
Ασιάτες - Αφρικανοί:	0,078.

Δεν υπάρχει λόγος να περιμένουμε μια απόλυτη διαφοροποίηση των φυλών στον άνθρωπο. Οι φυλές δεν είναι είδη, γιατί τα μέλη τους έχουν την ικανότητα σύζευξης μεταξύ τους με δημιουργία γόνιμων απογόνων. Κι αυτό είναι σημαντικό.
Γιατί πρέπει να γίνει κατανοητό ότι ενώ υπάρχει αυτή η δυνατότητα αναμίξεως που ονειρεύεται ο κάθε "αντιρατσιστής" εν τούτοις στην φύση δεν προκύπτει ένας ομογενοποιημένος πληθυσμός αλλά πολλοί και διαφορετικοί.

Χάρτης απολιθωμάτων. Δείχνει την τοποθέτηση (και την ηλικία σε χιλιετίες) απολιθωμάτων που σχετίζονται με την καταγωγή των σύγχρονων ανθρώπων. Οι Νεαντερντάλιοι περιορίζονται στη σκουρόχρωμη περιοχή. Τα πρωιμότερα δείγματα των σύγχρονων ανθρώπων έχουν βρεθεί στην υπο τη Σαχάρα Αφρική και Μέση Ανατολή.

Τις φυλές δεν τις δημιούργησαν οι ρατσιστές. Υπάρχουν, χάρη στις εξελικτικές διαδικασίες κι αυτό που είναι απαραίτητο, όπως είδαμε είναι, γεωγραφικός διαχωρισμός και χρόνος. Οι φυλές είναι διακριτές ομάδες με ασαφή όρια.
Ετσι ενώ η πλειοψηφία των ερευνητών και μη, αναγνωρίζει τρεις μεγάλες φυλές (ή υποείδη, όπως είναι ορθότερο), την Λευκή, τη Νεγρική και τη Μογγολική, κάποιοι άλλοι θεωρούν ότι οι γηγενείς της Αυστραλίας, οι γηγενείς της Αμερικής και οι Βουσμάνοι της ερήμου Καλαχάρι, αποτελούν ξεχωριστές φυλές.
Η νεγρική φυλή μπορεί να διαιρεθεί σε επιμέρους φυλές με χαρακτηριστικές διαφορές όπως π.χ. οι Πυγμαίοι και οι Μασάϊ.

Η ΠΡΟΕΛΕΥΣΗ ΚΑΙ Η ΔΙΑΦΟΡΟΠΟΙΗΣΗ ΤΩΝ ΦΥΛΩΝ

Το ερώτημα της προελεύσεως και της αρχαιότητας των παρατηρούμενων φυλών, όχι μόνο δεν έχει βρει οριστική απάντηση αλλά προκαλεί σοβαρή αντιπαράθεση τελείως διαφορετικών θεωριών.
Δύο είναι οι πιο χαρακτηριστικές θεωρίες. 1: Της περιοχικής συνέχειας ή Πολυπεριοχικής εξελίξεως και 2: Της Αφρικανικής εξόδου ή Αφρικανικής Εύας. (Σχήμα

1. Θεωρία της Περιοχικής συνέχειας ή Πολυπεριοχικής εξελίξεως:
Είναι γνωστό ότι πριν την εμφάνιση των μορφών του Homo sapiens (=έμφρων) (περίπου το 200.000π.Χ.) στη γη είχε εξαπλωθεί το προγενέστερο είδος με το όνομα Homo Erectus (Erectus=Ανορθωμένος), το οποίο πιθανότατα πρωτοεμφανίσθηκε στην Αφρική απ' όπου μεταναστεύοντας πριν ένα ως δύο εκατομμύρια χρόνια εξαπλώθηκε στη γη.
Η θεωρία δέχεται ότι οι σύγχρονες φυλές του Homo sapiens προέρχονται κατευθείαν από προγενέστερες φυλές του Homo Erectus. Οι οπαδοί της θεωρίας στηρίζουν τον ισχυρισμό αυτό σε παρατηρούμενες ανατομικές ομοιότητες. (Π.χ.: Τα έντονα ζυγωματικά του Ασιανού Homo Erectus και των συγχρόνων Μογγόλων).
Ετσι, όχι μόνο οι σύγχρονες φυλές έχουν απευθείας γενετική συνέχεια από τις προγενέστερες φυλές του Homo Erectus της ίδιας περιοχής, αλλά και οι παρατηρούμενες φυλετι-

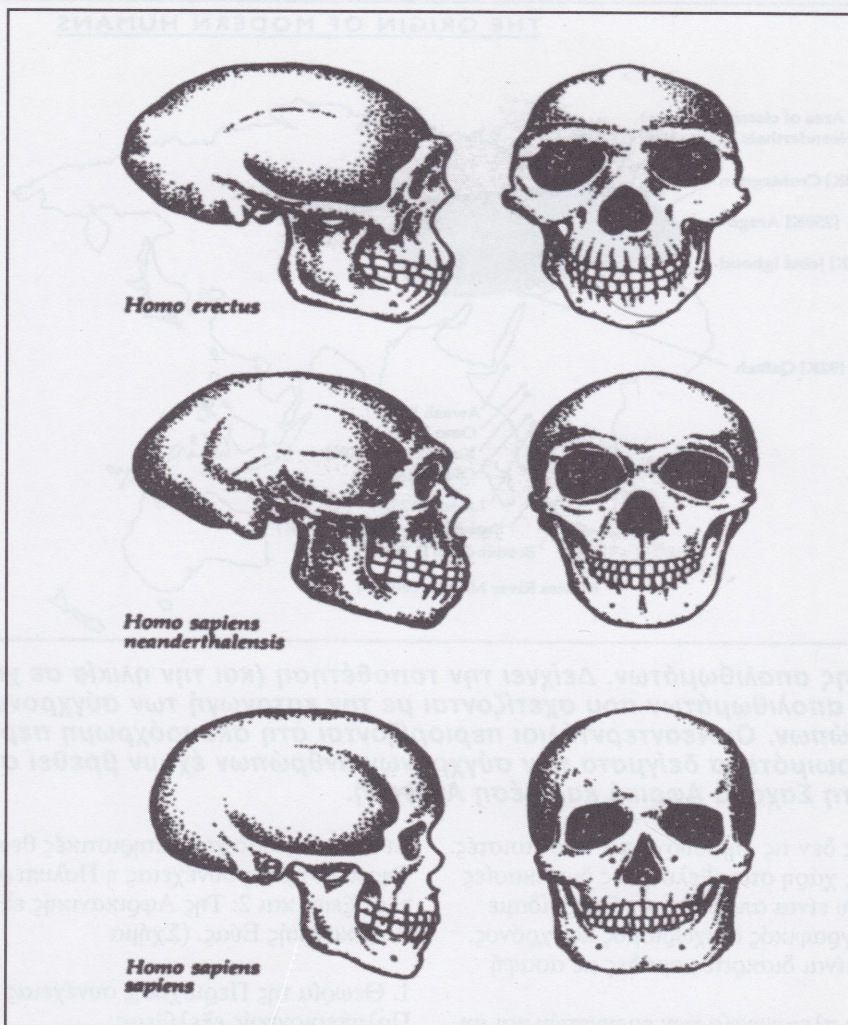

Figure 5.I: Οι Νεαντερντάλιοι μοιράζονται κάποια κοινά χαρακτηριστικά με τον Homo Sapiens όπως μεγάλο εγκέφαλο και μερικά με τον προάνθρωπο Homo Erectus, όπως μακρύ και χαμηλό κρανίο με προέχοντα υπερόφρυα τόξα. Έχουν όμως και ιδιαίτερα χαρακτηριστικά όπως η υπερβολική προεκβολή της μεσοπροσωπικής χώρας.

κές διαφορές έχουν μια ανεξάρτητη ιστορία εκατοντάδων χιλιάδων ετών.
Η θεωρία προτάθηκε αρχικά από τον Weidenreich (1939) για να βρει στο πρόσωπο του διαπρεπούς Αμερικανού Ανθρωπολόγου Carleton Coon τον κύριο υποστηριχτή της. Ο τελευταίος είχε υποστηρίξει στο βιβλίο του "Η καταγωγή των φυλών" (1962) ότι οι Λευκοί, με βάση τη θεωρία αυτή, είναι πιο εξελιγμένοι απ' ότι οι Μαύροι μάλιστα με μια χρονολογική διαφορά των 200.000 ετών αναφορικά με την εξέλιξη του εγκεφάλου.
Ο C. Coon είχε αρχικά διακρίνει 30 φυλές του ανθρώπου τις οποίες περιόρισε σε 5 βασικές. (Αυστραλοειδή, Μογγολοειδή, Καυκασοειδή, Κογκοειδή (πλειοψηφία των Αφρικανών μαύρων) και Καποειδή (Βουσμάνοι και άλλοι της Νοτίου Αφρικής)).
Εγραφε: "Η θέση μου, είναι ουσιαστικά ότι πριν από 500.000 χρόνια ο άνθρωπος ήταν ένα μοναδικό είδος, ο Homo Erectus, ίσως ήδη διαφοροποιημένο σε πέντε γεωγραφικές φυλές

ή υποείδη.
Ο Homo Erectus εξελίχθηκε σε Homo Sapiens όχι μια αλλά πέντε φορές, καθώς κάθε υποείδος, ζώντας στη δική του περιοχή, πέρασε ένα κριτικό κατώφλι από μια πιο κτηνώδη σε μια πιο νοήμονα κατάσταση..."

Συνεχίζοντας: "...Είναι δικαιολογημένο το συμπέρασμα ότι οι ανθρωπίδες των απολιθωμάτων που εξαφανίσθηκαν, ήταν λιγότερο προικισμένοι από τους απογόνους τους οι οποίοι εμφανίζουν μεγαλύτερους εγκεφάλους, ότι το υποείδος που πέρασε το εξελικτικό κατώφλι και έφτασε στο στάδιο του Homo Sapiens νωρίτερα, έχει εξελιχθεί περισσότερο, και ότι η φανερή συσχέτιση μεταξύ της διάρκειας του χρόνου κατά τον οποίον ένα υποείδος έχει υπάρξει στο στάδιο του Homo Sapiens και του επιπέδου του πολιτισμού που έφτασαν κάποιοι από τους πληθυσμούς του, πρέπει να είναι στενά συνδεδεμένα φαινόμενα..."

Η θεωρία του C. Coon δέχθηκε επίθεση κυρίως από γενετιστές, όπως ο διάσημος Theodosius Dobrhansky, οι οποίοι επεσήμαναν τις αδυναμίες του προτεινόμενου προτύπου από γενετικής απόψεως, κυρίως όσον αφορά την ιδέα της παράλληλης εξελίξεως.
Στις μέρες μας ο μαθητής του C. Coon, Milford Wolpaff του Πανεπιστημίου του Michigan, παραμένει ο κύριος υποστηριχτής της θεωρίας.

Από γενετικής απόψεως, δεν είναι πιθανό μεταλλάξεις που οδήγησαν σε μεγαλύτερη ανθρωποποίηση να εμφανίσθηκαν εκ νέου σε πέντε πληθυσμούς, και να ευνοήθηκαν από την φυσική επιλογή, ανεξάρτητα, προς την ίδια κατεύθυνση.
Είναι πιθανότερο ότι γονιδιακή ροή μεταξύ των υποειδών του Homo Erectus (από διασταυρώσεις), βοήθησε στην παρουσία των γονιδίων σ' όλους τους πληθυσμούς.
Υπέρ της θεωρίας είναι η παρουσία, αρχαϊκών μορφών του Homo Sapiens (300.000 - 200.000 π.Χ.), που τοποθετούνται μεταξύ του Homo Erectus και του Homo sapiens Neadertalhensis (Οι άνθρωποι του Νεάντερταλ έζησαν μεταξύ των 135.000 - 34.000 π.Χ.).

Ο άνθρωπος των Πετραλώνων, ο άνθρωπος του Steinheim, ο άνθρωπος του Arago, ο άνθρωπος του Burgo είναι οι πιο χαρακτηριστικές μορφές. Αποτελούν, αποδείξεις βαθμιαίας εξελίξεως του Homo Erectus προς τον Homo Sapiens. Παραμένει βέβαια να αποδειχθεί, ότι ο άνθρωπος του Neadertal, αποτελεί ενδιάμεση βαθμίδα εξελίξεως και ότι δεν αντικαταστάθηκε κατ' ανάγκη από τους πληθυσμούς του Homo sapiens sapiens αλλά μετεξελίχθηκε σ' αυτούς. Πράγμα το οποίο, αμφισβητείται έντονα από πολλούς. (Σχήμα 3).
Υπάρχει όμως ένας άλλος μηχανισμός που οδηγεί στην παράλληλη εξέλιξη προς την ανθρωποποίηση.
Ο καθηγητής της γενετικής του Πανεπιστημίου της Καλιφόρνια, Christopher Wills, πρόσφατα περιέγραψε ένα πρότυπο θετικής παλίνδρομης ρυθμίσεως (φαινόμενο χιονοστιβάδος) το οποίο ευνοεί την ανάπτυξη του ανθρώπινου εγκεφάλου προς αυξημένο μέγεθος και πολυπλοκότητα.
Κατ' αρχάς ο C. Wills πιστεύει ότι δεν είναι απαραίτητη οπωσδήποτε η γονιδιακή ροή που θα έδινε τα εξελικτικώς σημαντικά γονίδια σ' ένα πληθυσμό Homo Erectus για να διεγείρει την ανθρωποποίηση.

Δεν είναι απαραίτητη, γιατί απλά ήδη προϋπήρχε η απαραίτητη ποικιλότητα στη γενετική δεξαμενή του Homo Erectus, από τα προηγούμενα εξελικτικά βήματα.
Γράφει ο C. Wills: "...Η δύναμη που φαίνεται ότι επιτάχυνε την ανάπτυξη του εγκεφάλου μας είναι ένα νέο είδος διεγέρτη.
Η γλώσσα, τα σύμβολα και οι συλλογικές μνήμες, όλα τα στοιχεία πολιτισμού.
Καθώς οι πολιτισμοί έγιναν όλο και πιο πολύπλοκοι, το ίδιο έκαναν και οι εγκέφαλοί μας, οδηγώντας τους πολιτισμούς σε επιπλέον πολυπλοκότητα. Μεγάλα και έξυπνα μυαλά οδήγησαν σε πολυπλοκότερους πολιτισμούς, που με τη σειρά τους οδήγησαν σε ακόμη μεγαλύτερους και εξυπνότερους εγκεφάλους..."

2. Η θεωρία της Αφρικανικής Εξόδου ή της Αφρικανικής Εύας. Γνωστή και ως υπόθεση της Κιβωτού του Νώε ή και κήπου της Εδέμ, παλαιότερα.
Σύμφωνα με αυτή τη θεωρία, ο Homo sapiens έχει μια μοναδική, σχετικά πρόσφατη (γύρω στα 100.000 έτη) καταγωγή, σε κάποια περιορισμένη περιοχή. Λόγω κάποιας νέας προσαρμογής έγινε δυνατή η εξάπλωσή του έξω από την κοιτίδα του, αντικαθιστώντας στο διάβα του, τις πιο πρωτόγονες μορφές ανθρώπου. Η εξελικτική διαφοροποίηση ακολούθησε.
Η χρονολόγηση με νεότερες τεχνολογικές μεθόδους σκελετικών ευρημάτων Homo sapiens sapiens και Homo sapiens Neaderthal στα σπήλαια Skhul και Qafreh, στην Παλαιστίνη, έδειξε ότι οι Homo sapiens sapiens είναι περίπου 40.000 χρόνια αρχαιότεροι των Neaderthal, με μια ηλικία γύρω στο 100.000 π.Χ. Αν αυτό είναι σωστό οι Νεάντερταλ δεν μπορεί να είναι πρόγονοι των σημερινών ανθρώπων. (Σημειώνουμε, ότι στην

Ευρώπη, ο σύγχρονος άνθρωπος του τύπου του Cromagnon, εμφανίζεται μετά το 34.000 π.Χ. πολύ διαφορετικός μορφολογικά, από τους προγενέστερους ανθρώπους του Νεάντερνταλ).

Η θεωρία αυτή ονομάστηκε ως θεωρία της Αφρικανικής Εξόδου (Ακριβολογώντας της 2ης Αφρικανικής εξόδου, αφού και ο Homo Erectus, προγενέστερα, φαίνεται ότι προήλθε από την Αφρική), γιατί η υπό την Σαχάρα Αφρική θεωρείται η κοιτίδα του σύγχρονου ανθρώπου. Τα ευρήματα από το Border Cave και το Klasies River Mouth της νοτίου Αφρικής, χρονολογούνται γύρω στο 100.000 π.Χ. (Σχήμα 4).

Αν και δεν είναι αρχαιότερα από τα ευρήματα της Παλαιστίνης, οι γενικότερες ενδείξεις βαρύνουν προ το μέρος της Αφρικανικής Προελεύσεως.

Είναι οι γενετιστές αυτοί, που με τις μελέτες τους, βασισμένες στους ρυθμούς γενετικής αλλαγής σε πληθυσμούς, δίνουν αυξημένη πιθανότητα προσδιορισμού της κοιτίδας του σύγχρονου ανθρώπου στην Αφρική.

Μελέτες του μιτοχονδριακού D.N.A. στους ανθρώπινους πληθυσμούς, οδήγησαν στο συμπέρασμα, ότι όλοι οι σημερινοί πληθυσμοί, προέρχονται από ένα μικρό, ομοιογενή πληθυσμό, ο οποίος εξαπλώθηκε στον υπόλοιπο κόσμο, αντικαθιστώντας τους προηγούμενους ανθρωπίδες. Η πιθανότερη κοιτίδα θεωρείται η Αφρική, και η ημερομηνία εξόδου, γύρω στο 100.000π.Χ.

Υπέρ της Αφρικανικής προελεύσεως, συνηγορεί και η παρατηρούμενη μορφολογική συνέχεια από τον αφρικανικό Homo Erectus, σε αρχαϊκές μορφές Homo Sapiens και τελικά Homo Sapiens.

Η θεωρία αυτή δεν έχει να αντιμετωπίσει τις δυσκολίες της γενετικής ερμηνείας μιας παράλληλης εξελίξεως, όπως η προηγούμενη, από την άλλη πλευρά όμως δεν μπορεί να εξηγήσει ικανοποιητικά την παρουσία περιοχικής μορφολογικής συνέχειας εκτός Αφρικής.

Πάντως μελέτες στο πυρηνικό DNA, υποστηρίζουν την παραπάνω υπόθεση, γεωγραφικά και χρονικά (L. Cavalli Sforza: "The history and Geography of Human Genes").

Μολονότι ανιχνεύονται σύγχρονοι άνθρωποι έξω από την Αφρική, ήδη το 100.000 π.Χ. τα αρχαιολογικά ευρήματα είναι φτωχά ως περίπου το 50.000π.Χ., όπου πλέον η παρουσία των νέων ανθρώπων ανιχνεύεται παντού, συνοδευόμενη από πολιτιστικά προηγμένα ευρήματα (εργαλεία κλπ).

Μέχρι να βρεθούν νέα απολιθώματα, είναι δύσκολο να αποφανθεί κανείς τόσο για τον τρόπο της διαφοροποιήσεως σε φυλές, όσο και για την κατεύθυνση της εξαπλώσεως και τον ενδεχόμενο αφανισμό των προηγούμενων ανθρωπιδών (σφαγή ή ανταγωνισμός) (Σχήμα 5).

Αυτό που έχει σημασία, είναι ότι σύμφωνα με την θεωρία αυτή η διαφοροποίηση σε φυλές είναι πρόσφατη. (Μερικές δεκάδες χιλιάδες χρόνια το πολύ).

Ο ανθρωπολόγος V. Sarich, παρατηρεί, ότι, πιθανότατα, το μοντέλλο αυτό είναι, από εξελικτικής απόψεως, πιο σημαντικό όσον αφορά τις παρατηρούμενες φυλετικές διαφορές. Κι αυτό γιατί, ενώ ο βαθμός της φυλετικής διαφοροποιήσεως παραμένει μεγάλος, όπως είδαμε, η ίδια η διαφοροποίηση έγινε σε σύντομο χρονικό διάστημα, άρα κάτω από ισχυρές επιλεκτικές πιέσεις. Αρα η μορφολογική διαφοροποίηση αντανακλά μια ισχυρή πίεση φυσικής επιλογής.

Κατά τα τελευταία 10.000 έτη, οι ανθρώπινοι πολιτισμοί διαφοροποιούνται σε μεγάλο βαθμό, ως προς τα επιτεύγματά τους παρ' ότι, προηγουμένως.

Αυτό που οδήγησε στις μεταναστεύσεις των ανθρώπων πέρα από την Αφρική, ήταν οι κλιματικές αλλαγές που επέφεραν οι περίοδοι των παγετώνων.Σε εποχές σταθερότητας των Παγετώνων, οι πληθυσμοί, λόγω απομόνωσης σχημάτιζαν φυλές, ενώ σε εποχές κίνησης (π.χ. υποχώρησης) των Παγετώνων οι μεταναστεύσεις δημιουργούσαν επιμειξίες, λόγω γονιδιακής ροής από φυλή σε φυλή.Η τελευταία περίοδος σταθερότητος, μετά την υποχώρηση των Παγετώνων άρχισε πριν 15.000 έτη, άρα ο σχηματισμός φυλών ξεκίνησε από την εποχή αυτή. Σαν κύριο επιχείρημα υπέρ της απόψεως αυτής, είναι το γεγονός ότι, τα σκελετικά ευρήματα, που χρονολογούνται από το 15.000 - 30.000 π.Χ. στην περιοχή που κατοικούν οι Ευρωπίδες (Καυκάσιοι), δεν μοιάζουν με τους σύγχρονους Ευρωπίδες, περισσότερο απ' ότι μοιάζουν με τις άλλες φυλετικές ομάδες.

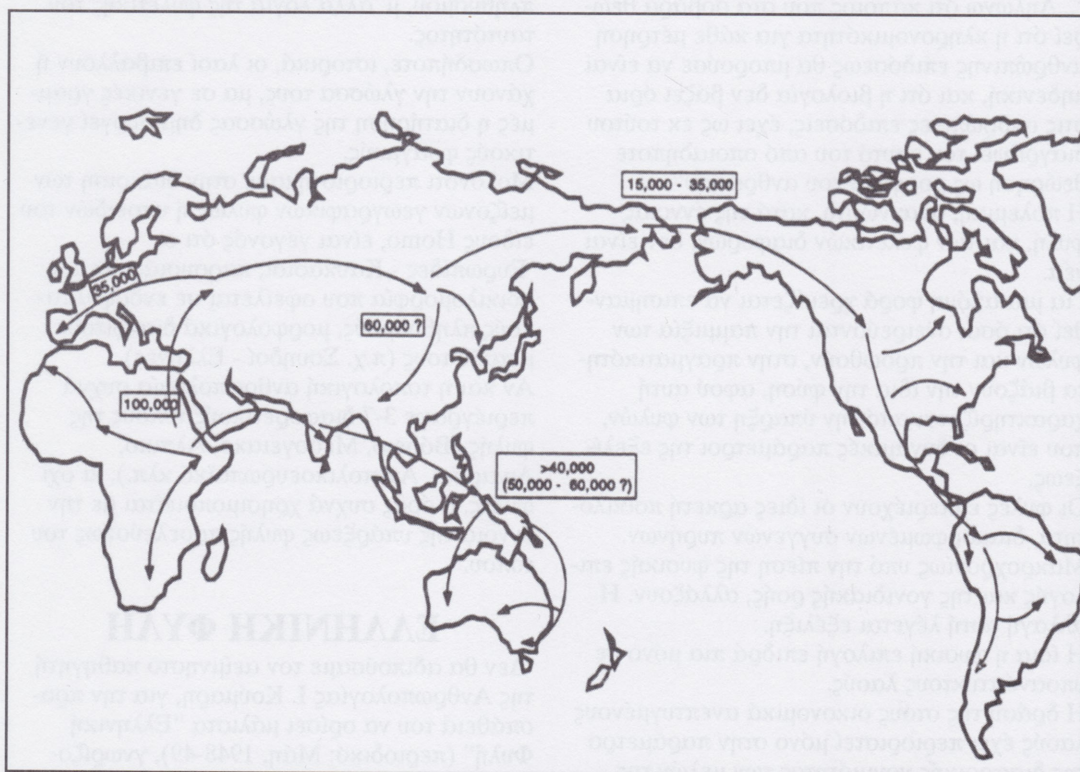
Αλλά ας περιμένουμε τις μελλοντικές αποδείξεις που θα προσφέρουν τα νεότερα ευρήματα της ανθρωπολογίας, αρχαιολογίας, γλωσσολογίας και γενετικής για να αποφανθούμε υπέρ της ορθότητος της θεωρίας.

ΦΥΛΕΤΙΚΕΣ ΔΙΑΦΟΡΕΣ

Γεγονός είναι ότι υπάρχουν φυλές και ότι υπάρχουν φυλετικές διαφορές. Κι αυτό που ενοχλεί, περισσότερο, είναι ότι οι διαφορές

αυτές δεν είναι μόνο ανατομικές, αλλά και διαφορές ικανότητας όπως π.χ. αθλητικής ικανότητας και κυρίως διανοητικής ικανότητας.
Ο Arthur Jensen με πολλούς άλλους σύγχρονους ή προγενέστερους του είχε δείξει τις διαφορές στις επιδόσεις στα τεστ ευφυΐας (I.Q.) μεταξύ των φυλών, εμπεριστατωμένα, (βλέπε παλαιότερα τεύχη).
Είναι γνωστός ο γενικός ξεσηκωμός επιστημόνων και πολιτικών εναντίον των πορισμάτων του και του ιδίου.
Παρά τις επιστημονοφανείς απόψεις, είναι ηλίου φαεινότερον ότι ο συρφετός των "πολιτικά" ορθόδοξων υπηρετών του κοινωνικοπολιτικού κατεστημένου του σημερινού κόσμου, έχει μόνο μια ηθική κι όχι επιστημονική θέση απέναντι στα ευρήματα του Jensen. Απλά δεν πρέπει για χίλιους λόγους, να φαίνεται ότι υπάρχουν φυλετικές διαφορές. Τώρα γιατί ανάμεσα στους επικριτές του Jensen πρωτοστατούν διάφοροι Εβραίοι, όπως ο Stephen Jay Gould, ο L. Kamin ή μαρξιστές όπως ο Lewontin (όλοι γνωστοί επιστήμονες) μάλλον δεν χρειάζεται ιδιαίτερη ευφυΐα για ν' απαντηθεί.

Ο S.J. Gould, γνωστός για την θεωρία της εστιγμένης ισορροπίας στην παλαιοντολογία κι εξελικτική βιολογία, σ' ένα περιβόητο βιβλίο του το "Mismeasure of man" ψεύδεται φανερά λέγοντας ότι δεν υπάρχει σχέση π.χ. ανάμεσα στο μέγεθος του εγκεφάλου και την διανοητική ικανότητα, αρνούμενος ουσιαστικά ότι οι εγκέφαλοι εξελίχθηκαν.
Ούτε καν αναφέρει στο βιβλίο του, ότι τα τελευταία 4.000.000 χρόνια ο εγκέφαλος των ανθρωπιδών από τα 400ml όγκου έφτασε στα 1.400ml όγκου. Γιατί άραγε;
Πρόσφατες μελέτες, με χρήση μαγνητικής τομογραφίας του εγκεφάλου (Willermann 1991, Andreasen 1993, Wickett 1994) απέδειξαν ότι υπάρχει συσχέτιση του μεγέθους του εγκεφάλου με την ευφυΐα σε ποσοστό 40%. Αυτό εκφράζεται διαφορετικά σαν δείκτης Van Valen = 0,4.
Από την παρατηρούμενη και μόνο διαφορά του μεγέθους του εγκεφάλου Λευκών και Νέγρων στην Αμερική, οι μελετητές προσδιορίζουν, ότι 5 μονάδες I.Q. από τις παρατηρούμενες 15 μονάδες κατά μέσο όρο, της διαφοράς επιδόσεως στα τεστ, οφείλεται στο γεγο-

Πιθανή ιστορία και δρόμοι εξαπλώσεως των σύγχρονων ανθρώπων τα τελευταία 100.000 έτη.

νός αυτό, που δείχνει ότι το τεστ ευφυΐας μετρά κάτι εξελικτικά σημαντικό.
Μεγάλη αναστάτωση προκάλεσε πρόσφατα ένα νέο βιβλίο με τίτλο "The Bell Curve" ("Η κωδωνοειδής καμπύλη) των Hernstein και Murray (1994), οι οποίοι επαναδιαπραγματεύονται το θέμα της διαφοράς επιδόσεων στα τεστ ευφυίας, υπέρ των Λευκών.
Χαρακτηριστικό των αντιδράσεων είναι το άρθρο του Εβραίου Leon Kamin στο Scientific American τον Φεβρουάριο του 1995.
Εγραφε λοιπόν: "...Απ' όσο γνωρίζουμε η κληρονομικότητα του I.Q., πρέπει να είναι μηδενική... Πρέπει να ενθυμηθούμε τον τίτλο του άρθρου του A.R. Jensen:
"Πόσο μπορούμε να ενισχύσουμε το I.Q. και τις σχολικές επιδόσεις;".
Η απάντηση από διαφυλετικές και διαταξικές μελέτες δείχνει αναμφίβολη. Τόσο όσο η κοινωνική μας οργάνωση το επιτρέψει.
Δεν είναι η βιολογία που στέκεται στον δρόμο μας..."
Για να λάβει απάντηση από τον V. Sarich (που δεν δημοσιεύθηκε στο Scientific American, για ευνοήτους λόγους):
"...Δηλώνω ότι κάποιος που στα σοβαρά θεωρεί ότι η κληρονομικότητα για κάθε μέτρηση ανθρώπινης επιδόσεως θα μπορούσε να είναι μηδενική, και ότι η βιολογία δεν βάζει όρια στις ανθρώπινες επιδόσεις, έχει ως εκ τούτου διαγράψει τον εαυτό του από οποιαδήποτε θεώρηση ως μορφωμένου ανθρώπου".
Η πολεμική, αναγνώστη, κατά της έννοιας φυλή, και των φυλετικών διαφορών, δεν είναι νέα.
Για μια ακόμη φορά χρειάζεται να επισημανθεί ότι όσοι ονειρεύονται την παμμιξία των φυλών και την προωθούν, στην πραγματικότητα βιάζουν την ίδια την φύση, αφού αυτή χαρακτηρίζεται από την ύπαρξη των φυλών, που είναι οι δυναμικές παράμετροι της εξελίξεως.
Οι φυλές εμπεριέχουν οι ίδιες αρκετή ποικιλότητα, διαμορφωμένων συγγενών πυρήνων.
Μακροχρονίως υπό την πίεση της φυσικής επιλογής και της γονιδιακής ροής, αλλάζουν. Η αλλαγή αυτή λέγεται εξέλιξη.
Η ίδια η φυσική επιλογή επιδρά πια μόνο σε υποανάπτυκτους λαούς.
Η δράση της στους οικονομικά ανεπτυγμένους λαούς έχει περιοριστεί μόνο στην παράμετρο της διαφορικής γονιμότητος των μελών της.
Η άλλη σημαντική παράμετρος, της βιωσιμότητος, έχει περιοριστεί σημαντικά λόγω αναπτύξεως της Ιατρικής.
Η ίδια η ανθρώπινη φύση, είναι προϊόν των προγενέστερων εξελικτικών σταδίων και πολλές από τις συμπεριφορές μας είναι αποτελέσματα φυσικής επιλογής που έδρασε στο παρελθόν.
Διαδικασίες που ξεκίνησαν στο παρελθόν συνεχίζονται και σήμερα στο είδος μας, με διαφορετικό ίσως ρυθμό στις διάφορες φυλές.
Ετσι συνεχίζεται η επιλογή για περισσότερη ευφυία, όπως συνεχίζονται και κάποιες διαπιστωμένες ανατομικές αλλαγές, όπως ο "εξευγενισμός" (μείωση οστικής ευρωστίας - πλάτους ζυγώματος), αλλαγές στους κρανιακούς δείκτες, στο ύψος κλπ.
Εχει αποδειχθεί η ισχυρή συσχέτιση μεταξύ γενετικών φραγμών και γλωσσικών συνόρων στους πληθυσμούς, και η στενή σχέση της γλωσσικής και γενετικής εξελίξεως. (Cavalli Sforza 1994, Sohal 1991).
Με άλλα λόγια, οι γλωσσικές διαφορές τείνουν να απομονώσουν γενετικά τους πληθυσμούς, περιορίζοντας την γονιδιακή ροή λόγω αναμίξεως.
Αυτό έχει σαν αποτέλεσμα την διατήρηση της γενετικής δεξαμενής και της μορφολογίας του πληθυσμού, μ' άλλα λόγια της φυλετικής του ταυτότητος.
Οπωσδήποτε, ιστορικά, οι λαοί επιβάλλουν ή χάνουν την γλώσσα τους, μα σε γενικές γραμμές η διατήρηση της γλώσσας δημιουργεί γενετικούς φραγμούς.
Μολονότι περιοριστήκαμε στην διάκριση των μείζονων γεωγραφικών φυλών ή υποειδών του είδους Homo, είναι γεγονός ότι οι
Ευρωπίδες - Καυκάσιοι, παρουσιάζουν μια ποικιλομορφία που οφείλεται σε ενδοφυλετικούς πληθυσμούς, μορφολογικά διακριτούς μεταξύ τους (π.χ. Σουηδοί - Ελληνες).
Αν και η τοπολογική ανθρωπολογία συχνά περιέγραφε 3-7 διαφορετικούς τύπους της φυλής (Βόρειο, Μεσογειακό, Αλπικό, Διναρικό, Ανατολικοευρωπαϊκό κλπ.), κι όχι φυλές, ο όρος συχνά χρησιμοποιείται με την έννοια της υπάρξεως φυλής προελεύσεως του τόπου.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΦΥΛΗ

Δεν θα αδικούσαμε τον αείμνηστο καθηγητή της Ανθρωπολογίας Ι. Κούμαρη, για την προσπάθειά του να ορίσει μάλιστα "Ελληνική Φυλή" (περιοδικό: Μάη, 1948-49), γνωρίζοντας τις αντιρρήσεις των άλλων ανθρωπολόγων.
Ο Ι. Κούμαρης υποστήριξε την φυλετική συνέχεια από της αρχαιότητος, και παραδέχτηκε

την ύπαρξη Ελληνικής Φυλής αντί Ελληνικού Εθνους με το επιχείρημα ότι είναι εύκολος ο διαχωρισμός "με το πρώτο βλέμμα, με 95% επιτυχία, 100 Σκώτων από 100 Ρώσσους και 100 Ελληνες", χωρίς να συνυπολογίσει κανείς και τις διαφορές ψυχής.

Ο Ι. Κούμαρης, υπήρξε δεινός υποστηρικτής της έννοιας φυλής.

Τονίζει ότι αν και οι φυλές μεταβάλλονται και εξαλείφονται ακόμη δεν είναι δυνατή η απόσβεση των κυρίων φυλών και πολλών δευτερευουσών.

Αλλού τονίζει ότι μόνο ομοιογενή ή συγγενή φυλετικά στοιχεία, έζησαν ως έθνη. Θεωρεί, απαράδεκτη την κατάργηση της φυλής, ως "μύθου"...

"Η ποικιλία των φυλών ενέχει και ωραιότητα και η διατήρηση αυτών αποτελεί επιβεβλημμένη προσπάθεια, καθ' ημάς τουλάχιστον.

Δεν θα επεκταθώμεν στους αγώνας μας κατά των μικτών γάμων και υπέρ της προασπίσεως της φυλής, ως την ευρίσκομεν σήμερα...".

ΑΡΙΑ ΦΥΛΗ

Η έννοια αναφέρεται, καταχρηστικά στον πρωτολαό αρχικό φορέα της πρωτογλώσσας, εκ της οποίας προέρχονται οι κατοπινές μορφές της Άριας Ομογλωσσίας.

Από βιολογικής απόψεως είναι δύσκολο να προσδιοριστεί ο φορέας των Άριων γλωσσών στους Ευρωπαϊκούς ή μη Νεολιθικούς πληθυσμούς.

Μια άποψη υποστηρίζει ότι οι φορείς των Αρίων γλωσσών είναι οι Νεολιθικοί αγρότες που από την Ανατολία, εξαπλώθηκαν δυτικά, μέχρι την Σκανδιναβία και την Αγγλία, οι οποίοι πιθανότατα ταυτίζονται με τους φορείς της Μεγαλιθικής αρχιτεκτονικής και ανθρωπολογικά με τον τυπολογικά "Μεσογειακό τύπο" Ευρωπαίου.

Μια άλλη άποψη θεωρεί ότι οι φορείς των Αριων γλωσσών είναι οι νομάδες κτηνοτρόφοι του πολιτισμού των Kurgan, που σύμφωνα με την Αρχαιολόγο Marija Gimbutas, εξαπλώθηκαν από την περιοχή του Καυκάσου και της Μαύρης Θάλασσας.

Και οι δύο απόψεις υποστηρίζονται από νεώτερα γενετικά δεδομένα, (Cavalli Sforza, 1994). Χωρίς να αποκλείονται διάφορα άλλα προταθέντα μοντέλλα.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Δεν είναι μύθος, η φυλή, αναγνώστη.

Απεναντίας είναι η αδήριτος πραγματικότητα. Οι ικανότητες μας, τα χαρακτηριστικά μας, ο ψυχισμός μας, εξαρτώνται από την φυλή μας. Είναι το αίμα των προγόνων και των απογόνων μας, στο αιώνιο ποτάμι της ζωής.

Το αίσθημα του εθνισμού μας, της συγγενείας μας, του όμαιμου, της ταυτότητάς μας, το αίσθημα της κοινής μας καταγωγής, όλα προσδιορίζονται με βάση την βιολογική διάσταση που μας υπερβαίνει σαν άτομα, αφού ζει πριν και μετά από μας, της φυλής μας.

Αν μη τι άλλο, είναι η έκφραση του γενετικού μας εγωϊσμού, των ικανοτήτων μας για τη συνέχιση του πολιτισμού μας.

Κι ας είναι η "Ελληνική Φυλή" του Ι. Κούμαρη και δική μας παρακαταθήκη. (Χώρια που οι γενετικές μελέτες (Cavalli Sforza 1994) δείχνουν την γενετική ιδιαιτερότητά μας, στην Ευρώπη).

Γιατί προπαντός εμείς γνωρίζουμε τίνος το αίμα κυλάει μέσα μας "Ελληνες γαρ εσμέν"

Βιβλιογραφία

Ι. Κούμαρης:
Ανθρωπολογία (Επιλεγμένη)
V.M. Sarich:
"In defense of the Bell Curve"
Περιοδικό Skeptic (1995).
C. Wills:
"The runaway brain" 1995.
J. Hurley, Hadden, Samders:
"We Europeans" 1939.
I. Schwidetsky:
Rassen und Rassenbildung beim Menscher **(1979)**
Cavalli Sforza, Menozzi, Piazza:
"The history & geography of human genes (1994).
Richard Leakey:
"The origin of Humankind" 1994.
D.J. Futuyma:
Εξελικτική βιολογία1986

ΟΙ ΛΕΟΝΤΕΣ ΤΗΣ ΒΟΥΡΓΟΥΝΔΙΑΣ

Απο τον Κ. Χριστοφορίδη

11 Νοεμβρίου 1943

Η 5η Ταξιαρχία Εφόδου των Βάφφεν SS "Βαλλονία" φθάνει στην μελαγχολική Ουκρανία, στην περιοχή του κάτω Δνείπερου. Θα αναλάβει τον σημαντικό τομέα Τιτονιρ - Μπιελάγιε - Τσέρκομ, υπαγόμενη στην περίφημη 5η Θωρακισμένη μεραρχία των Βάφφεν SS "Βάικινγκ" (**1**). Η 5η Ταξιαρχία αποτελείται εξ ολοκλήρου από εθελοντές, κυρίως Βαλλόνους (οι γαλλόφωνοι Βέλγοι) καθώς και από κάποιους μικρότερους αριθμούς Φλαμανδών (**2**) (οι ολλανδόφωνοι Βέλγοι) και Γάλλων. Δύο χιλιάδες καλά εκπαιδευμένοι άνδρες και 354 φορτηγά και θωρακισμένα οχήματα απλώνονται σ' ένα μέτωπο 20 χιλιομέτρων κατά μήκος του ποταμού Ολστσάνκα. Διοικητής της ταξιαρχίας είναι ο Ομπερστουρμπανφύρερ Λυσιέν Λιππέρτ, ο οποίος ήταν αξιωματικός του Βελγικού στρατού, ο καλύτερος της τάξης του στην στρατιωτική ακαδημία των Βρυξελλών. Σύμβολο όμως των Βαλλόνων πολεμιστών ήταν ο Χαουπτστουρμφύρερ (λοχαγός) Λεόν Ντεγκρέλ, ίσως το καλύτερο πρότυπο του ιδεολόγου-πολεμιστή της Νέας Ευρωπαϊκής Τάξεως εκείνης της εποχής.

Ο Λέον Ντεγκρέλ γεννήθηκε στις 15/6/1906 και υπήρξε ο χαρισματικός ηγέτης του Βελγικού Εθνικιστικού κινήματος "Ρεξ", το οποίο στις εκλογές του 1936 είχε λάβει 270.000 ψήφους, δηλ. το 11,5% του συνόλου των ψήφων και είχε πανικοβάλλει το δημοκρατικό κατεστημένο της χώρας του. Το 1940 θα φυλακισθεί για αρκετούς μήνες, παρ' ότι δεν υπήρχαν σχέσεις μεταξύ του "Ρεξ" και της Εθνικοσοσιαλιστικής Γερμανίας. Μετά την αποφυλάκισή του και ενώ ο Γερμανοσοβιετικός πόλεμος εκρήγνυται, ο Ντεγκρέλ θα οργανώσει την Λεγεώνα εθελοντών "Βαλλονία", δυνάμεως 1.000 ανδρών η οποία θα ενταχθεί στον Γερμανικό στρατό (Βέρμαχτ) (**3**) και θα πολεμήσει από το Φθινόπωρο του 1941 στο Ανατολικό μέτωπο.

Ο Ντεγκρέλ θ' αρνηθεί εξ' αρχής την πρόταση να γίνει αξιωματικός και θα ξεκινήσει την πολεμική του πορεία ως οπλίτης. Καθώς η Λεγεώνα διακρίνεται για την μαχητικότητά της, ο Ντεγκρέλ κερδίζει τις προαγωγές του στο πεδίο της μάχης ως πολυβολητής αρχικά και διμοιρίτης αργότερα.

Κατά την φονικότατη μάχη της Γκρομόβαγια-Μπάλκα (28/02/1942) θα τραυματισθεί και θα κερδίσει τον Σιδηρούν Σταυρόν Α' Τάξεως.

Η φήμη που αποκτά η Λεγεώνα - που θα πολεμήσει σκληρά ως ορεινός σχηματισμός μέχρι και στον Καύκασο, το καλοκαίρι του 1942 - θα την κάνει αποδεκτή στα Βάφφεν SS την 1 Ιουνίου του 1943. (**4**) Κέντρο συγκροτήσης και εκπαιδεύσεως της 5ης Ταξιαρχίας Εφόδου των Βάφφεν SS πια θα είναι το Πίσκε. Ο κορμός της θ' αποτελείται από βετεράνους της αρχικής Λεγεώνας και νέους εθελοντές, πολλοί από τους οποίους είναι 17-20 ετών μόλις. Θα περιλαμβάνει από εργάτες ορυχείων έως γιούς διπλωματών, από ιδεολόγους Εθνικοσοσιαλιστές μέχρι απολιτικούς λάτρεις της περιπέτειας.

Η εκπαίδευση θα ολοκληρωθεί στο Βιλντφλέκεν και αμέσως μετά η Ταξιαρχία πανέτοιμη θα μεταφερθεί στην πρώτη γραμμή. Πριν το τέλος του 1943 θα προστεθεί στην

δύναμή της μια πυροβολαρχία αυτοκινουμένων πυροβόλων εφόδου.
Οι Σοβιετικοί έχουν πια αναλάβει την τακτική πρωτοβουλία καθ' όλο το μήκος του Ανατολικού μετώπου και από την πρώτη στιγμή οι Βαλλόνοι θα βρεθούν αντιμέτωποι με πολλαπλάσιες εχθρικές δυνάμεις που επιτίθενται συνεχώς. Τα Χριστούγεννα η θερμοκρασία θα πέσει κάτω από τους -25 βαθμούς Κελσίου, αλλά οι μάχες θα συνεχισθούν χωρίς το παραμικρό μεσοδιάστημα ανάπαυσης. Οι Βαλλόνοι θα αντεπιτεθούν στις 4 Ιανουαρίου στις εχθρικές οχυρωμένες θέσεις στην Σακρέφκα από τρεις μεριές.

Οι Ρώσσοι θα αιφνιδιασθούν και η Σακρέφκα θ' αλλάξει χέρια, αλλά αυτή η τοπική επιτυχία - καθώς και άλλες - δεν θα κατορθώσουν ν' αποτρέψουν τις μαζικές κυκλωτικές κινήσεις των σοβιετικών. Η Ταξιαρχία θα προσπαθεί απεγνωσμένα να καλύψει τον τομέα της με επίκεντρο το Μότσνυ από τις εχθρικές διεισδύσεις. Βαριές μάχες ακολουθούν στις 15 Ιανουαρίου μέσα σ' ένα παγωμένο τοπίο, οι σοβιετικοί εμπλέκουν όλο και μεγαλύτερες δυνάμεις στην προσπάθειά τους να σπάσουν τις γραμμές των Βαλλόνων, ακόμα και τάγματα ολόκληρα γυναικών, οι οποίες πολεμούν με πείσμα και φανατισμό.

Οι άνδρες της 5ης Ταξιαρχίας αντεπιτίθενται σε συνεργασία με τους συντρόφους τους της "Βάικινγκ" και δημιουργούν μια σφήνα μέσα στην εχθρική περιοχή καταλαμβάνοντας εκατοντάδες οχυρωμένες θέσεις.

Η μάχη είναι σκληρότατη και ο εχθρός απάνθρωπος, οι Βαλλόνοι βρίσκουν αιχμαλώτους στρατιώτες της "Βάικινγκ" που είχαν βασανισθεί άγρια από τους σοβιετικούς πριν δολοφονηθούν. Οι απώλειες των Βαλλόνων είναι βαριές, ο Ντεγκρέλ βρίσκεται πάντα στο επίκεντρο των μαχών και η 5η Ταξιαρχία Εφόδου παρ' όλες τις αντιξοότητες διατηρεί υψηλότατο το ηθικό της καθώς μέρα με τη μέρα αποδεικνύει στον σκληρό, απαιτητικό αλλά και δίκαιο Ομπεργκρουππενφύρερ Ερμπερτ Γκίλλε την αξία της.

Στις 28 Ιανουαρίου η 5η Ταξιαρχία Εφόδου, η 5η Θωρακισμένη Μεραρχία "Βάικινγκ" και πέντε άλλες Γερμανικές μεραρχίες διαφόρου δυναμικότητος βρίσκονται περικυκλωμένες δυτικώς του Τσέρκασσυ.
Η "Βαλλονία" διαθέτει ακόμα 1.200 περίπου ετοιμοπόλεμους άνδρες, ενώ η "Βάικινγκ" του Γκίλλε γύρω στις 7.000. Συνολικά 56.000

άνδρες βρίσκονται παγιδευμένοι στον θύλακο Τσέρκασσυ-Κορσούν με μοναδική επικοινωνία με τις φίλιες δυνάμεις στα δυτικά να γίνεται μόνον από αέρος (**5**).

Οι Βαλλόνοι θα καταλάβουν αμυντικές θέσεις στο ανατολικότερο άκρο του θυλάκου και είναι αυτοί που θα υποστούν τις χειρότερες επιθέσεις. Από την νύκτα της 1-2 Φεβρουαρίου οι σοβιετικοί επιτίθενται μεταξύ του Λοσοβόκ και του ποταμού Δνείπερου.

Οι πρώτες θέσεις των Βαλλόνων αφανίζονται, αλλά η Ταξιαρχία αντεπιτίθεται επικουρούμενη από άρματα μάχης και πυροβολικό της "Βάικινγκ". Ξανακερδίζουν μέτρο προς μέτρο το χαμένο έδαφος, αλλά όχι για πολύ. Εφαρμόζοντας ελαστική άμυνα οι Βάφφεν SS υποχωρούν με τάξη προς τα δυτικά, μειώνοντας την περίμετρο του θυλάκου.

Ο Ντεγκρέλ γυρίζει μ' ένα ανιχνευτικό όχημα και μ' έναν οδηγό μόνο για να εντοπίσει και να κατευθύνει τους αποκομμένους σε προωθημένες θέσεις συντρόφους του.

Βομβαρδιζόμενοι συνεχώς και αποκρούοντας σφοδρές εχθρικές επιθέσεις, οι Βαλλόνοι αναλαμβάνουν την κάλυψη ενός μετώπου 30 (!) χιλιομέτρων μεταξύ Σταροσέλγιε και Ντερενκόβετζ. Μεγάλες δυνάμεις παρτιζάνων δρουν στα μετόπισθέν τους, αποκόπτωντάς τους δρόμους προς τα δυτικά.

Τα οχήματα κολλούν στην παχιά λάσπη που είναι πανταχού παρόντα και ελευθερώνονται με υπεράνθρωπες προσπάθειες.

Καθώς οι μέρες περνούν η 5η Ταξιαρχία Εφόδου φθάνει όλο και πιο κοντά στα όρια των ισχνών πια δυνάμεών της.

Η φλόγα του θάρρους όμως καίει αμείωτη στις καρδιές των ολιγάριθμων, αλύγιστων Βαλλόνων SS.

Οι Βουργουνδοί ιππότες ξαναζούν!

Ο Στρατηγός Στέμμερμαν (**6**), γενικός διοικητής των εγκλωβισμένων δυνάμεων, θα κατευθύνει την επίθεση από το εσωτερικό του θυλάκου προς συνάντηση των Γερμανικών δυνάμεων που πλησιάζουν μαχόμενες από τα νότια (43ο Τεθωρακισμένο Σώμα) και τα νοτιοδυτικά (3ο Τεθωρακισμένο Σώμα). Το σημείο-κλειδί είναι η Λισυάνκα που βρίσκεται εκτός του θυλάκου και αποτελεί το απώτατο σημείο προωθήσεως του 3ου Τ.Σ.Σ.(**7**) Στις 10 Φεβρουαρίου η "Βαλλονία" έχει χάσει σχεδόν όλα τα οχήματά της. Στις 13 Φεβρουαρίου βρίσκεται στο Νόβο-Μπούντα και την επόμενη ημέρα κιόλας οι σοβιετικοί εξαπολύουν συνεχείς επιθέσεις.

Ο 29χρόνος Λυσιέν Λιππέρτ θα δεχθεί ένα εκρηκτικό βλήμα στο στήθος καθώς οδηγεί μια αντεπίθεση και θα πεθάνει ακαριαία.

Ο Ντεγκρέλ αναλαμβάνει την διοίκηση. Ο θύλακος πια είναι τόσο περιορισμένος που ο εχθρός μπορεί να βάλλει από την μια του άκρη ως την άλλη!

Αργά τη νύκτα της 16ης Φεβρουαρίου η επίθεση των κυκλωμένων αρχίζει με τους SS της "Βάικινγκ" και της "Βαλλονία" ν' αποτελούν τις δυνάμεις διασπάσεως και οπισθοφυλακής αντιστοίχως, δηλαδή αυτούς με τη δυσκολότερη αποστολή.

Οι ζωές δεκάδων χιλιάδων συντρόφων τους εξαρτώνται από αυτούς, ενώ οι σοβιετικοί εξαπολύουν λυσσώδεις επιθέσεις αποφασισμένοι να μην αφήσουν να τους ξεφύγει η πλούσια λεία τους.

Σκηνή απο προεκλογική εκστρατεία του Ρεξιστικού κόμματος

Αναχωρόντας για το μετώπο

Οι Βαλλόνοι, χωρίς οχήματα πια και βαρύ οπλισμό υποχωρούν μαχόμενοι μέτρο το μέτρο μεταφέροντας τους τραυματίες τους και όσους από τους νεκρούς τους μπορούν ανάμεσά στους τελευταίους και το κορμί του γενναίου Λιππέρτ.

Ο Ντεγκρέλ θα διεκπεραιώσει με επιτυχία το βαρύ έργο που του είχε ανατεθεί και θα φέρει πίσω όχι μόνο τους τελευταίους 632 εναπομείναντες μαχίμους άνδρες της Ταξιαρχίας, αλλά και 2.500 περίπου ακόμα Γερμανούς που είχαν προσκολληθεί κατά την διάσπαση στον σχηματισμό του.

Κατόπιν αυτού, ο Ντεγκρέλ αν και τραυματίας θα μεταφερθεί εσπευσμένως στο αρχηγείο του Χίτλερ, όπου θα παρασημοφορηθεί από τον ίδιο τον Αδόλφο Χίτλερ (κάτι το εξαιρετικά σπάνιο) με το ανώτατο παράσημο του Σταυρού του Ιππότου του Σιδηρού Σταυρού (**8**) και θα προαχθεί σε Στρουμπανφύρερ. Ο Ερμπερτ Γκίλλε θα λάβει τα ξίφη του ιδίου θρυλικού παρασήμου στην ίδια τελετή, στην οποία παρευρίσκεται και ο ανώτατος διοικητής των SS Χάινριχ Χίμμλερ.

Ο Χίτλερ θα πει στον αδυνατισμένο, ευθυτενή Βαλλόνο το εξής: “Εάν είχα γιό, θα ήθελα να ήταν σαν κι εσένα”.

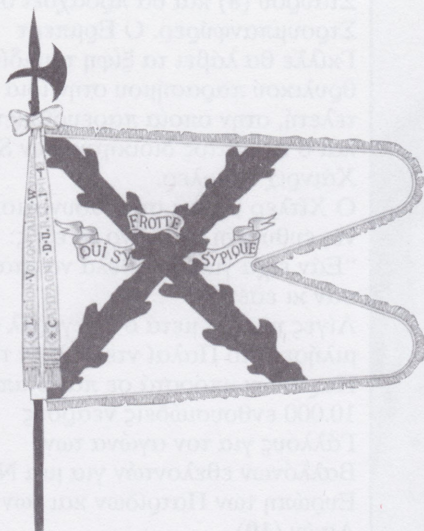
Λίγες ημέρες μετά ο Ντεγκρέλ θα μιλήσει στο Παλαί ντε Σελλότ των Παρισίων μπροστά σε πάνω από 10.000 ενθουσιώδεις νεαρούς Γάλλους για τον αγώνα των Βαλλόνων εθελοντών για μια Νέα Ευρώπη των Πατρίδων και των Λαών (**10**).

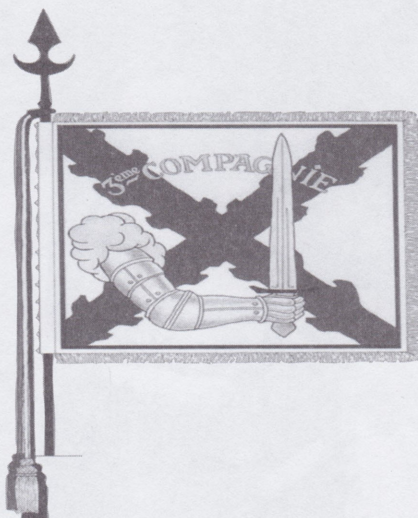
Κατόπιν ο Ντεγκρέλ θα συναντήσει το υπόλοιπο της Ταξιαρχίας του στο Βιλντφλέκεν και από εκεί θα μετακινηθούν στο μεγάλο στρατόπεδο του Μπεβερλού, όπου εκείνο τον καιρό ήταν ο τόπος δημιουργίας της 12ης Τεθωρακισμένης Μεραρχίας των SS “Χιτλεργιουγκέντ”. Αυτή η μεραρχία θα δανείσει κάποια από τα οχήματά της για την θριαμβευτική επιστροφή των Βαλλόνων στην χώρα τους.

Εποχούμενοι θα διασχίσουν ένα μεγάλο μέρος της Βουργουνδίας (Βαλλονίας) και Φλάνδρας (Φλαμανδίας). Μετά από μια εξαιρετική παρέλαση και τελετή στο κέντρο του Σαρλερουά την 1ην Απριλίου, η Ταξιαρχία θα φθάσει στις Βρυξέλλες, την πρωτεύουσα του Βελγίου.

Εκεί ο Ντεγκρέλ θα ανεβάσει τα τρία παιδιά του στο ανοικτό τεθωρακισμένο όχημά του για να παρακολουθήσουν την παρέλαση, όπως και πολλές χιλιάδες Βέλγων που είχαν κατακλύσει τους δρόμους απ’ όπου θα περνούσαν οι βετεράνοι SS συμπατριώτες τους. Μετά από άδεια 3 εβδομάδων προς όλους τους μαχητές της Ταξιαρχίας, η “Βαλλονία” ξαναβρέθηκε στο γνώριμό της Βίλντφλέκεν προς αναδιοργάνωση και επανεξοπλισμό.

Στις 30 Ιουνίου κιόλας διέθετε πάλι 53 αξιωματικούς, 232 υπαξιωματικούς και 903 άνδρες, ενώ και άλλοι βρίσκονταν υπό ταχύρρυθμο, εντατικό πρόγραμμα εκπαίδευσης και θα αποστελλόταν αργότερα στην μονάδα

Στα τέλη του Ιουλίου ένα ενισχυμένο τάγμα - περίπου 500 άνδρες - υπό την διοίκηση του ιδίου του Λεόν Ντεγκρέλ θ' αναχωρήσει επειγόντως για το μέτωπο του Νάρβα στην Βαλτική. Θα ενταχθεί στη βιαστικά συγκροτημένη Ομάδα Μάχης (Kampfgruppe) "Βάγκνερ" του 3ου Θωρακισμένου Γερμανικού Σώματος SS (**11**). Αποστολή τους η ανακοπή της σταλινικής προέλασης στη νότιο Εσθονία.

Δίνουν σκληρές μάχες εναντίον των εχθρικών μαζών αρμάτων μάχης και πεζικού προκειμένου η δίοδος για την πόλη του Τάρτου (Ντορπάτ) να μείνει κλειστή και το μέτωπο συμπαγές.

Οι τελευταίοι υπερασπιστές του δρόμου για το Τάρτου είναι μια χούφτα Βαλλόνων SS με τρία αντιαρματικά, υπό την διοίκηση του 30χρονου Ουντερστουρμφύρερ (ανθυπ/γού) Λεόν Ζιλλίς.

Ολες οι επιθέσεις των σοβιετικών αποκρούονται μέχρι που τα τρία αντιαρματικά να καταστραφούν και οι περισσότεροι Βαλλόνοι να πέσουν.

Τότε, καθώς ο εχθρός βρίσκεται ένα βήμα από την επιτυχία, ο Ζιλλίς εξαπολύει μια λυσσώδη αντεπίθεση με όσους άνδρες του μπορούν να σταθούν στα πόδια τους, ακόμα και τους σοβαρά τραυματισθέντες και τσακίζουν τα άρματα μάχης και τους στρατιώτες του εχθρού που είχαν διεισδύσει ως εκεί.

Για την μάχη αυτή ο Ζιλλίς θα τιμηθεί στις 30 Σεπτεμβρίου με τον Σταυρό του Ιππότου του Σιδηρού Σταυρού.

Ωστόσο η υποχώρηση θα συνεχισθεί προς τα βορειοδυτικά, αλλά από τα νότια του ποταμού Εμπαχ οι Βαλλόνοι οδηγούμενοι από τον Ντεγκρέλ, που δεν χάνει την ευκαιρία να κραυγάσει "Εμπρός Βουργουνδοί!", θ' αντεπιτεθούν και θα έχουν μια τοπική επιτυχία, αφανίζοντας τις προκεχωρημένες σταλινικές δυνάμεις. Πολεμούν όλοι, ακόμα και οι κληρικοί και οι τραυματίες για να κρατήσουν το Τάρτου ελεύθερο.

Το τελευταίο αντιαρματικό του τάγματος καταστρέφεται και ο Ζιλλίς τραυματίζεται βαριά στις 25 Αυγούστου.

Για αρκετές όμως ημέρες ακόμα οι Βαλλόνοι θα κρατήσουν τις θέσεις τους μαχόμενοι νυχθημερόν, ακόμα και όταν στις 30 Αυγούστου θα υποστούν μαζικές επιθέσεις κάθε 30 λεπτά!

Το πρωινό εκείνης της ημέρας υπήρχαν 260 Βαλλόνοι ικανοί για μάχη και ως το βράδυ είχαν απομείνει μόλις 32.

Ο εχθρός όμως δεν θα περάσει.

Ολοι οι επιζώντες του τάγματος θα παρασημοφορηθούν με τον Σιδηρούν Σταυρόν Α' Τάξεως, ενώ ο ίδιος ο Ντεγκρέλ θα λάβει πάλι από τον ίδιο τον Χίτλερ τα Φύλλα Δρυός του Σταυρού του Ιππότου και έτσι θα καταστεί ο πιο πολυπαρασημοφορημένος μη Γερμανός στρατιώτης του πολέμου.

Ο διοικητής του 3ου Τεθωρακισμένου Σ.Σ. των SS Ομπεργκρούπενφύρερ Φήλιξ Στάινερ θα σφίξει το χέρι όλων των Βαλλόνων του τάγματος και θα δηλώσει πως: "Ενας Βαλλόνος αξίζει όσο 1.000 κανονικοί στρατιώτες".

Στις 20 Σεπτεμβρίου 1944 η Ταξιαρχία των

SS "Βαλλονία" θα ξεκινήσει τον μετασχηματισμό της σε 28η Μεραρχία Εθελοντών Γρεναδιέρων των SS "Βαλλονία".

Μεραρχιακό έμβλημα θα είναι τα δύο σπαθιά, αλλά φυσικά οι σημαίες των Βαλλόνων θα συνεχίσουν να είναι εκείνες με τον κόκκινο, ροζιασμένο σταυρό της Βουργουνδίας. Τώρα που τα στρατεύματα των καπιταλιστών της Νέας Υόρκης και του Λονδίνου κατέχουν το υπερήφανο Βέλγιο και την Γαλλία, ένας μεγάλος αριθμός Βέλγων και Γάλλων φυγάδων έρχεται να καταταγεί στη "νέα" μονάδα. Ακόμα και Ισπανοί εθελοντές των Βάφφεν SS (12) θα προστεθούν στη νέα Μεραρχία που διοικείται από τον Ομπερστουρμπανφύρερ πιά Λεόν Ντεγκρέλ.

Φυσικά, αν και καλοεκπαιδευμένοι και ικανοποιητικά εξοπλισμένοι, οι άνδρες της "Βαλλονία" δεν θα ξεπεράσουν αριθμητικώς τους 4.000, πολύ δηλαδή απείχαν από το να αποτελούν ολοκληρωμένη μεραρχία.

Τον Δεκέμβριο του 1944 ένα τμήμα της Μεραρχίας υπό τον Ντεγκρέλ θα κρατηθεί σε εφεδρεία κατά την μεγάλη μάχη των Αρδεννών, χωρίς να παίζει κάποιον ιδιαίτερα ενεργό ρόλο τελικά στην τελευταία μεγάλη επίθεση του Χίτλερ στο Δυτικό Μέτωπο.

Στις 30 Ιανουαρίου του 1945 η Μεραρχία που αποτελείται από ένα τάγμα πυροβολικού (το 28ο) και δύο συντάγματα θωρακισμένων γρεναδιέρων (τα 69ο και 70ο) θα αφήσει την περιοχή Νιεντεράουσσεμ-Ρέιντ για το σκληρά δοκιμαζόμενο μέτωπο του Στάργκαρντ και Στεττίν.

Θα βρεθούν στα νότια και ανατολικά του Στάργκαρντ, δίπλα-δίπλα με τους Φλαμανδούς SS που εκείνη την εποχή δεν είχε παρά 15.000 άνδρες. Απέναντί τους η 61η σοβιετική στρατιά με 90.000 άνδρες και πολλά πυροβόλα και άρματα μάχης. Στις 8 Φεβρουαρίου κιόλας το 1ο Τάγμα του 70ου Συντάγματος δέχεται μαζική εχθρική επίθεση. Αλλά στις 9 του μηνός οι Βαλλόνοι αντεπιτίθενται, κερδίζουν έδαφος και αποκρούουν τις συνεχείς επιθέσεις του σταλινικού στρατού.

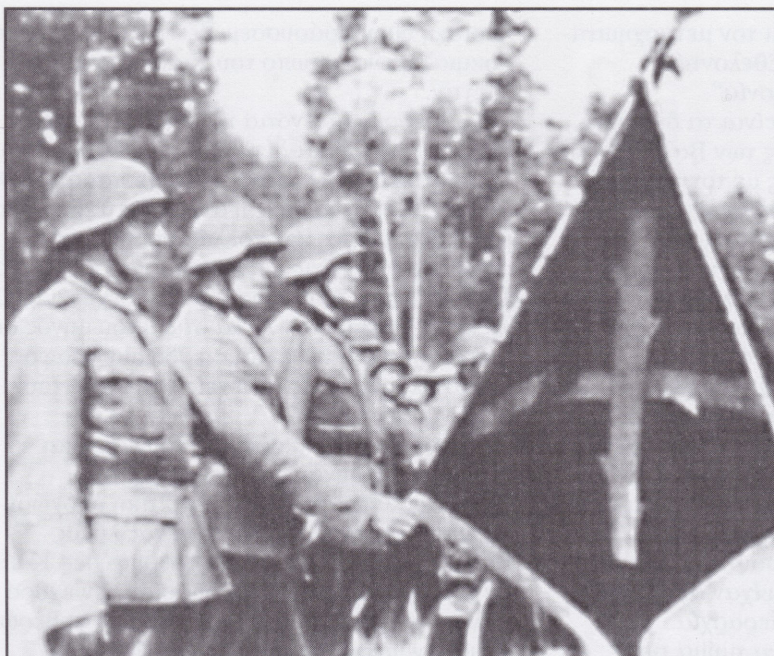
Ωστόσο οι σοβιετικοί εμπλέκουν όλο και μεγαλύτερες δυνάμεις στην μάχη και οι Βαλλόνοι αναγκάζονται σε τακτική υποχώρηση. Στους λόφους του Λίντεν ένας λόχος Βαλλόνων υπό τον Ουντερστουρμφύρερ Καπέλ θα κρατήσει στις 17 Φεβρουαρίου τον εχθρό πολεμώντας ακόμα και εναντίον των φοβερών αρμάτων μάχης "Ιωσήφ Στάλιν ΙΙ".

Μόνο 4 θα επιζήσουν, αλλά η δίοδος προς τον Αρνσβάλντε θα μείνει προσιτή στα φίλια στρατεύματα. Στις 22 του μηνός οι Βαλλόνοι πολεμούν στο Κρέμτσοβ, θα κρατήσουν ακόμα και με την μεγάλη εχθρική επίθεση που ξεκινά την 1η Μαρτίου.

Παρ' όλες τις προσπάθειες όμως του 3ου Τ.Σ.Σ. των SS, που δεν έχει σχεδόν κανένα άρμα μάχης, το Στάργκαρντ θα εγκαταλειφθεί

Ο Χίμλερ επιθεωρεί τη Λεγεώνα των Βαλλόνων το 1942 .Δεύτερος απο αριστερά ο Λέον Ντεγκρέλ

την γραμμή του μετώπου.
Τμήμα ενός Γερμανικού συντάγματος και Γερμανικό πυροβολικό θα υπαχθεί επίσης στην διοίκησή του Ντεγκρέλ προκειμένου να συμπληρωθούν κάποια κενά της "Βαλλονία".
Ο ίδιος ο Ντεγκρέλ θα τεθεί επικεφαλής του πιο προωθημένου τάγματος που βρέθηκε μόλις 6 χιλιόμετρα της ζωτικής γέφυρας δυτικά του Στεττίν.
Στις 20 Απριλίου οι σταλινικές δυνάμεις επιτίθενται και το τάγμα του Ντερίξ εμπλέκεται πρώτο από τους Βαλλόνους γύρω από το Νέο Ροσσόβ.
Την ημέρα εκείνη ο 20χρονος Βαλλόνος

Το τιμημένο Λαβαρο

στις 4 Μαρτίου.

Κατ' αυτόν τον σκληρό τρόπο η "Βαλλονία" θα συνεχίσει να μάχεται και να ματώνει στις όχθες του ποταμού Ινα, στο Λιουέμποβ, στο Σαάροβ, με φορητά αντιαρματικά Πάντζερφάουστ, με ξιφολόγχες και χειροβομβίδες, σώμα με σώμα, μέτρο το μέτρο, με πείσμα και θάρρος.

Ο Σταντάρτενφύρερ (Συν/χης) Λεόν Ντεγκρέλ αναγκάζεται να σχηματίσει δύο Ομάδες Μάχης, διότι οι απώλειες είναι πια τόσες που τα Συντάγματά του πια δεν υφίστανται πρακτικώς.

Πίσω τους είναι τώρα ο ποταμός Οντερ, το μόνο φυσικό εμπόδιο πριν τη γη του Ράιχ, 60 χλμ. από το Βερολίνο.

Στον Φίνκενβάλντε ο Στουρμπανφύρερ Ανρί Ντερίξ με 500 Βαλλόνους και δύο Γερμανικά άρματα μάχης θα κρατήσει την σιδηροδρομική γέφυρα Αλτνταμ-Στεττίν προξενώντας βαρύτατες απώλειες στους σοβιετικούς (13).

Στις 20 Μαρτίου θα την ανατινάξουν, αφού όλοι οι Βαλλόνοι θα έχουν περάσει στην δυτική μεριά της και η Πομερανία θα έχει χαθεί.

Η Μεραρχία "Βαλλονία" θα κερδίσει ένα μικρό διάστημα αναδιοργάνωσης στις μικρές πόλεις Σχμάγκεροβ, Λοεκνιτζ και Μπεργκχολτζ, σε απόσταση αναπνοής από

Ουντερστουρμφύρερ Ζακ Λερουά θα κερδίσει ως διοικητής του 1ου Λόχου τον 3ο Σταυρό του Ιππότου του Σιδηρού Σταυρού για την "Βαλλονία".

Την άλλη κιόλας ημέρα αντεπιτίθενται και ανακαταλαμβάνουν το Σένινγκεν, αλλά από τους 600 άνδρες μόνον 130 θα έχουν μείνει όρθιοι. Από το τάγμα του Ντεγκρέλ θα μείνουν 35 από 650!

Οι εναπομείναντες θα υπαχθούν στην Μεραρχιακή Ομάδα "Μύλλερ" του Ομπερφυρερ Τόμας Μύλλερ, διοικητού της επίσης αποδεκατισμένης 27ης Μεραρχίας SS "Λανγκμαρκ" (Φλαμανδοί εθελοντές).

Ο Ντεγκρέλ θα οδηγήσει στο μέτωπο τα δύο τελευταία τάγματα των Βαλλόνων, συνολικώς 1.000 περίπου άνδρες, και θα τα ωθήσει στην αντεπίθεση. "Εμπρός Βουργουνδοί!".

Αλλά παρά τις όποιες τοπικές επιτυχίες τους, όπως στο Μενκίν, δεν μπορούσαν τίποτα ουσιαστικό να μεταβάλλουν στο καταρρέον μέτωπο.

Το Πρένζλαου χάνεται στις 28 Απριλίου. Στις 27 Απριλίου τα υποχωρούντα υπολείμματα των Βαλλόνων και των Φλαμανδών θα δεχθούν στο Νέουμπράντεμπουργκ περί τους 800 Γάλλους SS της Μεραρχίας "Σαρλεμάν".

Οι διοικητές των τριών αυτών μονάδων Σταντάρτενφύρερ Λεόν Ντεγκρέλ,

Ομπερφύρερ Τόμας Μύλλερ και Σταντάρτενφύρερ Τσίμερμαν θα έχουν το πρώτο και τελευταίο τους πολεμικό συμβούλιο στο μικρό χωριό του Νοσσέντινερ Χουέτ.

Ο Ντεγκρέλ είναι αυτός που θα επιμείνει στην μέχρις εσχάτων συνέχιση του αγώνα και θα οδηγήσει από εκεί με τάξη τους Βουργουνδούς του στην Δανία.
Εκεί θα τους βρει η συνθηκολόγηση των Γερμανικών Ενόπλων Δυνάμεων, αλλά ο Ντεγκρέλ - που έχει ήδη "καταδικασθεί" ερήμην εις θάνατον στο Βέλγιο - θα περάσει απέναντι, στη Νορβηγία **(14)**.

Εκεί υπάρχουν 300.000 αήττητοι Γερμανοί στρατιώτες.
Και ένα αεροπλάνο Χέινκελ που θα πετάξει μυστικά για την ουδέτερη Ισπανία μεταφέροντας έναν γενναίο Ευρωπαίο που μαζί του έχει μόνο την Τιμή του, τα Παράσημά του και το Πιστόλι του **(15)**.
Το αεροσκάφος χωρίς σταγόνα καυσίμου θα κάνει αναγκαστική προσγείωση στα πρώτα χιλιόμετρα του Ισπανικού εδάφους και ο Λεόν Ντεγκρέλ θα τραυματισθεί, για τελευταία φορά σ' εκείνον τον πόλεμο, σοβαρά, αλλά θα επιβιώσει και θα βρει άσυλο στην Ισπανία του Φράνκο.
Ποτέ πια δεν θα ξαναπατήσει στο αγαπημένο του Βέλγιο και στην υπερήφανη Βουργουνδία του.
Εκεί, στην εξορία, θα συγγράψει μια σειρά βιβλίων, γνωστότερο των οποίων είναι το "Η Εκστρατεία στην Ρωσσία" που είναι η βήμα προς βήμα επική πορεία των Βαλλόνων μαχητών από το 1941 ως το τέλος.
Συνολικά 6.000 Βέλγοι βρέθηκαν εθελοντές στην "Βαλλονία" μέσα σε χρονικό διάστημα σχεδόν τεσσάρων ετών.
Από εκείνους, οι 2.500 περίπου θα πεθάνουν ως ήρωες, ενώ το 83% θα αποκτήσει ένα ή περισσότερα πολεμικά τραύματα.
Ο Ντεγκρέλ θα τραυματισθεί πέντε φορές και θα αποτελέσει έναν θρύλο, που θα συνεχίσει και μετά τον θάνατό του, την άνοιξη του 1995.
Τιμή τους ήταν η Αφοσίωση.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

1) Η Μεραρχία αυτή θα περιλαμβάνει στις τάξεις της μεγάλο αριθμό Ευρωπαίων εθελοντών από την Ολλανδία, Φλαμανδία, Σκανδιναβία κυρίως, στα Συντάγματα SS "Γουέστλαντ" και "Νόρντλαντ".

2) Οι Φλαμανδοί είχαν από τον Μάιο του 1943 την δικιά τους 6η Ταξιαρχία Εφόδου SS "Λανγκμαρκ", την μετέπειτα 27η Μεραρχία Εθελοντών Γρεναδιέρων των SS με το ίδιο όνομα.

3) Με το επίσημο αριθμό Τάγμα Πεζικού No. 373.

4) Κάτω από τον αετό των SS στο αριστερό μανίκι θα υπάρχει ραμμένο το ασπίδιο με τα εθνικά χρώματα του Βελγίου (μαύρο-κίτρινο-κόκκινο) και την λέξη "WALLONIE".

5) Ο θύλακος αρχικά είχε μέγεθος σχεδόν όσο ολόκληρο το Βέλγιο.

6) Θα πέσει μαχόμενος κατά την έξοδο μαζί με άλλους 10.000 γενναίους Ευρωπαίους.

7) Εκεί θα φθάσουν άγρια μαχόμενα τα στρατεύματα της περίφημης 1ης Τεθωρακισμένης Μεραρχίας των Βάφφεν SS “Λαϊμπσταντάρτε Αντολφ Χίτλερ”.

8) Το σπουδαίο αυτό Παράσημο είχε τις εξής διαβαθμίσεις: α) Φύλλα Δρυός, β) Ξίφη και γ) Αδάμαντες. Συνολικώς 410 άνδρες των Βάφφεν SS θα τιμηθούν με το Παράσημο αυτό και δύο εξ αυτών (Ομεργκρουπενφύρερ Ερμπερτ Γκίλλε και Ομπερστγρούπενφύρερ Σέπп Ντήτριχ) θ’ αποκτήσουν ως και τους Αδάμαντες.

9) Σε μια άλλη συνομιλία τους ο Ντεγκρέλ θα ρωτήσει: “Τελικά Φύρερ, τί είσαστε;” και Εκείνος θ’ απαντήσει: “Είμαι Ελληνας με την κλασσική έννοια”.

10) Ηδη οι Γάλλοι είχαν στα Βάφφεν SS ένα Σύνταγμα Εθελοντών και πιο πριν μια Λεγεώνα Εθελοντών της Βέρμαχτ στο Ανατολικό Μέτωπο.
Κατόπιν την Γαλλική Εθελοντική Ταξιαρχία Εφόδου “Σαρλεμάν” που έγινε η 33η Εθελοντική Μεραρχία Γρεναδιέρων “Βαλλονία”.

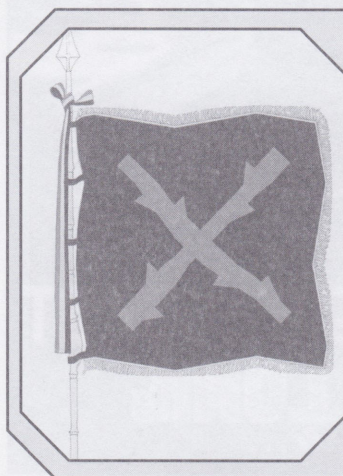
11) Το Σώμα αυτό περιελάμβανε πολλούς Ευρωπαίους εθελοντές και διοικούνταν από τον Μπριγκάντεφυρερ Γιούργκεν Βάγκνερ, έναν σύγχρονο κοντοττιέρο, γενναίο, εύθυμο, σκληρό και δραστήριο.

12) Αργότερα αυτοί οι Ισπανοί και άλλοι εθελοντές συμπατριώτες τους, μαζί με λίγους Βέλγους και Γάλλους βετεράνους θα σχηματίσουν την “Ομάδα Εθκουέρρα” των Βάφφεν SS (διοικητής τους ο Ισπανός Σταντάρτενφύρερ Μιγκουέλ Εθκουέρρα) και θα πολεμήσουν ηρωϊκά στο Βερολίνο.

13) Εκεί ο 40χρονος Ντερίξ θα κερδίσει τον Γερμανικόν Σταυρούν εις Χρυσούν ο οποίος εθεωρείτο η βαθμίδα μεταξύ του Σιδηρού Σταυρού Α’ Τάξεως και του Σταυρού του Ιππότου.

14) Οι νέοι εγκάθετοι αφέντες του Βελγίου θα καταδιώξουν με εκδικητική μανία τους γέροντες γονείς και την οικογένεια του Ντεγκρέλ. Αργότερα ο Ντεγκρέλ θα κατορθώσει να φυγαδεύσει την γυναίκα και τα παιδιά του στην Ισπανία.
Οι εθελοντές της “Βαλλονία” και οι οικογένειές τους θα υποστούν επίσης τα πάνδεινα στο μεταπολεμικό Βέλγιο, όπως και οι Φλαμανδοί σύντροφοί τους.

15) Οι 10 Σημαίες της μονάδος, οι πολυπληθέστερες και Μεσαιωνικότερες όλων των Βάφφεν SS θα μείνουν κρυμμένες κάπου στη Γερμανία ως το 1954, οπότε και θα παραδοθούν στον Λεόν Ντεγκρέλ στην Ισπανία.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

I. THE “WALLONIEN” *του Ρίτσαρντ Λάντβερ*
II. CAMPAIGN IN RUSSIA *του Λεόν Ντεγκρέλ*
III. Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΩΝ ΒΑΦΦΕΝ SS *του Λεόν Ντεγκρέλ*
IV. THEIR HONOUR WAS LOYALTY *του Γιόστ Σχνάιντερ*
V. THE WAFFEN SS *του Μάρτιν Γουίντρο*
VI. FLAGS OF THE THIRD REICH/2 : WAFFEN SS *του Μπράιαν Ντέιβις*
VII. GERMANY’S SPANISH VOLUNTEERS *του Τζόν Σκούρ*

ΝΕΑ ΑΠ'ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΝΟΡΒΗΓΙΑ

Το πολύ καλό περιοδικό "Fritt Forum" μας πληροφορεί ό,τι ο πρόεδρος του κόμματος Λευκής Εκλογικής Συμμαχίας κος. Τζακ Ερικ Κγιούς καταδικάσθηκε σε φυλάκιση δύο μηνών με αναστολή και πρόστιμο 20.000 Νορβηγικών Κορωνών, για "ρατσισμό" (στο Εκλογικό Μανιφέστο του κόμματος).

Ο κος. Κγιούς έχει κάνει έφεση και το κόμμα του θα συμμετέχει σε 3 επαρχίες της Νορβηγίας κατά τις επερχόμενες εκλογές (Σεπτέμβριος '97).

Επίσης το Εθνικιστικό Κόμμα της Πατρίδας (FLP) θα συμμετέχει και στις 19 επαρχίες της χώρας.Πρόεδρος του κόμματος αυτού είναι ο καθηγητής Χάραλντ Τρέψαλ.

Fritt Forum

Fritt Forum/ Norsk Blad

Nr.1/97

NANSEN FOR NORGE

FRIDTJOF NANSEN: En av Norges største sønner, Fridtjof Nansen, var en sann forsvarer av de små nasjoner - og en sann Norgesvenn og patriot.
Polarforskeren og fredsprisvinneren har gjort Norge respektert over hele kloden, og hans arbeid for menneskeheten ruver i verdenshistorien.
Fridtjof Nansen la også ned svært mye arbeid i sitt engasjement for Fedrelandslaget - og arbeidet iherdig politisk for å fremme norsk nasjonalisme og advarte kraftig mot kommunismen..
SIDE 19

DEMO FOR DEMOKRATI

OSLO (FF/NB): Unge norske nasjonalister demonstrerte nylig utenfor Italias ambassade i protest mot undertrykkelsen av italienske patrioter...
SIDE 17

Nasjonalt månedsmagasin

Politisk uavhengig tidsskrift

Ο Χάραλντ Τρέψαλ.

ΦΙΝΛΑΝΔΙΑ

Πριν τέσσερα χρόνια επανιδρύθηκε στην χώρα αυτή το εθνικιστικό Λαϊκό Πατριωτικό Κίνημα, το οποίο είχε πρωτοϊδρυθεί κατά τον μεσοπόλεμο από τον χαρισματικό Βιτόρι Κοσόλα και το οποίο είχε διαλυθεί από την μεταπολεμική "φινλανδική" κυβέρνηση.

Σήμερα το ΛΠΚ έχει εκλεγμένους αντιπροσώπους σε πολλά τοπικά συμβούλια, εφημερίδα με πλατιά κυκλοφορία και γενικά κερδίζει γρήγορα το χαμένο έδαφος. Πρόσφατα ιδρύθηκε μια καθαρά νεολαιϊστικη κίνηση με την (όχι και τόσο δόκιμη) ονομασία Πατριωτική Δεξιά.

Ιδεολογία τους είναι ο "Φινλανδικός Κοινωνικός Εθνικισμός", το 70% των μελών είναι κάτω των 25 ετών, έχουν ήδη τοπικές οργανώσεις σε 14 πόλεις και εκδίδουν το ιδεολογικό έντυπο "Εθνικό Μέτωπο".

ΑΥΣΤΡΑΛΙΑ

Μια γενναία γυναικεία φωνή μέσα στο Κοινοβούλιο! Η ανεξάρτητη βουλευτής Πωλίν Χάνσον αποφάσισε την ίδρυση του κόμματος

Ενα Εθνος, του οποίου η πολιτική περιλαμβάνει, μεταξύ άλλων, και τον οικονομικό εθνικισμό. Η κα. Χάνσον είναι ήδη γνωστή για την γενναία στάση της όσον αφορά τα συμφέροντα της δοκιμαζόμενης Λευκής κοινότητας της χώρας αυτής.

Η στάση της αυτή έχει ξεσηκώσει την αντίδραση διαφόρων οργανωμένων εβραϊκών και ασιατικών ομάδων, οι οποίες θεωρούν αδιανόητο πως μπορούν ακόμα οι Λευκοί να νομίζουν δικιά τους χώρα την Αυστραλία!
Στο μεταξύ στην γειτονική ΝΕΑ ΖΗΛΑΝΔΙΑ δραστηριοποιείται όλο και περισσότερο το κόμμα του Εθνικού Προορισμού (ND), το οποίο εκδίδει το έντυπο "Ο Εθνικιστής".

Ηγετικό ρόλο σε αυτό έχει ο παλαίμαχος Εθνικοσοσιαλιστής Κέρρυ Μπόλτον.

ΜΕΓΑΛΗ ΒΡΕΤΑΝΙΑ

Το Εθνικό Μέτωπο (National Front) είναι το παλαιότερο, από το 1967, καθαρά πατριωτικό κόμμα των Αγγλικών νησιών. Σήμερα, μετά από μία μακρά περίοδο μειωμένης, έως ανύπαρκτης, δραστηριότητας, τα πράγματα αρχίζουν ν' αποκτούν μια πιο ελπιδοφόρα προοπτική για το κόμμα που στην δεκαετία του '70 είχε συνταράξει το κατεστημένο με τις μαζικές πορείες και τα εκλογικά επιτεύγματά του σε πολλές περιοχές του Ηνωμένου Βασιλείου.

Τζον Μακώλυ

Στις πρόσφατες εθνικές εκλογές παρέταξε έξι υποψηφίους σε ισάριθμες περιφέρειες με επικεφαλής τον πρόεδρο του κόμματος Τζον Μακώλυ στο Μπέκενχαμ.

Παρά τα ισχνά τους μέσα, έφεραν σε πέρας τον δύσκολο προεκλογικό αγώνα και πέτυχαν τον κυριώτερο στόχο τους, να δείξουν πως το Εθνικό Μέτωπο εξακολουθεί να είναι ζωντανό και σε λίγο καιρό, πολύ πιο δραστήριο. Βασικά τους συνθήματα ήταν: "Οχι Δεξιά, όχι Αριστερά, αλλά Μπροστά" και "Απλώς θέλουμε πίσω την χώρα μας".

Εκδίδουν το 4σέλιδο ενημερωτικό έντυπο "Η Φλόγα" (The Flame) και σχεδιάζουν μια σειρά ανοικτών εκδηλώσεων κατά τα πρότυπα του παρελθόντος - με σημαίες και τύμπανα - για το μέλλον. Σίγουρα μια εξαιρετικά δύσκολη όσο και αξιοθαύμαστη προσπάθεια στην Αγγλία του σήμερα.

Στις 30 Ιουνίου θα γίνει η δίκη των Βρετανών Εθνικοσοσιαλιστών CHARLIE SARGENT και MARTIN CROSS, οι δύο Αγγλοι πατριώτες οι οποίοι ήδη εκτίουν ποινή φυλακίσεως 17 μηνών "για διακίνηση CD ρατσιστικών συγκροτημάτων και προτροπή σε φυλετικό μίσος" κατηγορούνται αυτή τη φορά από την Βρετανική "δικαιοσύνη" και για ανθρωποκτονία.

Είναι φανερό πως το Βρετανικό σύστημα επιθυμεί την εξόντωση κάθε "πονοκεφάλου" που αντιστέκεται στη διάβρωση.

Ο SARGENT έχει άμεση σχέση με το Εθνικοσοσιαλιστικό περιοδικό "THE ORDER" το οποίο υποστηρίζει τις Ελληνικές θέσεις στα εθνικά μας θέματα και μάλιστα στο τεύχος 18 το οποίο κυκλοφορεί αυτή τη στιγμή υπάρχει εκτενής αναφορά στην ιστορία της Χρυσής Αυγής και την Τουρκική εισβολή στην Κύπρο το 1974.

Υπάρχει λοιπόν ένας ακόμη λόγος για να συμπαρασταθούμε σ' αυτή την δύσκολη στιγμή στον φιλέλληνα SARGENT.

Ας μην αφήσουμε τους ανθρώπους μας μόνους τους στον αγώνα απέναντι στην διαφθορά.
Μπορείτε να στείλετε μυνήματα συμπαράστασης στην εξής διεύθυνση:

SARGENT XL1688
HMP CHELMSFORD
SPRINGFIELD ROAD
ESSEX CM2 6LQ
ENGLAND

Μια θαυμάσια ηλεκτρονική έκδοση του BRITISH NATIONALIST PARTY μπορούν να βρουν οι χρήστες του INTERNET στην διεύθυνση:
http://ngwwmall.com/frontier/bnp/
Η σελίδα των Βρετανών εθνικιστών στο ηλεκτρονικό ταχυδρομείο έχει πάνω το σύνθημα "Πολεμώντας τον ρατσισμό κατά των Λευκών".
Μέσα μπορούμε να βρούμε ενδιαφέροντα άρθρα για τον Ερνστ Ζίντελ καθώς και ένα αναλυτικό ρεπορτάζ για τις τελευταίες βουλευτικές εκλογές στην Αγγλία, όπου το BNP έλαβε μέρος και συγκέντρωσε περίπου 40.000 ψήφους, χωρίς να συμμετάσχει σε όλες τις εκλογικές περιφέρειες.
Μάλιστα σε δύο περιοχές του Ανατολικού

Λονδίνου το BNP πήρε περισσότερο από το 7% των ψήφων.

Η ηλεκτρονική σελίδα των Βρετανών εθνικιστών

ΑΜΕΡΙΚΗ

Στις 9 Απριλίου 1997 τα γραφεία της RESISTANCE RECORDS τόσο στον Καναδά όσο και στην Αμερική δέχθηκαν την ταυτόχρονη εισβολή των αστυνομικών δυνάμεων που κατέσχεσαν τα πάντα! Διακόσιες χιλιάδες CD's, περιοδικά, εφημερίδες, διευθύνσεις κομπιούτερ κλπ.

Η επίσημη εκδοχή για την εισβολή στα γραφεία των ΗΠΑ ήταν πως η εταιρεία χρωστούσε... 600 δολλάρια, δηλαδή 140.000 δρχ.(!), στην εφορία, ενώ στον Καναδά δεν κρατήθηκε κανένα πρόσχημα καθώς η αιτιολογία ήταν ξεκάθαρη: "Συνωμοσία για τη διάπραξη γενοκτονίας" και "προώθηση φυλετικού μίσους". Ηδη οι ιδιοκτήτες της RESISTANCE RECORDS (καθώς και του θαυμάσιου ομώνυμου περιοδικού) GEORGE ERIC HAWTHORNE έχει καταδικαστεί σε φυλάκιση ενός έτους και η πρόσφατη εισβολή στα γραφεία της δείχνει καθαρά ότι οι εβραιόδουλοι στις ΗΠΑ δεν θα σταματήσουν το "κυνήγι μαγισσών".

ΓΕΡΜΑΝΙΑ

Κλιμακώνει τη δράση της κάθε ημέρα όλο και περισσότερο η νεολαία του NPD του παλαιότερου εθνικιστικού κόμματος της Γερμανίας.

Στο NPD σήμερα έχουν ενταχθεί πολλά νέα δυναμικά στελέχη, μετά την απόφαση της Γερμανικής κυβερνήσεως να θέσει εκτός νόμου πολλές εθνικιστικές και εθνικοσοσιαλιστικές οργανώσεις όπως την FAP, την VIKING JUGENκαι άλλες.

Το NPD αξίζει να σημειωθεί ότι έχει μια ξεκάθαρη ιδεολογική και πολιτική γραμμή, σε αντίθεση με τα άλλα ακροδεξιά κόμματα της Γερμανίας που είναι μάλλον υπερσυντηρητικά, παρά εθνικιστικά.

Η νεολαία τους είναι οργανωμένη σε στρατιωτικά πρότυπα και διοργανώνει συνεχώς εκδηλώσεις, αγωνιστικές κινητοποιήσις και σεμινάρια εκπαιδεύσεως στην ύπαιθρο.

Το NPD πρόκειται τον Οκτώβριο να οργανώσει Πανευρωπαϊκό Συνέδριο στο οποίο αναμένεται να συμμετάσχουν εθνικιστές από πολλές χώρες.

ΡΩΣΣΙΑ

Ενα μεγάλο τμήμα του κόμματος του Ζιρινόφσκι απεσπάσθει από το Φιλελεύθερο Δημοκρατικό Κομμά της Ρωσίας και ίδρυσε ένα κίνημα με ξεκάθαρες εθνικιστικές θέσεις.

Αξίζει να σημειωθεί ότι το κόμμα αυτό, που ονομάζεται “Κίνημα των Ρώσων Εθνικιστών - Ρωσικό Εθνικό Κόμμα” έχει κοινοβουλευτική εκπροσώπιση αφού ένας αριθμός των βουλευτών του κόμματος του Ζιρινόφσκι προσεχώρησε σ' αυτό.

Το νέο κόμμα είναι πολύ δημοφιλές στην νεολαία ολόκληρης της Ρωσίας και ειδικότερα στις περιοχές της Μόσχας.

Στα γραφεία της εφημερίδος μας μας ήλθε ήδη μήνυμα από το νέο Ρωσικό κόμμα, που έχει ιδιαίτερα φιλελληνική, αντισιωνιστική και αντιτουρκική γραμμή.

Στο μήνυμά τους μας αναφέρουν ότι ο λόγος που απεχώρησαν από το κόμμα του Ζιρινόφσκι και ίδρυσαν το Εθνικό κόμμα ήταν ότι θεωρούν πως ο

MOVEMENT OF RUSSIAN NATIONALISTS
RUSSIAN NATIONAL PARTY

Ζιρινόφσκι έχει συμβιβαστεί με τους φιλοσιωνιστικούς και φιλοαμερικανικούς κύκλους.

Αξίζει να σημειωθεί ότι με τον επικεφαλής των εξωτερικών υποθέσεων του νέου εθνικιστικού κόμματος της Ρωσίας υπάρχουν προσωπικές επαφές από την επίσκεψη του κλιμακίου της Χρυσής Αυγής στην Μόσχα τον περασμένο χρόνο και ότι το νέο κόμμα διατηρεί άριστες σχέσεις με το πανίσχυρο παραστρατιωτικό κίνημα του Αλεξάντρ Μπαρκασώφ, “Ρωσική Εθνική Ενότητα”.

Εχουμε την πεποίθηση ότι στην Ρωσία σήμερα παίζεται ένα μεγάλο παιχνίδι. Και ότι τα πάντα θα κριθούν τελικά μέσα από εξελίξεις δραματικές.

Στην περίπτωση δε που οι Ρώσοι εθνικιστές πάρουν το πάνω χέρι αυτό θα είναι μια μεγάλη ελπίδα για την Ελλάδα, την Ευρώπη και τον κόσμο ολόκληρο.

ΣΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ ΤΕΥΧΟΣ

- **ΤΟ ΑΙΣΘΗΤΙΚΟ ΠΟΛΙΤΙΚΟ ΚΑΙ ΜΕΤΑΦΥΣΙΚΟ ΥΠΟΒΑΘΡΟ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΩΝ ΟΛΥΜΠΙΑΚΩΝ ΑΓΩΝΩΝ**
- **ΦΘΙΝΟΠΩΡΙΝΗ ΙΣΗΜΕΡΙΑ: ΕΠΙΚΕΝΤΡΟ ΑΡΧΕΓΟΝΩΝ ΕΟΡΤΩΝ ΚΑΙ ΚΟΣΜΙΚΗΣ ΑΡΜΟΝΙΑΣ**
- **Η ΗΡΩΪΚΗ ΕΠΟΠΟΙΙΑ ΤΩΝ ΣΟΥΛΙΩΤΩΝ ΚΑΙ Η ΠΡΟΣΦΟΡΑ ΤΟΥΣ ΣΤΗΝ ΕΘΝΙΚΗ ΠΑΛΙΓΕΝΝΕΣΙΑ**
- **ΜΙΑ ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ ΤΟΥ ΜΙΚΑΕΛ ΚΝΟΥΝΤΣΕΝ, ΝΟΡΒΗΓΟΥ ΕΚΔΟΤΗ ΤΟΥ ΦΡΙΤ-ΦΟΡΟΥΜ “ΒΟΡΕΙΟΥ ΑΙΜΑΤΟΣ”**

ΚΑΙ ΑΛΛΑ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝΤΑ ΘΕΜΑΤΑ

ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ - ΛΑΪΚΟΣ ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ

ΣΗΜΕΙΑ ΠΟΛΙΤΙΚΟΥ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑΤΙΣΜΟΥ

ΕΘΝΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Βόρειος Ηπειρος: Εφαρμογή του Πρωτοκόλλου της Κέρκυρας για την Αυτονομία της Β.Ηπείρου και χάραξη πολιτικής με στόχο την **ενσωμάτωση της Β.Ηπείρου στη Μητέρα Πατρίδα.** ***Μακεδονικό:*** Απέλαση των σκοπιανών πρακτόρων που προωθούν την ανθελληνική προπαγάνδα. Προστασία των 200.000 Ελλήνων που - κατά την ομολογία του ίδιου του Γκλιγκόροφ - ζουν στα Σκόπια. Διάλυση του μορφώματος των Σκοπίων, σύνορα με την Σερβία. **Κανένας συμβιβασμός για την Μακεδονία μας** ***Κύπρος:*** Συνδρομή με κάθε τρόπο του αγώνα του Κυπριακού Ελληνισμού για απελευθέρωση των Κατεχομένων. Η **Κύπρος είναι Ελληνική** ***Αιγαίο:*** Αμεση άσκηση του διεθνώς κατωχυρωμένου δικαιώματος της χώρας μας για επέκταση των χωρικών μας υδάτων στα 12 μίλια. **Το Αιγαίο ήταν, είναι και θα παραμείνει Ελληνική θάλασσα** ***Θράκη:*** Εφαρμογή της αρχής της αμοιβαιότητας κατά τη Συνθήκη της Λωζάνης. Οσοι Ελληνες Χριστιανοί στην Κωνσταντινούπολη, την Ιμβρο και την Τένεδο, τόσοι Μουσουλμάνοι στη Θράκη. Πρόγραμμα συνειδησιακής επανελληνοποίησης των Ελλήνων Πομάκων. Εγκατάσταση Ελλήνων προσφύγων, με παραχώρηση γης και στέγης. Απέλαση των πρακτόρων της Αγκυρας. **Εξω οι Τούρκοι από τη Θράκη.** ***Απόδημος Ελληνισμός:*** Με κάθε μέσο συμπαράσταση του Εθνικού μας Κράτους στην οργάνωση, εκπαίδευση και ανάδειξη των Ελληνικών παροικιών και των δημιουργικών, αγνών πατριωτών αδελφών μας, απανταχού της Γης. Πλήρης αξιοποίηση και **συστράτευση όλων των δυνάμεων του Ελληνισμού.**

ΕΞΩΤΕΡΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ

Καταγγελία των Συμφωνιών (GATT, Μάαστριχτ) και των Λιεθνών Οργανισμών (ΕΟΚ, ΝΑΤΟ) που δεν εξυπηρετούν τα συμφέροντά μας, δεν σέβονται και δεν υπερασπίζονται, ως οφείλουν, τα δίκαιά μας. Σύναψη συμμαχιών με γνώμονα το όφελος του Εθνους. **Οχι στην υποτέλεια. Οχι στην Ευρώπη των πολυεθνικών. Ελλάδα υπερήφανη και δυναμική.**

ΕΝΟΠΛΕΣ ΔΥΝΑΜΕΙΣ

Κατάργηση των αντεθνικών νομοθετημάτων που ευνοούν και υποθάλπτουν ανυπότακτους, αντιρρησίες, Ιεχωβάδες κλπ. Αμεση στράτευση στα 18, ανδρών και γυναικών. **Ο Ελληνικός Στρατός στην υπηρεσία μόνο του Ελληνισμού.**

ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ

Εξυγίανση του τραπεζικού και χρηματιστηριακού συστήματος. Πάταξη της κερδοσκοπίας, της τοκογλυφίας και του καθεστώτος των μεσαζόντων. Εθνικοποίηση των μονοπωλίων. Εφαρμογή ορίου κατοχής κεφαλαίου ή μέσων παραγωγής, από άτομα ή ομάδες συμφερόντων. Καταγγελία και επαναδιαπραγμάτευση όλων των χαριστικών συμβάσεων με πολυεθνικές εταιρείες. Οι ξένες επενδύσεις επιτρεπτές μόνο σε ασφαλή για την ανεξαρτησία της Οικονομίας μας επίπεδα, και με υποχρεωτικές κοινωνικές παροχές. **Ιδιοκτησία μόνο για τους Ελληνες. Κράτος δικαίου, Ελληνοκεντρικό και Φιλολαϊκό.**

ΑΝΕΡΓΙΑ - ΛΑΘΡΟΜΕΤΑΝΑΣΤΕΣ

Αμεση εφαρμογή των νόμων για απέλαση όλων των λαθρομεταναστών που οδηγούν τους Ελληνες στην ανεργία, αυξάνουν την εγκληματικότητα και οδηγούν τα ασφαλιστικά ταμεία στη χρεοκοπία. Απέλαση όλων των εγκληματιών που με δικά του χρήματα συντηρεί ο Ελληνικός Λαός στα ασφυκτικά γεμάτα σωφρονιστικά καταστήματα. Δίωξη των εργοδοτών που απασχολούν παράνομα ξένους εργαζόμενους. **Εξω τώρα όλοι οι ξένοι.** Προστασία των ανέργων. Επιδόματα και δουλειά με κοινωνική ευαισθησία. **Η εργασία δικαίωμα και υποχρέωση όλων των Ελλήνων.**

ΝΕΟΛΑΙΑ - ΠΑΙΔΕΙΑ - ΝΑΡΚΩΤΙΚΑ

Εθνικός προσανατολισμός της Παιδείας. Ελεύθερη εισαγωγή και σπουδές στα ΑΕΙ και ΤΕΙ για όσους αποφοίτους το επιθυμούν, με άμεση απορρόφηση των αριστούχων σε κάθε κλάδο, σύμφωνα με τις δημοσιοποιημένες εκάστοτε τρέχουσες ανάγκες της Ελληνικής Κοινωνίας. **Εξυγίανση των αθλητικών κυκλωμάτων** (παράγοντες, μεσάζοντες) ώστε να πάψουν τα μαζικά αθλήματα να είναι το όπιο του Λαού και ιδιαίτερα της Νεολαίας. Προβολή υγειών εθνικών και κοινωνικών αξιών και προτύπων, με έμφαση στη διαμόρφωση Ελληνοπρεπών προσωπικοτήτων, σκεπτομένων, δημιουργικών, αγωνιστικών και θαρραλέων. **Θάνατος στους εμπόρους ναρκωτικών.**

ΔΗΜΟΓΡΑΦΙΚΟ - ΑΣΤΥΦΙΛΙΑ

Κοινωνικός και Εθνικός επαναπροσδιορισμός της σημασίας της Οικογένειας και της αξίας της Μητρότητας. Πράξη ο μισθός της πολύτεκνης (από το τρίτο παιδί) Μητέρας, για την ενθάρρυνση της ανατροφής των παιδιών από τις ίδιες τις μητέρες τους. Δημιουργία παιδικών σταθμών και κέντρων βρεφών. Υποστήριξη των ανύπαντρων μητέρων για την αποτροπή αμβλώσεων. Οχι στους μεικτούς γάμους, όχι στις ανεξέλεγκτες αμβλώσεις που οδηγούν το Εθνος μας στον φυλετικό του θάνατο. **Περισσότερα παιδιά**, σημαίνει **περισσότεροι Ελληνες, περισσότερες δυνατότητες προόδου και δημιουργίας**, περισσότερη δύναμη αποτροπής κάθε ξένης επιβουλής.

ΑΓΡΟΤΕΣ - ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΥΠΑΙΘΡΟΣ

Η γη και η αγροτική παραγωγή στα χέρια των Ελλήνων και για τις Ελληνικές ανάγκες. Προστασία του Ελληνα αγρότη από την τοκογλυφία των δανείων. Κίνητρα για τη μετάβαση και την παραμονή των νέων Ελλήνων στην ύπαιθρο, και τη διατήρηση του οικογενειακού κλήρου. Αναβάθμιση των σχετικών με τη γεωργία και την κτηνοτροφία Σχολών, σε πανεπιστημιακό και τεχνικό επίπεδο. Παλλαϊκή προστασία των υδάτινων και δασικών πόρων από τα συμφέροντα που προωθούν την καταστροφή τους. Προστασία των Ελλήνων αγροτών από την ανθελληνική πολιτική της ΕΟΚ. **Η Ελληνική ύπαιθρος είναι ο πυρήνας της ανάπτυξης του Εθνους.**

ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ

Προβολή του Ελληνικού πολιτιστικού προτύπου σε όλους τους τομείς, με παράλληλη απεξάρτηση από την παρακμιακή υποκουλτούρα. Διάδοση της Ελληνικής Γλώσσας σε όλες τις βαθμίδες της εκπαίδευσης. **Η Ελληνική Παιδεία και Τέχνη είναι έκφραση Ψυχής και Τρόπος Ζωής.**

ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ - ΤΥΠΟΣ

Αναδιάρθρωση και κωδικοποίηση της Νομοθεσίας, ώστε όλοι οι Ελληνες πολίτες να έχουν πλήρη και σαφή γνώση των δικαιωμάτων και των υποχρεώσεών τους. Αντικειμενική και ανεξάρτητη δικαιοσύνη για όλους, ασχέτως εισοδήματος. Αναβάθμιση του λειτουργήματος του Δικαστικού. Κρατική προστασία των Δικαστικών για τη διασφάλιση της αντικειμενικότητας της κρίσεώς τους. Αδιάβλητοι διορισμοί και προαγωγές.

Τέλος στα διαπλεκόμενα συμφέροντα. Κατάργηση των εκδοτικών μονοπωλίων που εκμαυλίζουν το Λαό μας, ανεβοκατεβάζουν κυβερνήσεις και νέμονται τις τυχες του τόπου μας. Ενταξη των κανόνων δεοντολογίας στον Ποινικό Κώδικα. **Ο Τυπος εκφραστής των συμφερόντων του Εθνους και της Ελληνιοκής Κοινωνίας**

ΘΡΗΣΚΕΙΑ

Αποκατάσταση του κύρους της Εκκλησίας. Αποκάθαρση του Κλήρου από προπαγανδιστές του οικουμενισμού. Αναβάθμιση της εκκλησιαστικής Παιδείας, και εκπαίδευση των Κληρικών πάνω σε Ελληνορθόδοξες αρχές. Ανεξιθρησκεία μόνο για τα δόγματα που δεν θίγουν την Ελληνική Παράδοση και Ιστορία.

Γνήσιος απόγονος του Ηπειρώτη βασιλιά Πύρρου, ο εξαίσιος Χατζημιχάλης ΝΤΑΛΙΑΝΗΣ, θα δώσει την άνιση μάχη του με τους Τούρκους στο Φραγκοκάστελο της Κρήτης και θα κατασφαγιαστεί μαζί με όλους τους ηρωικούς του μαχητές. Όμως κάθε χρόνο μια μέρα του Μαγιού με τη δροσιά οι Ήρωες επανεμφανίζονται στον ορίζοντα του Λιβυκού Πελάγους να πολεμούν ξανά κάτω απ' τα Σφακιά. Είναι οι περιβόητοι νεραδιακοί ΔΡΟΣΟΥΛΙΤΕΣ, οι σκιές του Θρύλου.